

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 484 / Nîsan 2022

İŞGAL VE İHANETE KARŞI SERHILDAN ZAMANI

Kominal sistem özgür zihniyet inşasıdır

Besê Hozat

Kürtler tarihin en eski ve toplumsallığı en güçlü yaşayan ve yaşatan halktır. Bu özelliklerini göç ettikleri her coğrafyaya taşıdılar. Gittikleri her ülke insanını ve toplumunu etkilediler. Dayanışma içerisine girdiler ve çok sayıda dost kazandılar. Kürt halkının dünyaya açılan yüzü, yankılanan sesi ve haklı davasını dünyaya anlatan dili oldular.

Sayfa: 10

KDP gerçekliği ve ihanetinin yaratacağı sonuçlar

Orhan Kendal

Ne yazık ki, KDP'nin bu kirli ve onursuz yüzünü, bu büyük suçunu zamanında yeterince teşhir ve mahkum edemedik. 1997'de Hewlêr katliamında hastanelerde bulunan onlarca yaralı ve hasta arkadaşımızı katleden bu ihanetçi yapının tarihte işlediği suçları saymakla bitmez. Bunları bilmemiz gerekir.

Sayfa: 12

Direnenler kazanacaktır

Nedim Seven

Barzanî hanedanlığı tarihte kendilerine misyon olarak biçilmiş rollerine uygun şekilde ihanetçi çizgide katmerleşerek her türlü zararı Kürdistan davasına ve halkına karşı vermektedirler. Başûrê Kürdistan Bölgesini adeta TC'nin bir sömürge valiliği konumuna getirdikleri anlaşılmaktadır. Bu görüşme ve diplomasi trafiğinden her türlü askeri saldırıyı ve operasyonu beklemek gerekiyor.

sayfa: 29

Savaşın kaderini topyekûn mücadele belirleyecektir

Cemil Bayık

✓ Türk devleti, soğuk savaş sonrası yıkılan Ortadoğu'da dengeler yeniden kurulmak istenirken nasıl siyasi avantaj elde ederim, özellikle Misakı Milli olarak ifade ettiği Kürdistan'ın Başur ve Rojava parçalarını nasıl yeniden kontrol ederim hesabı içindedir. Türk devletinin Kürtlerin varlığını tanıdığı gibi bir düşünce Kürtlerin soykırımıyla sonuçlanacak tarihi bir gaflet olur. Türk devletinin bu defaki işgal hareketi diğerlerinden farklıdır. KDP'nin bu kadar işin içine girmesi de ciddi bir saldırıyla karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. AKP-MHP iktidarı kaderlerini belirleyecek bir işgal hareketine yönelmiştir. Bu açıdan tüm imkanlarını kullanarak bu savaşa yükleneceklerdir.

✓ İşkence yapa yapa insanlar öldürülüyor. Tutsaklardan böyle intikam alınıyor. Şu anda yüzlerce tutsak ağır hasta durumdadır. Aysel Tuğluk ve birçok tutsak tamamen ölüme terk edilmiştir. Bu bir düşman saldırısıdır. Dışarda, dağda, Rojava'da, Şengal'de neden saldırıyorsa zindanda da onun için saldırıyor. Bu faşist soykırımcı devlet niye böyle yapıyor, diyemeyiz. Tabi ki teşhir etmeliyiz. Ancak esas olarak direniş ve mücadele ile cevap vermemiz gerekir. Tüm halkın zindandaki baskılara karşı mücadele içinde olması gerekir.

Sayfa: 2

Bu tarihi ihaneti durdurmak istiyoruz

Rêber Apo

✓ KDP deneyimi yaklaşık otuz yıldır Kürdistan'ın en büyük parçasında çağdaş yurtseverliği gün-demleştirmek şurada kalsın, boşa çıkarmanın en büyük tasfiye örgütü olma rolünü üstlenmiştir. Kürt yurtseverlerinin toplandığını sandığınız bir yerde, şimdi anlaşılıyor ki, bu örgütlenme MİT Bölge Müsteşarlığı'nın kullandığı bir alet durumuna getirilmiştir. Son Güney Savaşı'nda KDP'nin gelişmiş bir korucular örgütü olduğunu gördük. Karşımızda savaşan

artıklar yarı Hizbullah, yarı KDP, yarı korucu biçiminde hareket ediyorlar. Bu, sömürgeciliğin genel bir Kürdistan yasasıdır. Sadece öldürmekle kalmıyor, bir de, 'Tükürdüğünü sana yalatırım' diyor. Eğer Kürtlük için bir adım atmışsan, 'Bunu Kürtlük adına çok kötü bir biçimde kullandırıyorum' diyor. Bu konuda meşhurdur. Bunu çok iyi görmek gerekir. Kürtlük adına bir adım atılmıştır. Ama KDP'nin otuz yıllık deneyimine bakıyorsunuz, Kürtlüğe en büyük darbenin bu kanal içinden vurulmaya çalışıldığını görüyorsunuz.

Sayfa: 18

4 Nisan doğumun miladı

PAJK Koordinasyonu

✓ Önderliğimizin 73. doğum gününü tüm kadınlara, Kürt halkına ve tüm halklara kutluyoruz. Çünkü bu doğum özgür bir varoluş mücadelesine doğuştur. Dolayısıyla egemenlikli, nefes alınamaz bir hale getirilen bir yaşamın özgür kılınması mücadelesinin başlangıcı oluyor. Önderliğimiz kendisini fiziki olarak içinde doğduğu koşulların zorunluluğuna hapsedmemiş, onunla uzlaşmamış, etkisine girmemiştir. Ve özgürlüğün, eşitliğin, hakikatin yitirildiği bu yaşamı olduğu gibi yaşamayı kabul etmemiştir. Bu nedenle kendisini yeniden varetme mücadelesini yürütmüştür. Bu kolay bir şey değildir. Soluk soluğa bir mücadele ile olmuştur. Büyük redler ve kavgalar ile olmuştur.

Sayfa: 7

İÇİNDEKİLER

Birlik ve dayanışma ruhu PKK'de yaşıyor

Duran Kalkan

Sayfa: 14'te

Soykırım sistemini ortadan kaldırmak

Hêlin Ümit

Sayfa: 22'de

Gücümüz ideolojimizdir

Duran Kalkan

Sayfa: 24'de

Kültür-sanat savaşını özgürlük ruhuyla

kazanacağız

Şiyar Amed

Sayfa: 31'de

Ölümlerle yaratılan yaşam-Anı

Agit Hacı

Sayfa: 36'da

SAVAŞIN KADERİNİ TOPYEKÜN MÜCADELE BELİRLEYECEKTİR

Türkiye devleti ABD desteği ve KDP işbirlikçiliği ile de Medya Savunma Alanlarına işgal hareketini yoğunlaştırmıştır.

Medya Savunma Alanlarına yönelik saldırılarının ABD destekli TC-KDP saldırıları olduğunu iyi bilmek gerekir.

KDP desteği olmasaydı Medya Savunma Alanlarına böyle sürekli ve geniş alanları kapsayan saldırılar yapamazdı.

Zaten saldırılara meşruiyet ve dış güçlerin desteğini sağlayan KDP olmaktadır.

Cemil Bayık

2022 yılına dünyanın askeri ve siyasi olarak süper güçlerinden biri olan Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik askeri hareketi ile girildi. Kuşkusuz Rusya'nın Ukrayna'ya girmesi ve buna karşı Ukrayna'nın direniş göstermesi bir Rusya-NATO savaşı olarak görülmelidir. Böyle olmasaydı Rusya kısa sürede hedeflerine ulaşabilirdi. Bu açıdan ortaya çıkan bir yerel çatışma ve savaş değildir. 3. Dünya Savaşı'nın bu bölgede aldığı haldir. Suriye'deki savaş da 3. Dünya Savaşı'nın bir parçasıydı. Fakat Ukrayna üzerindeki NATO-Rusya çatışması 3. Dünya Savaşı'nın bir parçası ve bir çatışma alanı olsa da 3. Dünya Savaşı'nın diğer alanlarındaki yürütülme biçiminden önemli farklı özelliklere sahiptir.

Dünya savaşları ya da geniş çaplı savaşlar yeni dünya dengelerinin oluşmasında belirleyici rol oynarlar. Kuşkusuz 1. ve 2. Dünya Savaşlarından önce de dünyadaki siyasi dengeleri belirleyen savaşlar olmuştur. Ancak 20. yüzyılda kapitalist emperyalist ülkelerin dünyada girmeye başladığı alan kalmamıştı. Bu nedenle kapitalist ülkeler arası savaş tüm dünyada gerçekleşen bir paylaşım savaşıydı. Öte yandan sadece bir bölgedeki güçler değil, dünyanın her köşesindeki askeri siyasi güçler bu savaşa katılmıştı. Her iki dünya savaşında da Japonya savaşın içine girmişti. ABD de ağırlıklı olarak 2. Dünya Savaşı olmak üzere iki dünya savaşı içinde de yer almıştı. Bir de birden fazla ülke savaşta yerini aldığı için dünya savaşı denilmiştir.

Dünya savaşları ya da diğer büyük savaşlar öncesi de göreceli olsa da bir siyasi denge ve buna dayalı statüko oluşmuştu. Bu belli güçler arasında süren savaşlar sonucu oluşmuş denge ve statükolardı. Ancak yıllar, on yıllar sonucu devletlerin ekonomik, toplumsal, kültürel, askeri ve siyasi gücünde değişiklikler olur; bazı güçlerin ve devletlerin konumlarında zayıflama yaşanırken bazıları bu süreçten güçlü çıkarak büyüme gösterirler. İşte bu durumda büyüme halinde olan ve eski durumunu kendisi için yetersiz gören devletler paylaşım savaşından daha fazla pay elde etmek için kendi konumunu güçlendirme eğiliminde olurlar. Dünya savaşlarının nasıl oluştuğunu böyle basit biçimde izah edebiliriz. Kuşkusuz birçok karmaşık etken de bu savaşların nedenlerinden olabilmektedir.

Ukrayna'daki savaş Ortadoğu merkezli sürmektedir

Sovyetlerin dağılması ile birlikte dünyanın iki kutuplu siyasi dengeleri de çöktü. ABD ve Sovyetler'in başını çektiği kamplar arasında soğuk savaş vardı. Sovyetlerin dağılması temelinde soğuk savaşın bitmesiyle birlikte hem dünya genelinde hem de bölgesel düzeyde güç mücadeleleri ortaya çıktı. Bu savaşlar yeni dünya dengelerinin oluşması doğrultusunda ortaya çıkmaktaydı. Çünkü dünyada yeni dengelerin oluşması ancak yeni bir dünya savaşı ile gerçekleşebilirdi. Küresel kapitalizm çağında başka türlü de olamazdı. Bölge ve yerel düzeyde süren savaşlar Ortadoğu'da birçok

gücün içinde olduğu 3. Dünya Savaşı halini aldı. Küresel kapitalizm karakterinden dolayı da bu dünya savaşı on yıllara yayılmış bulunuyor Ukrayna'da yeni bir boyut kazansa da 3. Dünya Savaşı Ortadoğu merkezli sürmektedir.

3. Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'daki en büyük çatışması ise Kürt halkı ile Kürt düşmanları arasındaki savaştır. Ortadoğu'nun kaderini esas olarak da bu savaş belirleyecek; bu da dünyadaki siyasi dengelerin oluşmasına büyük etkiye bulunacaktır. Küresel kapitalizm ve tüketim toplumu aşaması nedeniyle Uzak Asya'nın siyasi önemi artsa da Ortadoğu hala dünya dengelerinin kurulduğu coğrafya olma özelliğini kaybetmemiştir.

Ortadoğu tarih boyu hakim dünya gücünün kim olacağını belirleyen alan olmuştur. 1. Dünya Savaşı açısından da böyle bir özelliğe sahipti. Kuşkusuz özellikle 2. Dünya Savaşında Avrupa'daki savaş öne çıksa da Ortadoğu dünya dengelerindeki önemini korumuştur. Bugün de Ortadoğu birçok gücün içinde olduğu savaş alanıdır. Ancak Ortadoğu'da süren 3. Dünya Savaşı'nın diğer dünya savaşlarından farkı bu dünya savaşında halkların da devrede olmasıdır. Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının istemlerini ve iradelerini dikkate almadan yeni Ortadoğu dengelerinin, dolayısıyla da dünya dengelerinin kuruluşu zor gözükmektedir. Halkların irade olmasına karşı en büyük düşmanlığı Türk devleti yapmaktadır. Çünkü Türk devleti halkların iradesi devreye girer ve Ortadoğu demokratikleşirse mevcut devlet strateji-

si ve politikasının çökeceğini bilmektedir. Bu nedenle Kürt halkının özgürlük mücadelesini hem Kürt soykırımını gerçekleştirmek hem de Ortadoğu'daki despotik ve gerici düzeni ayakta tutmak için ezmek istemektedir. Türkiye demokratik bir ülke haline gelerek Ortadoğu'daki etkisini böyle göstermek yerine, Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezip Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirerek güç olma stratejisi ve politikası izlemektedir. Bu nedenle de yüz yıldır Kürtlerin üzerinde soykırım amaçlı baskı ve zulüm uygulamaktadır. Bu açıdan Türk devletinin Kürt düşmanlığı ile demokrasi düşmanlığı iç içe geçmiştir. Yüz yıllık politikası, Kürt düşmanlığı ve bugünkü saldırılarını bu çerçevede ele alırsak o zaman Türk devletinin karakteri tüm boyutlarıyla anlaşılabilir.

TC'nin Kürt varlığını tanıdığı gibi bir düşünce, tarihi bir gaflettir

Türk devleti, soğuk savaş sonrası yıkılan Ortadoğu dengeleri yeniden kurulmak istenirken nasıl siyasi avantaj elde ederim, özellikle Misakı Milli olarak ifade ettiği Kürdistan'ın Başûr ve Rojava parçalarını nasıl yeniden kontrol ederim hesabı içindedir. Türk devletinin Kürtlerin varlığını tanıdığı gibi bir düşünce Kürtlerin soykırımıyla sonuçlanacak tarihi bir gaflet olur. AKP iktidarı Kürtleri en iyi ben aldatırım, en iyi ben oyalırım diyerek zamanı yayılmış Kürt soykırımını engellemeyecek bazı sınırlı ve propaganda amaçlı adımlar atmıştı. Ancak Kürtlerin bu tür göstermelik adımlarla

oyalanamayacağı görülünce 5 Nisan 2015'te Rêber Apo üzerinde ağır tecrit uygulamış; 2014 yazında hazırladıkları Çöktürme Planı doğrultusunda 24 Temmuz 2015'te Kürt halkına her alanda topyekun bir savaş başlatmıştır. 7 yıldır da bu savaşı sürdürmektedir. Bu savaş Türk devletinin soykırım politikası ile AKP'nin kendini iktidarda tutma amacı birleşince çok kirli ve insanlık dışı bir hal almıştır.

Türk devleti Kürt halkının özgürlük mücadelesinin geldiği düzey karşısında ya demokratik siyasal çözümü kabul edecekti; ya da Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezerek soykırımı tamamlama politikasına yönelcekti. Ne AKP'nin, ne başka bir partinin, ne de Türk devletinin demokratik bir karakteri olmadığından devletin tüm imkanlarını da kullanarak ve şimdiye kadarki Kürtlerin üzerinde uyguladığı tüm soykırım politikalarından yararlanarak Kürt Özgürlük Hareketini ezme politikasına yönelmiştir. Bunu gerçekleştirmede Kürt soykırımını amacına ulaşabilir ne de Başûrê Kurdistan ve Rojava üzerinde hakimiyet sağlayıp neo-Osmanlı amaçlarına ulaşabilir. Bu nedenle Türkiye'nin tüm iç ve dış imkanlarını bu kirli savaşın hizmetine sokarak amacına ulaşmayı hedeflemiştir. Medya Savunma Alanlarına yönelik işgal hareketleri, Baku-rê Kurdistan'da halk üzerinde ve demokrasi güçleri üzerinde uyguladığı her türlü baskı yöntemi, Rojava'ya yönelik işgal hareketleri, süreklileşen cinayetler, Şengal'e ve Maxmûr'a yönelik saldırılar tamamen bu amaca yöneliktir. Tüm bu saldırıların bütünlüklü bir politikanın parçası olduğu görülmelidir. Bu açıdan mücadele bütünlüklü değil, parçalı olursa bu daha baştan kaybetmeye yol açacak apolitik ve yanılırlı bir yaklaşımdır.

AKP-MHP iktidarının faşist şefi Efirin-Türkiye sınırından İran'a kadar bir alanı BM Genel Kurulu'nda haritada göstererek buraları işgal edeceklerini önceden ilan etmiş, işgallerini BM Genel Kurulu'nda meşrulaştırmaya çalışmıştır. O günden sonra işgal saldırılarını da artırmıştır. ABD ve Rusya'nın hem genelde aralarındaki çelişkilerden hem Suriye alanındaki güç mücadelesinden yararlanarak Rojava'yı işgal edip saldırılarını süreklileştirirken, ABD desteği ve KDP işbirlikçiliği ile de Medya Savunma Alanlarına işgal hareketini yoğunlaştırmıştır. Medya Savunma Alanlarına yönelik saldırılarının ABD destekli TC-KDP saldırıları olduğunu iyi bilmek gerekir. KDP desteği olmasaydı Medya Savunma Alanlarına böyle sürekli ve geniş alanları kapsayan saldırılar yapamazdı. Zaten saldırılara meşruiyet ve dış güçlerin desteğini sağlayan KDP olmaktadır. Çünkü KDP tüm dış güçlere TC'nin saldırısının nedeni olarak PKK'yi göstermekte; 'PKK'nin kendisini ve Başûrê Kurdistan'ı da tehdit

ettiğini' söyleyip TC ile birlikte girdiği savaşa destek verilmesini istemektedir. Uluslararası güçler ise Rêber Apo'nun kapitalist moderniteye karşı Demokratik Modernite paradigmasını ortaya koymasından rahatsızdırlar. Ortadoğu'nun Kadın Özgürlükçü Ekolojik Demokratik paradigma doğrultusunda demokratikleşmesini kendi çıkarlarına uygun görmemektedirler. Çünkü demokratik olmayan ülkeler ve mezhep çatışmasının sürdüğü bir Ortadoğu'da kendilerinin etkili olacağını düşünmektedirler.

2021 Garê zaferi, AKP-MHP faşist iktidarının tüm hesaplarını bozdu

AKP-MHP iktidarı 2021 yılını hem soykırımcı amaçlarına ulaşmak hem de seçim kazanıp yeniden iktidar olmak için sonuç alacakları yoğun saldırıların yapıldığı bir süreç olarak planladı. Bu nedenle Şubat ayında Garê'ye indirme yaparak hem bazı alanları kontrol etmek, hem de esirleri alıp götürmek istediler. Erdoğan zaten yakında müjde vereceğim, diyerek kısa sürede bir başarı elde edeceklerini önceden ifade etmişti. Eğer belirtilen amaçlarına ulaşırsalar hazırlanan basın ve diğer propaganda araçlarıyla bir zafer havası yaratacaklar, arkasından seçime gideceklerdi. Ancak Şoreş Beytüşebap arkadaşın komutanlığında gerilla güçlerimiz onlara büyük bir hüsrana uğrattı. 2008 Zap geri çekilmesi gibi ansızın apar topar alanı terk ettiler. Öyle ki Tayyip Erdoğan başarısız kaldıklarını itiraf etti. Garê saldırısında başarısız kalmaları birçok bakımdan dönüm noktası oldu.

Türkiye'nin Efrîn ve Serêkaniyê işgalleri, Libya'da çeteleri kullanması, Karabağ'ın Azerbaycan tarafından ele geçirilmesinde oynadığı rol sanki önünde durulamaz bir askeri güç algısı yaratmıştı. Buna dayanarak Ortadoğu ve dünyada siyasi ağırlığını hissettirmek isteyen bir güç haline gelmişti. Özellikle Ortadoğu'da siyasi ağırlığını artırma ve dediğini yaptırma yönünde tutumlar ortaya koyuyordu. Yine halklar üzerinde de olumsuz etkilerde bulunmuştu. Şoreş Beytüşebap komutanlığında gerillaların Türk ordusuna bir bozgun yaşatması tüm bu algıları yerle bir etmiş, Türk devletinin saldırılarının kırılacağını, yenilebileceğini göstermiştir. Türk ordusunun Garê'de yenilgiye uğratılması AKP-MHP faşist ittifakının hesaplarını bozmuş, erken bir seçim yapma planlarını da boşa çıkarmıştır. Bu bozgun halkımız ve demokrasi güçlerine moral vermiş, AKP-MHP faşizmine karşı mücadelenin gelişmesine önemli bir katkıde bulunmuştur.

AKP-MHP ittifakının bu bozgunu sindirmesi mümkün değildi. Mutlaka bir başarı elde ederek bunu seçimde oya dönüştürmek isteyecekti. Garê'de yaşadığı başarısızlığın üzerini örtmek, zedelenen imajını tazelemek ve seçimlere 23 Nisan'da Metîna, Zap ve Avaşin'e yönelik gerçekleştirdiği kapsamlı bir saldırının sonuçları üzerinden gitmek istiyordu. 15-20 gün içinde tüm hedeflerine ulaşacağını düşünüyordu. Ancak gerillanın fedai direnişiyle karşılaştı. Sadece Türk devleti değil, KDP dahil bölgesel ve uluslararası güçler de gerillanın bu düzeyde direneceğini beklemiyorlardı. Garê'den sonra Metîna, Zap ve Avaşin direnişleri Türkiye'nin askeri ve siyasi gücünü her alanda kırdığı gibi AKP-MHP iktidarını da zayıflatıp çöküş noktasına getirdi. Gerillanın bu direnişi içeride ve dışarda AKP-MHP iktidarına muhalif olanları da cesaretlendirdi.

Gerilla tereddütsüz işgal saldırılarına karşı fedaice direnecektir. Ancak amacı özgürlük mücadelesini her yerde tasfiyeye yönelik bir saldırıya, sadece gerilla direnişiyle karşı konulmasını düşünmek de tarihi bir gaflet olur. Devrimci Halk Savaşı stratejisinde halk da mutlaka devrede olmalıdır, bizzat savaşa dahil olmalıdır.

AKP-MHP iktidarı yaşadığı sıkışıklık nedeniyle ilk defa bu düzeyde telaşa düşmüş, hem iktidarını kurtarmak hem de Türkiye'nin dış politikada yaşadığı çıkmazları aşmak için yeniden ABD, Avrupa, İsrail ve Arap ülkeleriyle ilişkilerini düzeltme çabası içine girmiştir. Çünkü, Türkiye coğrafik konumu nedeniyle dış ilişkilerden çok etkilenecek, hatta iç siyasetini de belirleyen bir özelliğe sahip bulunmaktadır. Kürt soykırımına dayalı politikalarını da esas olarak dış güçlerden aldığı destekle yürütmektedir. Zaten Misakı Milli olarak gördükleri Mûsil ve Kerkuk eyaletlerini Kürtleri Bakur'da soykırıma uğratma karşılığında İngiltere'nin kontrolündeki Irak'a bırakmışlardır. Lozan anlaşmasının bu nedenle imzaladıkları gibi NATO'ya girmeleri ve Avrupa Birliği'ne girme politikaları da tamamen Kürt soykırımını gerçekleştiren bu güçlerin desteğini almak ya da sessiz kalmalarını sağlamak içindir. Bu açıdan iç ve dış politikada yaşadığı çıkmazları aşmak için ABD, Avrupa ve İsrail ile ilişkilerini düzeltme yoluna girmiştir. Kuşkusuz ABD ve Avrupa ile ilişkileri hiç kesilmemiştir. Özellikle Rojava'da Rusya'dan yararlanmak ve ABD ile Avrupa'yı Rusya'ya yanaşırmı diye tehdit edip soykırım politikalarına sesiz kalmalarını sağlamak istemişti. Aslında hiçbir zaman ABD, Batı ve NATO'dan uzaklaşmayı düşünmemiştir. Bu güçlerin kendini bırakmayacağını düşünerek Kürt soykırımını tamamlamak ve Rojava Devrimini bastırmak için her iki güçten yararlanma politikası izlemiştir. Ancak hem iç ve dış politikada yaşadığı sıkıntılar hem de iki tarafı da idare etme politikalarının sonuna gelindiğinde esas müttefiklere dayalı politikayı yürütmeyi kendi çıkarlarına gördükleri gibi, Kürt soykırımı açısından da bu müttefiklerine dayanmayı gerekli görmüşlerdir.

AKP-MHP iktidarı dış politikada geleneksel çizgisine dönse de AKP iktidarının DAİŞ ile ilişkileri, radikal iş-

lamcı kesimlerle kurduğu ilişkiler; kendi konumunu sürekli bir tehdit ve şantaj olarak kullanması, kendini güçlü gördüğü taktirde başta Araplar ve İsrail olmak üzere diğer müttefiklerini sıkıntıya sokacak politik bir potansiyele sahip olmaları, Türkiye'ye yönelik bir güven sorunu yaratmıştır. Bu açıdan ilişkilerinin eski düzeyde olmayacağı, her zaman bazı sorunlarla karşılaşabilecekleri söylenebilir. Özellikle İsrail ve Arap cephesinde ilişkilerin eski düzeye getirilmesi zor gözükmektedir. ABD'nin günlük çıkarları neyi gerektiriyorsa öyle politika izleyeceği açıktır. Avrupa'da ise Almanya'nın Türk devletiyle sıkı ilişkileri ve İngiltere'nin hala Türkiye politikasında etkili olmaları Avrupa ile bazı sorunlar yaşasalar da esas olarak destek almaya devam edeceklerdir.

Ancak Avrupa'daki demokrasi güçleri ve halklar artık Türkiye politikalarına güvenmediklerinden Türkiye'deki demokrasi güçlerinin yararlanacağı toplumsal kesimler olmaktadır. Türkiye'nin imajını olumsuz hale gelmesi yanında Kürtlerin demokrasi güçleri ve halkları etkileme gücü Türkiye'ye karşı mücadelede kamu diplomasisi yapma imkanını artırmış bulunmaktadır. Kamu diplomasisinin Avrupa'daki siyasi güçlere etkisini de belli düzeyde değerlendirme imkanları ortaya çıkmıştır.

AKP-MHP faşist ittifakı bir taraftan ABD ve Avrupa ile ilişkilerini iyileştirmesinden, diğer taraftan Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesinin yarattığı siyasi ortamdan yararlanarak Zap merkezli bir işgal hareketi başlatmıştır. 2021 yılındaki Garê, Metîna, Zap ve Avaşin saldırısındaki başarısızlıklardan dersler çıkararak yeni bir tarzla işgal hareketi başlatıp mevcut siyasi durumdan yararlanıp bu alanları kontrol etme amaçlarına ulaşmak istemektedir. Eğer buradaki amaçlarına ulaşırsa yeni işgal saldırıları ile Medya Savunma Alanlarının tümünü işgal etme ve bu temelde Başûrê Kurdis-

tan'lı siyasi güçleri tümenden rehin alarak Mûsil ve Kerkuk dahil Başûrê Kurdistan'ı tümenden kontrol altına almaya yönelecektir. Zaten bu amaçlarını defalarca açıkça dile getirmişlerdir.

Türk devleti ve KDP'nin işbirliği, Kürt soykırımının yolunu açıyor

14 Nisan'da yoğun hava saldırıları yapılmış, 17 Nisan'da da hem karadan hareket hem de havadan indirmelerle Zap'a yönelik bir işgal hareketi başlatılmıştır. Pençe-Kilit ismini verdikleri hareketle Zap'ı ele geçirip daha sonra da diğer alanlara yönelmeyi hedeflemişlerdir. Nitekim Zap'ın kuzeyi, doğusu ve güneyinde saldırıları yoğunlaştırdıkları görülmektedir. Sadece kuzey ve doğudan saldırılarla sonuç almayacaklarından KDP alanından Kurejaro üzerinden Zap'ı güneyden de kuşatma, zorlama ve ele geçirme planı yaptıkları anlaşılıyor. Böylece KDP, bu işgal hareketine Türk devletinin Kurejaro'dan girişini sağlayarak savaşın içine girmiş bulunmaktadır. Çünkü ancak Kurejaro'ya KDP'nin tam hakim olduğu alandan giriş yapılabilir. Askerler de helikopterler de ancak o alandan Kurejaro'ya yönelebilirler. Operasyonun ilk gününden itibaren oraya yönelmeleri kilidi oradan açmayı planladıklarını gösteriyor.

KDP'nin tutumu Hareketimiz tarafından defalarca dile getirilmiştir. Türk devletiyle mücadelemizin sertleştiği her dönemde KDP Hareketimize karşı olumsuz yaklaşmaktadır. AKP iktidarının 2014 yılında Çöktürme Planı hazırlaması ve 2015 yazında bu doğrultuda saldırılarını artırmayla birlikte KDP ile ilişkiler bozulmuş, her geçen yıl daha olumsuz bir duruma gelmiştir. Biz Hareket olarak KDP ile ilişkilerin bozulmasını hem Hareketimizin hem halkımızın aleyhine olacağını düşündük. Çünkü KDP ile Hareketimiz arasında sorun olmasını TC iste-

mektedir. Çünkü TC bize karşı bir savaş yürüttüğü için bizim Kürt örgütleri ile ilişkilerimizin kötü olmasını ve bu örgütleri bize karşı kullanmayı ister. Bu, TC'nin yüz yıllık temel politikalarından biridir. Ve tüm iç ve dış politikasını PKK'yi, yani Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etme üzerine kurmuştur. Kürt örgüt ve partileri ile ilişkisini ise tamamıyla bunun üzerine kurmuştur. Şu anda TC için en büyük tehlike içeride de dışarda da PKK görülmektedir. Bu açıdan KDP ile ilişkilerini de tamamen PKK karşıtlığı üzerinden kurduğunu açıklar.

TC ilişkisini PKK karşıtlığı üzerine kurduğunu ve ilişkileri bu temelde sürdürdüğü halde KDP bizim ilişkimiz ekonomik ve komşuluk ilişkileridir, diyerek PKK karşıtlığı üzerine yürütülen bu ilişkiyi farklı göstermeye ve kendini temize çıkarmaya çalışmaktadır. Ancak pratik bunu açıkça yalanlamaktadır. Türk devleti KDP'nin verdiği istihbaratla yüzlerce arkadaşımızı şehit düşürmüştür. KDP istihbaratı özellikle Behdînan alanında MİT'in bir kolu gibi çalışmaktadır. Zaten birçok yerde MİT'in kaldığı bürolar ve üsler bulunmaktadır. TC'nin Hewlêr bürosu da MİT'in Başûrê Kurdistan ve Irak'a yönelik faaliyetlerinin merkezi haline getirilmiştir. Hewlêr konsolosluğu ile MİT sorumlusu ortak çalışmaktadır. Esas olarak da PKK'ye askeri ve siyasi olarak nasıl darbe vurulur üzerinde yoğunlaşmaktadır. MİT ile bu kadar ilişki içinde olmak; Türk devletine istihbarat sağlamak zaten PKK'ye açık düşmanlık yapmaktır. Bu düşmanlığını Zîne Wertê'ye güç getirme, Zîne Wertê ve Xînerê'de gerillaları katletme ile yeni bir aşamaya taşımıştır. Zaten 3 yıldır gerilla alanlarını kuşatmış; irtibatlarını kesmiş; lojistik ve cephane geçirecek her yolu kapatmış, gerilla etrafına askeri güç yığmıştır. Xelîfan'da olduğu gibi gerillaları 2 defa pusuya düşürerek şehit düşürmüştür. Bu doğrudan savaşa katılmak değil de nedir? 17 Nisan'da başlatılan saldırıların ağırlıklı olarak KDP alanından ve Zap'a hakim olan Kurejaro sırtlarından gerçekleşmesi KDP'nin savaşın içine her yönüyle girdiğini bir daha gözler önüne sermektedir. KDP basın yoluyla bu gerçekleri saptırmaya çalışsa da Kürt halkı gelişmeleri takip ediyor ve gerçeklerin öyle olmadığını biliyor. Dünya halkları ve siyasi güçleri de bu gerçeği bilmektedir. Bu açıdan KDP'nin Türk devleti ile kurduğu ve Kürt soykırımının yolunu açan bu işbirlikçiliği gizlemesi mümkün değildir.

KDP'nin TC ile işbirliği Kürdistan tarihine ihanet olarak geçecektir

KDP bu işbirlikçiliği niye yapmaktadır, neden PKK başta olmak üzere tüm rakip gördüklerini tasfiye etmek istemektedir, Kürt düşmanı TC Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye ederse KDP ne kazanacaktır? Bunun üzerinde tek otorite olmayı hayal ediyorsa KDP tarihi bir yanılgı ve gafleti yaşıyor demektir. Demokratik olmadığını, otoriter hegemonik bir zihniyete sahip olduğunu biliyoruz. Zaten Başûrlu Kürt siyasi güçler de KDP güçlenirse kendilerini de ezeceğini bilmektedirler. PKK başta olmak üzere Kürt siyasi güçleri zayıfladığında KDP bugünkü imkanları bile elinde tutamaz. Bu bir propaganda değildir; soykırımcı sömürgeci düşman gerçeğinin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. KDP'nin hakimiyet kurduğu 2-3 şehri korumak için de böyle bir politika yürüttüğü söylenmektedir. Nitekim politikaları ve işbir-

liklilik düzeyi bunu göstermektedir. Kürdistan'ın büyük bölümünde soykırıma göz yumma temelinde küçük bir Kürdistan'da egemen bir güç olarak yaşamayı tercih etmek kuşkusuz gelecek kuşaklar tarafından ihanet olarak değerlendirilir. KDP'nin Kürdistan'ın diğer parçalarındaki soykırım ve işgal politikalarına ses çıkarmaması, hatta Türk devleti ve diğer siyasi güçlerle kurduğu ilişki sadece birkaç şehire hakim olma, kendi hanedanlığını yürütme politikasının sonucu olmaktadır.

KDP, TC ile içine girdiği işbirlikçiliği; Kürdistan tarihine ihanet olarak geçecektir. KDP, politikalarını normalleştirmek ve meşrulaştırmak için birçok tez ortaya atmaktadır. "PKK statümüzü tehlikeye sokuyor" demektedir. Şimdi de savaş ortamında PKK şehirlere saldıracak propagandası yapmaktadır. Bu propagandaya da kimse inanmamaktadır. İçine girdiği işbirlikçiliği ve bunun yaratacağı ağır sonuçları düşünerek böylesi dezenformasyon bilgiler yaymaktadır. Ancak TC ile yaptığı işbirlikçiliğinin üstünü örtmek için bu tür söylemlerde bulunduğunu tüm Kürtler bilmektedir. Çünkü Kürt halkının tümü son yüzyıldır üzerlerinde uygulanan politika ve buna karşı yürütülen mücadele içinde politikleşmişlerdir. Ve KDP'nin Türk devletiyle yaşadığı ilişkilerin boyutunu çok iyi bilmektedirler.

KDP'nin politikaları karşısında Kürt halkı ve siyasi güçleri bilinçlidir. Ancak sıra KDP'nin politikalarına tutum almaya gelince bu bilince denk bir tutum gelişmiyor; bu da KDP'nin TC ile yürüttüğü işbirlikçi politika ve savaş ortaklığını sürdürmesine fırsat veriyor. Ve hatta bu tutum almama bazı kesimlerin KDP'nin yalanlarına inanmasına neden oluyor.

Devrimci Halk Savaşı stratejisinde halk da bizzat savaşa dahil olmalıdır.

TC Kürdistan'ın tüm parçalarında Kürtlerin kazanımlarına düşmandır. Çünkü; Kürtlerin varlığını kendine tehlike görüyor. Rojava'da gerçekleşen özerk yönetimin kendisinin izlediği soykırımcı sömürgeci politikasının çökmesine yol açacağını düşünerek saldırıp ortadan kaldırmak istiyor. KDP'nin siyasi koşulları düşünmeden hazırladığı referandum sonrası Türk devletinin nasıl tutum takındığı bilinmiyor. Referandum sonrası Kürtlerin kontrolünde olan birçok alanın kaybedildiği diğer bir gerçektir. Türk devletinin bu süreçte nasıl bir Kürt düşmanlığı ortaya koyduğu; Başûrê Kurdistan'daki kazanımlara saldırdığını tüm Kürtler biliyor. Tüm bu gerçekler Türk devletinin neden saldırdığı ve işgal hareketlerine giriştiğini açıklar.

Türk devleti her yerde Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesine saldırmaktadır. Tüm Kürt siyasi güçlerinin ve Kürt halkının bu gerçekleri görerek Kürt düşmanlığında öncü olan Türk devletine karşı tutum koyması gerekir. Yoksa Kürt kazanımları ve Kürtler parça parça yutulmaktan kurtulamazlar. Eğer bu duruma düşülmek istenmiyorsa KDP'nin bu politikaları teşhir edilip işbirlikçiliğine son verilmesi gerekiyor. Bunun için başta aydınlar, sanatçılar olmak üzere Kürt siyasi güçlerine, demokratik kurum ve kişilere, bir bütün olarak Kürt halkına önemli görevler düşmektedir. KDP'nin Türkiye ile kurduğu işbirlikçiliğe son verilmesi herkesin önünde tarihi bir yurtseverlik görevi olarak durmaktadır. Çünkü KDP'nin içine girdiği du-

rum tüm Kürt halkının geleceğini olumsuz etkileyecek ciddi tehlikeleri beraberinde getirecektir.

Türk devletinin bu defaki işgal hareketi diğerlerinden farklıdır. KDP'nin bu kadar işin içine girmesi de ciddi bir saldırıyla karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. AKP-MHP iktidarı kaderlerini belirleyecek bir işgal hareketine yönelmiştir. Bu açıdan tüm imkanlarını kullanarak bu savaşa yükleneceklerdir. Zaten Tayyip Erdoğan Başûr'da da Rojava'da da Bakur'da da bitireceğiz, diyerek hedefini ortaya koymuştur. Özgürlük Hareketimiz de gerilla da bu saldırının karakterinin ve amacının bilincindedir. Gerilla tereddütsüz bu saldırılara karşı fedaice direnecektir. Zaten ilk saldırıyla birlikte Türk ordusuna karşı beklediği bir direniş ortaya koymuş, ağır darbeler vurmuştur. Ancak amacı özgürlük mücadelesini Bakur, Başûr, Rojava ve dünyanın her yerinde tasfiyeye yönelik bir saldırıya sadece gerilla direnişiyle karşı konulmasını düşünmek de tarihi bir gaflet olur.

Gerilla ordusu da genç kadın ve erkeklerin ordusudur. Gençlik ister dağda ister şehirde olsun Kürt halkının özgürlük gücüdür, özgürlük ordusudur. Zaten gençler her platformda "Gençlik Apo'nun fedaisidir" diyerek bu gerçekliğini ortaya koymaktadır. Dinamik gençlik her yerde etkili eylemler yapabilir. Küçük birimler biçiminde örgütlenerek düşmana her yerde darbe vurabilir.

İşgal ve ihanete karşı aydınlar, sanatçılar, gençler ve kadınlar Kürdistan'ı savunmalıdır

Devrimci Halk Savaşı stratejisinde halk da mutlaka devrede olmalıdır, bizzat savaşa dahil olmalıdır. Yoksa kurbanlık koyun gibi soykırıma uğramayı bekleme durumuna düşülür. Bu savaşın kaderini gerilla ile birlikte Kürdistan'ın tüm parçaları ve yurt dışında ve receğimiz topyekun mücadele belirleyecektir. Kürdistan'ın tüm parçalarının kaderi de birbirine bağlıdır. Özellikle Bakurê Kurdistan ve PKK'nin öncülük ettiği Özgürlük Hareketinin varlığı ve yürüttüğü mücadele Kürdistan'ın tüm parçalarının geleceğini belirleyecektir. Eğer tüm Kürtler bu gerçeği görüp Türk devletinin yürüttüğü bu imha ve yok etme saldırısı karşısında bütünlüklü bir mücadele içine girmezlerse karşılaşılabilecek tehlike büyüktür. Ancak direniş bütünlüklü ve topyekûn yürütülürse kazanımları da o kadar büyük olacak ve Kürdistan'ın tüm parçalarındaki kazanımlar güvenceye alınacaktır.

Biz Hareket olarak bu saldırının yok etme ve soykırım amacını ve KDP'nin uğursuz rolünü ortaya koyuyoruz. Ancak aydınların ve sanatçıların da Kürt toplumuna tehlikenin büyüklüğünü gösterip mücadeleye yönlendirme sorumluluğu bulunmaktadır.

Tabi ki KDP'nin Türk devletiyle yaptığı işbirlikçiliğinin Kürt halkının özgürlük mücadelesine verdiği zararın açıkça ortaya konularak Kürt halkının ve kamuoyunun KDP üzerinde baskı kurmasını sağlama görevi vardır. Böyle süreçler seyredilecek süreçler değildir. Yanlışlıklara açık tutum koyma zamanıdır. Halkların tarihinde aydınların ve sanatçıların rolü çok önemlidir. İşte bu süreçte aydınlar ve sanatçılar Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bu kritik anında tarihi rollerini oynayarak özgür ve demokratik geleceğimize kendi damgalarını da vurmalarıdır.

Kuşkusuz Kürt halkının özgürlük mücadelesinde gençlerin ve kadınların yeri ve mücadeleye katılımları belirleyici öneme sahiptir. Zaten gerilla ordusu da genç kadın ve erkeklerin

bir genç pasif kalmamalıdır. Gerillaya ulaşamayanlar bulunduğu alanda mücadeleye katılmalıdır.

Kürt kadınları zaten özgürlük tutkuları ve demokratik karakteriyle halkımızın mücadele gücünü açığa çıkaran ve toplumsallaştıran karakteriyle özgürlük mücadelemizin direncini güçlendiren; düşman saldırılarının sonuç almasını engelleyen bir rol oynamaktadırlar. Nitekim Türk devletinin işgaline karşı yüksek bir duyarlılıkla hareket eden; KDP'nin Türk devletiyle işbirliğine öfke duyan kadınlar bu dönem mücadelesinin hangi tutumla yürütülmesi gerektiğini de ortaya koymuşlardır. Londra'da Başûrlu bir kadının gerillanın giydiği **Mekap ayakkabıyı göstererek Mesrur Barzani'ye** yönelik "**senin değer bu kadar yok**, sen bu ayakkabıya kurban olarsın", diyerek tüm Kürt kadınlarının ortak duygusunu dile getirmiştir.

Kürdistan halkının bu işgale ve KDP işbirlikçiliğine karşı mutlaka güçlü bir duruşu ve mücadelesi olacaktır. Rêber Apo'nun üzerindeki yoğun baskılara rağmen İmralı'da gös-

parlarsa Kürdistan'da 1990'lı yıllarda olduğu gibi serhıldanların başlaması ve giderek yükselmesi söz konusu olacaktır. Gerillanın mücadelesi ile halkın mücadelesi bütünleşecektir. Böyle bir tarihi süreçte kadın, genç, yaşlı ve her toplumsal kesimden insanlarımız tarihi bir sorumlulukla gerilla direnişiyle bütünleşmeli; eylem, mücadele ve iradesini ortaya koyarak elinden gelen her şeyi yapmalıdır.

Kürdistan halkı işgal ve ihanete karşı net tutum almalı

Bir daha vurgulamalıyız ki, Türk devletinin Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye saldırısına karşı Kürdistan'ın tüm parçalarının bir tutum ve bütünlüklü mücadele içinde olması gerekir. Türk devletinin bu saldırıları püskürtülmezse Kürdistan'ın 4 parçasındaki tüm siyasi güçler kaybeder. Bu açıdan Kürdistan'ın 4 parçasındaki siyasi partiler bu süreçte seyirci kalamazlar, tarafsız kalamazlar ya da sadece kınama, eleştiri ve temenni ile yetinemezler. Her yerde kendi siyasi güçlerini, etkilerini ve mücadele güçlerini harekete geçirmelidirler. Her siyasi güç kendi tabanını harekete geçirerek her yerde halkın mücadeleye katılmasında sorumluluklarını yerine getirmelidirler. Sadece bazı açıklamalar ve fazla siyasi sonucu olmayan tepkilerle yetinmek tarihi gaflet olur. Çünkü bugün Kürt düşmanlığında öncü Türk devletine karşı mücadele tüm Kürt halkının ve tüm siyasi güçlerin mücadelesidir. Bu açıdan Kürdistan'ın 4 parçasındaki siyasi güçlerin tarihi bir sorumlulukla hareket etmesi gerekir.

Bakurê Kurdistan'da geçen dönemde önemli gelişmeler yaşandı. Türkiye'de demokrasi güçleri ile Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ortaklaşması Newrozlara da yansdı. Türkiye siyasi tarihi açısından Kürt halkının mücadelesi ile Türkiye halklarının mücadelesinin buluşması ve ortaklaşması çok önemlidir. Çünkü bu gelişme stratejik ve mücadelenin sonucunu belirleyecek özelliğe sahiptir. Türk devleti yüz yıldır Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile Türkiye halklarının mücadelesinin yakınlaşmasını ve ortaklaşmasını engellemek için planlı bir özel savaş ve psikolojik hareket yürütmüştür. Öyle bir psikolojik savaş yürütülmüştür ki, Kürtlerin mücadelesi ile buluşma Türk devletinin afazozuyla karşılaşma ve her türlü baskıyı göze alma anlamına getirilmiştir. Türkiye'nin büyük sosyalist devrimcilerinden Hikmet Kıvılcımlı'ya neden program ve tüzüğünüzde Kürt sorununa yer vermiyorsunuz gibisinden bir soru sorulunca bu tüzük meselesi değildir, diyerek Türkiye'de Kürtlerin mücadelesinin yanında yer almanın zorluklarını dile getirmiştir. Şimdi Türk devletinin Kürt soykırımını tamamlamak için yürüttüğü bu politika kırılmakta, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle Türkiye halklarının özgürlük mücadelesi ortaklaşmakta, bu da halklara yansımaktadır. Artık Türkiye halkları ile Kürt halkı arasında konulan kara çalılar kalkmaktadır. Bunu gerçekleştiren halklarımızın mücadelesini ortaklaştırdıkça Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan gerçekleşecektir.

Biz Türkiye demokrasi güçleriyle ortak mücadeleyi stratejik olarak ele alıyoruz. Türkiye halklarının demokratik güçleri de böyle yaklaşmalıdır. Bu konuda 2022 Newroz'unda önemli bir adım atıldı. Eğer 2022 1 Mayıs'ında

Zindandaki arkadaşlar bu uygulamaya karşı direniyor. Ancak bu uygulamaya karşı direniş sadece tutsak ailelerine bırakılamaz. Zindandaki yoldaşlarımız bu halkın özgür ve demokratik yaşamı için soykırımcı güçlerin dayatmalarını kabul etmiyorlar. Bu açıdan tüm Kürt halkı tutsakların ve ailelerin direnişine katılmalıdır. Sadece tutsak ailelerine bırakmak ne vicdani ne de ahlakidir. Bu sorun sadece tutsak ailelerinin sorunu değildir.

bu daha da geliştirilirse AKP-MHP faşizmine karşı mücadele daha da gelişecek, Türkiye'de demokratik devrim gerçekleşerek, Türk devletinin hem Türkiye hem de Ortadoğu açısından oynadığı demokrasi ve özgürlükler düşmanı gerici karakteri de ortadan kaldırılmış olacaktır. Bu açıdan biz 2022 1 Mayıs'ına Kürt halkının Newroz ruhuyla katılmasını bekliyoruz. AKP-MHP faşizmini Türkiye halklarının demokrasi güçleriyle birlikte yıkmak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından da bir başarı olacak, özgür ve demokratik yaşamının gerçekleşmesinde önemli gelişmeler yaşanacaktır.

Kürtler tarihlerinde ilk defa tüm insanlığın sahiplendiği bir önderlik ortaya çıkarmıştır

Biz bu yılı Rêber Apo'nun Ankara Çubuk Barajında başlattığı özgürlük mücadelesinin 50. yılına girmesi nedeniyle 50. Önderlik Yılı olarak ele aldık. Mücadelemizin önceki 49 yılını aşan ve onu anlamlandıran bir mücadele yılı olarak geliştirilmesi gerektiği yönünde bir irade ve kararlılık ortaya koyduk. Bu irade ve kararlılık 8 Mart ve Newroz'da güçlü biçimde kendini gösterdi. 50. Önderlik Yılı büyük bir coşku ve mücadele azmi ile karşılandı. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm halkımız böylece Önderliğe büyük değer verme, sahiplenme içinde olduğunu herkese gösterdi. Bu açıdan 50. yıl Newroz'u Rêber Apo'ya büyük sahiplenme Kürt halkının özgürlük mücadelesinin toplumsallaşmasının çok önemli bir boyuta ve kapsama ulaştığını gözler önüne sermiştir. Bu 50 yılın Kürt halkı açısından büyük gelişmeler yarattığı, yeni bir halk gerçekliğini ortaya çıkardığını bir daha gözler önüne serdi. Bu durumdan tüm hareket olarak ve halk olarak çok memnun kaldık. Hareket ve halk olarak özgüvenimizi fazlasıyla artırdı. Bu halk gerçekliğine öncülük edilip örgütlendiğinde başaramayacağı hiçbir şeyin olmayacağı bir daha görüldü.

Önderliği sahiplenme uluslararası düzeyde de çok önemli gelişmeler

gösteriyor. Başta İngiltere İşçi Sendikaları olmak üzere dünyanın birçok yerinde demokratik çevreler ve aydınlar Önderliğe güçlü sahiplenme göstermektedirler. Dünyanın vicdani olan aydın ve sanatçılar Rêber Apo'nun paradigmasının öngördüğü yeni yaşamı, demokratik moderniteyi çok iyi anladıklarından Rêber Apo'nun insanlığa büyük hizmetler yaptığına inanarak Önderliği sahipleniyorlar. Kürtler tarihlerinde ilk defa böyle tüm insanlığın sahiplendiği bir önderlik ortaya çıkmıştır. Selahtin Eyyubi Haçlı seferlerine karşı direnerek manevi uygarlığın maddi uygarlığa teslim olmasının önüne geçmiştir. İnsanlığa büyük değerler katan Ortadoğu'yu İslam formu altında maddi uygarlığa karşı savunmuştur. Ancak Rêber Apo'nun paradigması ve öngördüğü yaşam Ortadoğu uygarlığına gerçek anlamını verdiği gibi tüm insanlığın kadın özgürlükçü ve devlet dışı özgür ve demokratik yaşamının nasıl olacağını göstererek insanlık tarihinin en büyük zihniyet ve vicdan devrimini gerçekleştirmiştir. Bu temelde de tüm insanlığın önüne gerçek bir özgürlük ve demokrasi devrimini koymuştur.

Önderlik Kürtlere büyük değer ve onur kazandırırken bazı Kürt aydınların ve siyasi çevrelerin bu gerçekliği anlamamaları büyük bir aymazlık ve cehalettir. 50. Önderlik Yılında İmralı zindan direnişinin 24. yılı girmesi vesilesiyle tüm Kürt siyasi partilerinin Önderliğin özgürlüğünü isteyen bir imza kampanyasına katılması ve 4 Nisan'da bu tutumlarını deklere edilmesi planlanmıştır. Önderliğe özgürlük komitelerinin böyle bir çalışması vardı. Birçok parti böyle bir çalışmaya imza atarken bazı siyasi güçlerin böyle bir kampanyaya imza atmamaları Kürtlük adına ayıp ve utanç verici bir durumdur. İmza vermeyenler özellikle KDP etkisinde olan, TC ve dış güçlerin ne diyeceğini dikkate alan partilerdir. Aslında "insan hakları boyutuyla doğru buluyoruz, ancak bazı nedenlerden dolayı imza atmıyoruz" diyerek özü kabahatinden büyük bir utanmazlık durumuna düşmüşlerdir. Rêber Apo'yu sadece in-

san hakları çiğnenmiş bir kişi olarak görmek bile bu kesimlerin Kürt siyasetçi kimliğinden ne kadar uzak olduklarını göstermektedir. Rêber Apo'ya özgürlük kampanyasına imza veren tüm siyasi güçlere teşekkürlerimizi iletiyoruz. Vermeyenleri de halkımızın vicdanına ve tarihin yargısına bırakıyoruz. Avrupa'nın dört bir köşesinde işçiler, emekçiler, kadınlar, siyasetçiler, aydınlar, sanatçılar Rêber Apo'nun özgürlüğü için canla başla çalışırken bazı Kürt siyasi güçlerin imza vermemesi Kürt siyasetinde nasıl bir çarpıklığın olduğunu göstermesi açısından öğretici olmuştur.

Zindanlardaki baskılar, topyekûn bir soykırım saldırısının parçasıdır

Geçen dönemde en fazla gündem olan konuların başında Rêber Apo üzerindeki tecrit ve zindanda yapılan faşist baskılar gelmiştir. Artık zindanlardaki baskılar 12 Eylül askeri faşizm dönemindeki uygulamaları çok daha fazla aşmıştır. 12 Eylül'de zindanlarında sadece kaba işkence yapılırken AKP-MHP faşizmi döneminde zindanda işkencenin bin bir çeşidi tutsaklar üzerinde uygulanmaktadır. 12 Eylül'de tutsaklar şahsında PKK, zindanın betonlarına gömülmek isteniyordu. Kuşkusuz halkın umudu da kırılmak isteniyordu. Ancak şu anda zindanlardaki baskılar esas olarak topyekûn bir soykırım saldırısının parçası olarak uygulanıyor. Esas olarak halkın iradesini kırmak için yapılıyor. Halka, zindana girenlerin durumu böyledir, bu nedenle hiçbir eyleme kalkmayın mesajı veriliyor. Demokratik siyasetçilerin üzerinde baskı yapılarak onların da iradesi kırılmak ve soykırımcı devlete karşı mücadele veremez hale getirilmek isteniyor. Öte yandan tutsaklardan intikam alınıyor. Siz nasıl olur da Kürt halkının özgürlük mücadelesinde yer alırsınız, deniyor. Öyle baskı yapıyorlar ki dışarı çıktıklarında bir daha siyasi mücadeleye katılmasınlar.

AKP-MHP faşizmi 12 Eylül askeri faşizminden daha yoğun bir baskı ve

işkence sistemi kurmuş ve uyguluyor. 12 Eylül öncesi de PKK gelişmiş, taban bulmuş ve büyüyordu, halk hareketi de belli bir düzey kazanmıştı. Ancak Türk devleti böyle bir mücadeleyi kabul edemeyeceği için darbe gerçekleştirmişti. Şimdi ise PKK daha da büyümüş, halk hareketi ve halkın özgür ve demokratik yaşam iradesi daha fazla güçlenmiştir. Büyüyen PKK ve gelişen halk hareketini bastırmak için 12 Eylül'ü aşan düzeyde kapsamlı bir saldırı yürütülmektedir. PKK ve halkın mücadelesi 12 Eylül faşizmi döneminden katbekat fazla olduğundan PKK'yi tasfiye etme ve Kürt halkını soykırıma uğratma saldırıları da yeni boyutlar kazanmıştır. Türkiye'de zihniyet değişip Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü kabul edilene kadar da bu mücadele keskin biçimde sürecektir. Düşman niye bu kadar saldırıyor, denirse buna mücadelemizin gelişme düzeyinin büyük olduğu; tasfiye edip, ezmek için buna ihtiyaç duyduğu söylenebilir.

Soykırımcı sömürgeci Türk devleti gibi dünyada başka bir düşman ve despot güç görülemez. Çünkü sadece egemenlik kurarak sömürge yapmak ve sömürmek için baskı yapmıyor. Bir halkı tümenden soykırıma uğratmak istiyor. Böyle olunca baskılar yoğun ve farklı oluyor. Eğer sadece siyasi hakimiyet ve sömürge altına alma söz konusu olsaydı bu düzeyde despot ve kurumsal faşist bir devlet aygıtına ihtiyaç duymazlardı. Bu açıdan bu devletin karakterini iyi tanımak gerekir. Bir halk soykırıma uğratılmak isteniyorsa o devletin her yola başvuracağı bilinmelidir. Soykırım insanlık suçu olduğundan bunun da çok iyi planlanmış özel savaş ile yapılacağı açıktır.

Zindanlardaki baskılara karşı herkes mücadele ve direniş içinde olmalıdır

Türkiye idamı bizim mücadelemiz sonucu kaldırdı. Rêber Apo'nun idamının yaratacağı ağır siyasi sonuçları kaldırmadıkları için idamı kaldırmak zorunda kaldılar. Bu açıdan Türkiye'de idamın kalkmasını da Rêber Apo'nun öncülük ettiği mücadelemizin gelişme düzeyi sağlamıştır. Kuşkusuz bir ülkede idamın kalkması demokratikleşme için önemli bir adımdır. Türk devleti demokratikleştikten değil; mücadelemiz karşısında zorlandığı için idamı yasal olarak kaldırmak zorunda kaldı. Ancak demokratik zihniyete sahip olmadığından idamı zindanda ve dışarda fiili olarak sürdürdüler. Tutsakların hasta olması için zindanlar buna göre düzenlendi. Tutsakların hasta olması için her şey yapılıyor; hasta olduktan sonra da tedavisi yaptırılmayarak ölüme mahkum ediliyor. Açıkça bir defa değil defalarca idam ediliyorlar. İşkence yapıp insanlar öldürülüyor. Tutsaklardan böyle intikam alınıyor. Şu anda yüzlerce tutsak ağır hasta durumdadır. Aysel Tuğluk ve birçok tutsak tamamen ölüme terk edilmiştir. Bu bir düşman saldırısıdır. Dışarda, dağda, Rojava'da, Şengal'de neden saldırıyorsa zindanda da onun için saldırıyor. Bu faşist soykırımcı devlet niye böyle yapıyor, diyemeyiz. Tabi ki teşhir etmeliyiz. Ancak esas olarak direniş ve mücadele ile cevap vermemiz gerekir. Zindandaki baskılara karşı direniş ne tutsaklara ne de ailelerine bırakılabilir. Bu tutsaklar halkın en değerli evlatlarıdır. Halkı için bu zulmü görmekteler. Bu açıdan tüm halkın zindandaki baskılara karşı mücadele içinde olması gerekir.

Zindanda tutsaklar bırakılmıyor. Devletin yasalarına göre verilen ceza bitmesine rağmen arkadaşlar bırakılmıyor. 12 Eylül'de işkence ile pişmanlık göstermesi sağlanıp itirafçı yapılmak isteniyordu. Şimdi daha fazla zindanda bırakma tehdidi ile bu amacı gerçekleştirmek istiyorlar. Kuşkusuz bu uygulama Türk devleti anayasasına ve dünya hukuk normlarına terstir. Ancak Türkiye'de Kürtlerle ilgili bir durumda böyle ölçülere bakarak değerlendirmek yapmak yanlıştır. Bir savaş var; AKP-MHP faşizmi düşman gördüğüne hukuk uygulamaz. Amaç soykırım olunca tabi ki savaş hukuku da dikkate alınmaz. Bu uygulama için yapılması gereken de direniştir. Türk devletinin bu uygulamaları direnişle püskürtülebilir. Kuşkusuz teşhir etmek, iç ve dış kamuoyunda bu uygulamanın haksız ve gayri meşru olduğunu ortaya koymak anlamlıdır. Bunlar yapılmalıdır; bunlar direnişi güçlendirecek ve sonuç almasını sağlayacak etkenlerdir.

Zindandaki arkadaşlar bu uygulamaya karşı direniyor. Çünkü Diyarbakır 5 nolu zindan geleneği var; 14 Temmuz direniş ruhu var. Zindandaki tutsaklar iyi hal nedeniyle tahliye edilmelerini, cezalarının indirilmesini bile kabul etmemişlerdi. Dolayısıyla bu daha fazla zindanda tutma tehdidine boyun eğmeyeceklerdir. Ancak bu uygulamaya karşı direniş sadece tutsak ailelerine bırakılamaz. Zindandaki yoldaşlarımız bu halkın özgür ve demokratik yaşamı için soykırımcı güçlerin dayatmalarını kabul etmiyorlar. Bu açıdan tüm Kürt halkı tutsakların ve ailelerin direnişine katılmalıdır. Sadece tutsak ailelerine bırakmak ne vicdani ne de ahlakidir. Bu sorun sadece tutsak ailelerinin sorunu değildir.

Tutsaklar gerilla gibi tarihi direniş gösteriyorlar. Bu direnişçi tutuma AKP-MHP faşizmi daha fazla zulümle karşılık veriyor. Gardiyanlar biz Esat Oktay'ız, diyorlarmış. Bir işkenceciye, bir katile böylece sahip çıkıyorlar. Erdoğan "bu duvarların dili olsa da konuşsaydı" diyordu. Şimdi Erdoğan'ın en yakın arkadaşlarının talimatlarıyla zindanlar işkencehaneler haline getirilmiştir. Zindanlar da zindan dışı da Erdoğan suçlarıyla doludur. Özellikle zindandaki tutsaklara yapılanlar affedilemez. Bu zulüm düzeni sürdürükçe Bursa'da gardiyanlara yönelik yapılan eylemler de devam eder. Esat Oktay olmak isteyenler tabi ki Esat Oktay'ın akibetine de uğrayacaklardır.

Rêber Apo üzerinde ağır bir tecrit ve baskı var. Rêber Apo üzerinde, PKK ve gerilla direnişi bıraksın, dayatması var. Rêber Apo da ben elimden geleni yaptım, ancak siz savaşı tercih ettiniz cevabını verir. Böyle bir cevap verdiği için Rêber Apo üzerindeki ağır tecrit sürmektedir. Rêber Apo 'Kürt sorununun çözümü için adım atılacaksa ben rolümü oynarım; yoksa siz PKK ile ne yapıyorsanız yapın' der. Çünkü daha önce de devlet yetkililerine ben yapacağımı yaptım siz ve PKK ne yapıyorsanız yapın, diyerek tutumunu ortaya koymuştu. Biz de ben yapılması gerekeni yaptım; siz ne yaparsanız yapın, sizi ilgilendirir, ben barış ve demokratik çözüm için rolümü oynarım, savaş kararı vermek ve savaşı durdurmak benim işim değildir, demişti. Bu açıdan Rêber Apo'nun AKP-MHP faşizminin dayatmalarına verdiği cevap bellidir. Bu nedenle ağır tecrit uygulamasıyla karşılaşılıyor. Bu açıdan İmralı'da neler oluyor konusuna bizim için sır değildir. Rêber Apo'ya bu nedenle ağır tecrit uygulanıyorsa bizlere düşen görev mücadeleyi yükseltmek, AKP-MHP

faşizmini yenilgiye uğratarak demokratik siyasi çözümün gerçekleşmesini sağlamaktır. Eğer bu düzeyde böyle bir mücadele yürütülürse o zaman tecrit de kalker, Rêber Apo da özgürleşir.

Kuşkusuz Türk devletinin işgaline karşı mücadele hem genel zindandaki durumu hem de İmralı'daki durumu yakından etkileyecektir. Bu işgal harekatı Rusya'nın Ukrayna'yı işgal ettiği ve bu işgalin NATO-Rusya savaşı haline geldiği bir dönemde gerçekleşti. Türkiye Ukrayna-Rusya çatışmasında esas olarak NATO yanında yer alsada yine de Rusya'yı tümünden karışısına alan bir politika izlememiştir. Özellikle Rojava nedeniyle Rusya ile ilişkisini belli düzeyde sürdürmeyi çıkarına görmüştür. Bu nedenle ABD ve Avrupa'nın uyguladığı ambargonun önemli bölümüne katılmamıştır. Bu savaş sürecinde arabulucu rolü oynamak istemiştir. Rusya'nın sıkıştığını görerek NATO'nun kabul edebileceği bir anlaşma için arabulucu çabası içinde olmuştur. Ancak hala NATO ve Rusya'nın uzlaşabileceği bir durum ortaya çıkmadığı için bir sonuç çıkmamıştır. Türk devleti bu konuda bir sonuç almasa da içerde ve dışarda barış isteyen bir güç olduğu algısını yaratmaya çalışmıştır. Hem bu sü-

geleri kurulmak istenmektedir. 3. Dünya Savaşı da bunun için sürmektedir. Ancak 3. Dünya Savaşı'nın gerçekliği 1. ve 2. Dünya Savaşı gibi değildir. Ne kapitalist güçlerin iki kampa bölünüp vuruşması vardır; ne de 2. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi farklı bir siyasi, ekonomik ve toplumsal sistem vardır. Şu anda dünyanın tüm ülkeleri küresel kapitalist sistemin bir parçasıdır. İran gibi bazı ülkeler tümünden küresel kapitalizmin parçası olmasalar da esas olarak kapitalist zihniyet ve üretimin ağırlıklı olduğu ülkelerdir. Ancak sistem içine tümünden girmediklerinden; küresel kapitalizmin içine girdiği ekonomik ve siyasi sorunlardan biraz daha az etkilenmektedirler. Ancak kapitalist üretim dışındaki toplumsal bir üretim hakim olmadığından; üzerinde uygulanan ambargolar bu ekonomiyi etkilemekte ve gelişmesinde sorunlar yaratmaktadır.

Küresel kapitalizm koşullarında çok kutuplu bir dünya da tek kutuplu dünya da söz konusu değildir. Ya da oluşan siyasi ilişkileri ve dengeleri bu kavramlar içinde ifade etmek çok gerçekçi değildir. Rêber Apo'nun belirttiği gibi kapitalist ülkeler bir piramit gibi dizilmişlerdir. Zirvede olanlar vardır;

keleridir. Japonya, Hindistan, Güney Kore, Brezilya gibi ülkeler de önemli ekonomik güce ulaşmışlardır. Bunlar G-20 ülkeleri olarak tanınmaktadır. Türkiye'nin de içinde olduğu gelişmekte olan ülkeler de bu oluşumun içindedir. ABD ve Avrupa Birliği ile Çin ve Rusya arasında ekonomik ve siyasi rekabet vardır. Çin'le ağırlıklı olarak ekonomik rekabet sürerken Rusya ile siyasi rekabet ağırlıktadır. Bu güçler arasında rekabet olsa da kapitalizmin küresel karakteri nedeniyle çok şiddetli çatışmalar içine girmekten kaçınılmaktadır. Aralarında ki mücadele sürekli olsa da şiddetini belli dozda tutmaya dikkat ediyorlar. Çünkü tümü küresel kapitalist sistemin parçasıdır; kapitalist çarkın birer dişlisi gibidirler. Bu açıdan bu dişlilerin kırılmasına yol açacak düzeyde bir mücadele içine girmiyorlar. Suriye'de bunu en açık biçimde gördük. Aralarında bir rekabet ve mücadele olsa da çok zorunlu kalmadıkça şiddete başvurmuyorlar. Ya da sınırlı bir güç gösterisiyle kendi alanlarını çiziyorlar. ABD ve Rusya'nın hava sahasını paylaştığı, diğerinin hava sahasına girme durumu olunca da birbirlerine bildirdikleri bir ilişki içindedirler. Ancak sürekli birbirinin alanlarını daraltma

tepki vermeye zorlamamıştır. Rusya'nın küresel kapitalist sistem içindeki konumu bu işgalleri yapmasına imkan vermiş; diğerleri de farklı tepki vermeyi çıkarlarına görmemiştir. Rusya yine benzer bir durumu yaratacak konumda olduğunu; önemli bir sistem içi güç olduğundan kendisine çok şiddetli karşılık verilmeyeceğini düşündü. Ancak yanıldı. Çünkü ABD ve Avrupa Rusya küresel kapitalist sistem içinde olduğundan yaptırımlarla ciddi sıkıntıya düşürecek bir politikayı devreye koydular. Sistem içi bir güç olan Rusya'yı birçok bakımdan ciddi olarak zorladılar. Rusya sistem içi güç olduğundan birçok siyasi ve ekonomik dengesini buna göre düzenlediğinden kendisinin sistem içi bağlarına dokunulunca çok zor durumlara düşmüştür. Öte yandan askeri olarak da Ukrayna'yı destekleyerek Rusya'yı bir çıkmazın içine sokmuşlardır.

Rusya ile Çin küresel kapitalizm içinde ittifak olan iki güçtür. Küresel kapitalist sistem içinde de ittifaklar kurulacak, bu yolla piramidin basamaklarında birbirini zorlamaya, geri letmeye çalışacaklardır. Bunun için yerel ya da vekalet savaşları yürüteceklerdir. Çin Rusya ile bir müttefik oldukları halde Ukrayna savaşında Rusya'ya istediği desteği vermedi, veremedi. Kuşkusuz bazı destekleri olmaktadır. Ancak küresel kapitalizm içinde Rusya gibi kendisine bir yönelimin çok zararına olacağını düşünüp daha temkinli oldu. Tarafını açık bir şekilde Rusya'dan yana koyamadı. Çünkü Çin kapitalizmin küresel gelişmesinden en fazla kazanç sağlayan bir ülke konumundadır. Çin'in tutumu küresel kapitalizmin karakteri ve mücadele biçimi açısından çarpıcı bir örnektir.

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik savaşı NATO-Rusya savaşıdır

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik savaşı NATO-Rusya savaşıdır. Soğuk savaşın karakteri içinde yürüyen bir savaştır. Ya da küresel kapitalist dönemin askeri ve siyasi dengelerini oluşturma savaşıdır. Bu yönüyle hala tam olarak küresel kapitalizmin siyasi dengeleri, askeri ve siyasi tarzı oturmuş değildir. Eğer küresel kapitalizmin siyasi ve askeri dengeleri otursaydı ve yeni dönemin savaş ve mücadele tarzı genel bir karakter haline gelseydi böyle bir savaş tarzı ile karşılaşmazdık. Demek ki, hala küresel kapitalizm güç dengeleri oturmamış. Dolayısıyla bu savaş yeni dengelerin oluşturulması olan 3. Dünya Savaşı'nın farklı bir savaş tarzı olmaktadır. Bir yönüyle de küresel kapitalizmin dengelerinin oluşması öncesinin savaş tarzının ortaya çıkmasıdır. Bu açıdan bu savaş tarzını bir dönem genel mücadele tarzı olarak görmemek; geçiş aşamasında görülecek bir durum olarak ele almak daha doğrudur. Bir yönüyle arızı bir savaş durumu olarak da ifade edilebilir.

Bu savaş kapitalist modernist güçler arasındaki bir savaştır. Rusya'nın işgaliyle başlamıştır. Tabi ki hiçbir işgal doğru bulamayız. Ancak böyle diye bizler, devrimci güçler böyle bir savaşta taraf durumuna düşemeyiz. Devrimciler, sosyalistler 1. ve 2. Dünya Savaşında nasıl tutum takınmaları gerekiyordysa şimdi de benzer bir durum vardır. Bu savaşlar ulus devletçi anlayıştan, kapitalizmin çıkar mücadelesinden kaynaklanmaktadır. Ulus devlet anlayışının yerine demokratik ulus ve halkların kardeşliğinin

olduğu yerde böyle savaşlara girilmez. Erkek egemenlikli sömürücü devletçi zihniyet, savaşların kaynağıdır. Ulus devlet anlayışı ise bu savaşları daha da acımasız hale getirmiştir. Ulus devlet dönemi kadar savaşları daha yıkıcı ve süreklileştiren bir dönem olmamıştır. Bu açıdan ulus devletçi zihniyet ve kapitalist modernitenin egemenlik anlayışının sonucu gerçekleşen bir savaşın tarafı olunamaz. Böyle bir savaşta taraf tutulursa kapitalist güçlerin arasındaki mücadelede genel bir yaklaşım gösterme durumundan çıkıp şu ne kadar haklı haksız yaklaşımı ile tutum ortaya koymak kapitalist sistem içi savaşın tarafı olmaktadır. Sistem içi savaşları kendi cephemizden kabul etmek anlamına gelir.

NATO ve Rusya arasında süren savaşta bu savaşları çıkaran zihniyet ve sisteme karşı tavır koymak ve savaşları engelleyecek zihniyet ve bunun politikasını savunmak gerekir. Bu savaşlar karşısında demokratik ulus anlayışının ne kadar doğru ve savaşları ortadan kaldıracak bir yapılanma olduğunu savunmak ve göstermek gerekir. Kapitalist modernist güçlerin bu savaşta konumlarına göre bir tarafı tutması anlaşılmalıdır. Nitekim bunu görmekteyiz. Ancak sosyalistler, devrimciler, yeni bir dünya yaratmak isteyenler, sistem dışı güçler bu savaşta taraf olamazlar. Savaş karşıtlığı da bir tarafı tutarak olmaz. Bu savaş vesilesiyle kapitalist sistemi, onun ortaya çıkardığı ulus devletçi anlayışı teşhir etmek, bunun alternatifi olan Kadın Özgürlükçü Demokratik Ekolojik Toplum Paradigmasını, onun modernitesi olan Demokratik Moderniteyi ve demokratik ulus anlayışını gündemleştirmek ve bu temelde kapitalist moderniteye karşı mücadeleyi yükseltmek bizlerin gerçekleştirmesi gereken görev olmaktadır.

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısı ve buna karşı gösterilen tutumlar kapitalist modernist güçlerin maskesini bir daha düşürmüştür. Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesi karşısında dünyayı ayağa kaldıran ABD ve Avrupa Efrîn, Serêkaniyê ve Girê Sipî'nin işgalinde kılını kırırdatmamıştır. Halklar bu işgale karşı çıkarken ABD ve Avrupa ise sessiz kalarak bu işgallerin destekçisi olmuştur. Ukrayna'da işgal var diyerek herkesi Rusya'ya karşı tutum almayaya zorlayan ABD ve Avrupa Türk devletinin Medya Savunma Alanlarına yönelik işgal hareketine hem onay vermiş, hem de desteklemiştir. Onlar için bir yerin işgal edilmesi sorun değildir. Önemli olan çıkarlarıdır. Kendi müttefikleri bir yeri işgal edince bu normal görülür ama kendi çıkarlarına uygun değilse işgal olarak değerlendirilir! ABD ve Avrupa'nın Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesi karşısında gösterdikleri tutum üzerinden teşhir edilmesi, dünya halklarını bilinçlendirme ve doğru bir savaş karşıtlığına yöneltme açısından önemlidir. Kürdistan'da Türk devletinin tüm yaptıkları soykırım iken, böyle bir ülkeye destek veriliyor; ama bu soykırıma karşı mücadele verenler ise Türkiye'nin isteğiyle terörist ilan ediliyor ve bu mücadelenin kirli yöntemlerle tasfiye edilmesine destek veriliyor. İnsanlık tarihinin en büyük siyasi ahlaksızlığı böylece ortaya konuluyor.

reçte ABD ve Avrupa'nın hem de Rusya'nın kendisinin yapacağı bir işgal hareketine karşı sessiz kalacağını düşünerek hem de yarattığı barış yanlısı algısını değerlendirerek Medya Savunma Alanlarına işgal harekatı başlatmıştır.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali çok tartışılmaktadır. Çünkü küresel kapitalizm dönemindeki siyasal mücadelede farklı bir durum ortaya çıkarmıştır. Eğer Ukrayna üzerinde süren mücadele doğru anlaşılmazsa genel siyasi ve askeri durum açısından yanlışlıklara düşülebilir.

Küresel kapitalist sistem içi mücadele, post modern biçimde karşımıza çıkmaktadır

1. Körfez Savaşı'ndan bu yana Ortadoğu merkezli 3. Dünya Savaşı yaşanmaktadır. Bu 3. Dünya Savaşı küresel kapitalizm ve tüketim toplumu aşamasında başlamış ve sürmektedir. Soğuk savaşın dağılmasından sonra küreselleşen kapitalizmin hakim olduğu dünyada yeni dünya den-

piramidin diğer basamaklarında yer alanlar vardır. Bunların tümü küresel kapitalizm içinde var olmaktadır. Kuşkusuz zaman içinde piramidin basamaklarında yer değişiklikleri olacaktır, olmaktadır. Yani kapitalist ülkeler arasındaki mücadele sürekli. Her biri piramidin basamaklarının üst sıralarında olmak için mücadele etmektedir. Bu açıdan buna tek kutuplu dünya demek yerine kapitalist modernitenin hakim olduğu ve sistem içi mücadelenin sürekli sürdüğü, ama 1. ve 2. Dünya Savaşlarındaki gibi keskin kamplaşmalar içinde olunmayan bir dünya siyasal gerçekliğinden söz etmek mümkündür.

Kapitalist modernist güçler arasındaki mücadele belli bir süre sonra göreceli dengeler ve statükoyu ortaya çıkarabilir. Mücadele aynı sistem güçleri arasında ve birbirini çok etkileyen küresel bir sistem ortamında olduğundan sert bir mücadele ile kısa sürede yeni dengeler ve statükolar oluşmamaktadır. Bu nedenle 3. Dünya Savaşı hala sürmektedir.

Şu anda ABD, Avrupa, Rusya ve Çin dünyanın öne çıkan kapitalist ül-

mücadelesi de oluyor. Öte yandan doğrudan savaşa girme yerine ilişkide oldukları güçleri kullanıyorlar.

Çin ile ekonomik ve siyasi rekabet yapıp, askeri alanda da güç mücadelesi yürütürken bu mücadeleyi şiddetli savaşa girecek düzeye getirmiyorlardı. Ancak ittifaklar kurarak, diğer ülkeleri kullanarak birbirlerini geriletmeyi esas alıyorlar. Örneğin Çin'in güçlenmesi karşısında ABD, Çin'i kuşatan ittifaklar yaparak Çin'in istemedikleri düzeyde güç kazanmasının önüne geçme yoluna gittiler. Özcesi çatışma, çekişme, rekabet sürekli ama dozu küresel sistemi alt üst edecek güç kullanımından kaçınıyorlar. Küresel kapitalist sistem içi mücadele bir yönüyle post modern biçimde karşımıza çıkmaktadır.

Rusya, Ukrayna'yı işgal ederek küresel kapitalist sistem içindeki mücadele yol ve yöntemleri aşması ve özellikle kapitalist sistemin hala hakim gücü olan ABD ve Avrupa'nın askeri ve siyasi güç alanlarını zorlaması yeni bir durumu ortaya çıkarmıştır. Daha önce Kırım işgali ve Gürcistan müdahalesi ABD ve Avrupa'yı şiddetli

4 NİSAN KADINLARIN ÖZGÜR YAŞAMA DOĞUMUNUN M LADIDIR

PAJK Koordinasyonu

 nderli imizin 73. doğum gününü tüm kadınlara, Kürt halkına ve tüm halklara kutluyoruz. Çünkü bu doğum  zg r bir varoluş mücadelesine do u tur. Dolayısıyla egemenlikli, nefes alınamaz bir hale getirilen bir yaşamın  zg r kılınması mücadelesinin başlangıcı oluyor.  nderli imiz kendisini fiziki olarak içinde do du u koşulların zorunluluğuna hapsedememi , onunla uzla mamı , etkisine girmemiştir. Ve  zg rl   n, e itli in, hakikatin yitirildi i bu yaşamı olduğu gibi yaşamayı kabul etmemiştir. Bu nedenle kendisini yeniden varetme mücadelesini y r tm   tur. Bu kolay bir şey değildir. Soluk solu a bir mücadele ile olmuştur. Büyük redler, kavgalar ve acılar ile olmuştur. Aynı zamanda yaratmanın heyecanı, sevinci ve büyük onuru ile geli mi tir.  nderli imiz 4 Nisan doğumu dışında partile me ile ikinci kez do mu  ve yine 15  ubat komplosu sonrası yeni paradigma ile   c nc  do u unu ger ekle tirmi tir. Bu do u lar aynı zamanda kadınların ve Kürt halkının da  zg r yaşama adım attıkları ve yeni ba langı lar yaptıkları süreçler oluyor.

 nderli in fiziki varoluşunu ideolojik, felsefik, toplumsal bir varoluşa, kendini yaratmaya d n  tmesinin mücadelesi aynı zamanda kadınlar olarak bizlerin varoluş ve özgürleşme tarihimizin miladıdır. Kendi do umumuzu kendimiz se emeyiz. Ailemizi,  evremizi, içinde do du umuz koşulları se emeyiz. Ancak bunları sorgulayabilir, mecbur kılını ımız toplumsal yaşam düzenini değiştirme ve  zg r olana, doğru olana yönelme, bunun mücadelesini yürütme kararını verebiliriz. Hayat salt fiziki varoluş değildir. Fiziki sınırlar da değildir. Bu nedenle  nderli imiz içinde do du u toplumsal yaşamı, aile ilişkilerini, sistemi, egemenliği hayallerini gerçekleştirmesine engel olan yaşamı sorgulayarak, reddederek kendi toplumsallı ını kurma arayışına girmiştir. Bu aynı zamanda yeni ve  zg r bir yaşama olan  zlem, eşit, adil ve özgürlüğü bir yaşam kurmanın mücadelesidir.

Varolma, kendini yaratma mücadelemizi  nderli imize bor uluyuz

Bu nedenle bizler  nderli in doğum gününü kendi do umumuz olarak görüyoruz. Kürt kadınları ve halkı böyle görüyor. İnsanlık nasıl kendi tarihine milatlar belirliyorsa ve köklü değişim dönüşümlerin, ba langı ların dönüm noktalarını belli tarihlerle ele alıyorsa bu Kürt kadınları için de böyledir. Bizlerin miladı  nder Apo'nun do umudur.  nderli in mücadelesiyle ortaya çıkan ideolojik ve örgütsel gelişmelerin sonucunda bizlerin de bu dünyaya ve yaşama yeniden ve bu kez kendi irademizle dahil olmamız anlamına geliyor. Eski geleneksel ilişkileri, yaşamı sorgulayarak özgürlük bilincini edinerek, bunun mücadelesine girerek  zg r yaşama do u umuz anlamına geliyor.

Kadınların mücadeleye katılımı ulusal kimlik temelindedir. Ancak bunun da içinde sosyalist yaşam arayışı, adaletsizlik, eşitsizlik, mevcut yaşama karşı gelişen redlerin etkisi büyüktür. PKK'nin ilk programında kadın özgürlüğü sağlanmadan toplumsal özgürlüğün yaratılamayaca ı tezi vardır. Bu nedenle ulusal ve toplumsal mücadele kadın sorununun çözümü ve kadın  zg rl  k mücadelesiyle i  içe y r m   tur. Parti saflarında, gerilla mücadelesi içinde açığa çıkan sonuçlar, oluşan  zg rl  k bilinci ve düzeyi yeni bir toplumsal yaşamın kuruluşunun mayası olmuştur.

Çünkü bu yaşamda kadının varlığı ve adı yoktur. Hele de Kürt kadını açısından s m rgele tirilmi  bir toplumun, ezilmi  ve k lele tirilmi  bir erkeğin de ötesinde bir köleliğe mahkumken varlığından bahsedilemez. Kimliği, hakları, tercihleri, özgürlüğü olmayan, mevcut sistemi s rd rm nin nesnesi haline getirilen kadının kendini bulma ve tarihiyle, özüyle, gücüyle, yaşamı değiştirme iradesiyle tanışması, onurunu kazanması kolay olmadı. Kendi  zg rl    için savaşımı, örgütlenmesi, partile mesi büyük bir mücadele ile oldu. Sistemden kopu u, da lara akışı, özgürlüğü için kavgaya soyunması kolay olmadı. Bu yolda büyük bedeller verildi. Zorluklarla kar ıla ıldı. Ancak  nder Apo ideolojik olarak, pratik olarak sürekli yanımızdaydı. G c verdi, güven verdi, önümüzü açtı.  rg tlenmemiz,  z savunmamızı geli tirmemiz, toplumsal yaşama kendi ilkelerimiz ve kurallarımız temelinde katılmamız için hep destek oldu. Bu nedenle varolma, kendini yaratma mücadelemizi  nderli imize bor uluyuz. Onun fikirleri, mücadelesi, çabası ile bu yola girmiş olan bizler  nder Apo'da kendi  zg rl   m z , gücümüzü, gelece imizi, gerçek yaşamın değerini ve asaletini gördük. Bu yolda bizim için göze aldığı her şey, y r tt   mücadele büyük bedellerle oldu.  nderli in tüm uygarlığın hedefi olması ve esareti de anatanrı aların diyarı olan Ortadoğu'nun kendi aslı gerçeğine dönmesi için y r tt   mücadele nedeniyledir. Ataerkil devletçi uygarlığın kadın köleliği üzerine kurulmuş gerçeğine karşı y r tt   mücadeledir. Kadınların  zg rle mesi için, kadın özgürlüğüne dayalı olarak top-

lumsal değişimi, özgürlüğü yaratma mücadelesine karşı uygarlığın intikam alma çabasıdır.

Bu un de  nderli imiz  mralı işkence sisteminde en ağır tecrit koşulları altında tutulmaktadır. Önderlik fikirlerinin kadınlara ve halka ulaşması için her şey yapılıyor. Bu,  nderli in gücünden duyulan büyük korkunun sonucudur. Çünkü  nderli in Demokratik-Ekolojik-Kadın  zg rl    paradigması bu uygarlığın alternatiftir. Erkek egemenliğine dayalı olarak gelişen, kadını kendi sisteminin kuruluşunda ve kurgulanı ında temel kullanım nesnesi haline getiren bu sisteme karşı kadın özgürlüğünün esas olduğu ve kadın ilkeleri, ölçüleri ile yeni bir toplumsal sistem kurmayı öngörüyoruz. Kadın kültürüne, toplumsallı ına, ahlakına dayalı yeni toplumsal sistem, kapitalist erkek egemen sistemin kom naliteye dayalı her şeyi yok eden, savaş, zulüm ve adaletsizliklerle dolu bu sistemi değiştirme iddiasındayız.

 nderli in kadın sorunu konusundaki sorgulaması  ocuk ya larda ba lamı tır

 nderli in kadın sorunu konusundaki duyarlılığı daha  ocuk ya larda ba lamı tır. Annesinin  zellikleri ve g c l  kadın imgesi oldu a etkilemiştir.  veys  ananın mücadelecisi ki ili i, ancak buna rağmen çocuklarına sunacak bir yaşamının olmaması  nderli in etkilendiği bir durumdur. Oyun arkadaşının daha  ocuk yaşta evlendirilmesi ve onunla birlikte  ocuk oyunlarını sürdürme şansının olmadığını farketmesi kabullenmeme

gere esidir. Kızkarde inin başlık parası karşılığında alınıp götürülmesi öfke nedenidir. Bunları anlamakta zorlanmıştır. Ve anlamaya çalışırken kabullenmeye  alı mamı tır. Alı mamı tır. Toplumsal düzen ve onu oluşturan ilişki, yaşam sisteminin olması gerektiği gibi olmadığı konusunda ku kuları hep ağır basmı tır. Bunları sorgulaması yıllar sonra kadın sorunu konusunda daha fazla yo unla masına ve bu gerçeklerin nedenlerini daha köklü anlamasına neden olacaktı. Toplumun, yaşamın  zg r olmadığını, kuralların kadınlar aleyhine geli ti ini ve bu sisteme dahil olarak klasik bir erkek olmak istemediğini önderlik her fırsatta belirtmektedir. Her  ocu un k   ken belki gördüğü, adaletsizlik olarak, eşitsizlik olarak algılayıp karşısında zorlandığı anneden, toplumdaki kadınların durumuna kadar gelişen bu sorunlara alı mayı çocukluk hayallerine i anet etmek olarak de erlendirmi tir.  hanet sistemin düşünce hegemonyası içine girerek en doğal ve doğru olandan kopmaktır. Ve sistemin kader diye belirlediği pratiğin içine girmek, belirlenenen toplumsal cinsiyet ilişkileri içinde klasik bir erkek ya da klasik bir kadın olmaktır. Ancak sistemin oluşturduğu mantık çevresinde bakmamak, onun pratiğine dahil olmak ve alternatif arayışını s reklile tirmek  nderli imizin en önemli farkıdır. Yaşama dair çelişkiler, adaletsizlikler, eşitsizlik sürekli kafasını meşgul etmiş ve kendini de tatmin eden bir cevap bulmayana kadar durmamı tır.   te  nderli imizin s rekliili i ifade eden ve bir zincirin halkaları gibi birbirine eklenerek büyüyen mücadele ve yaşam anlayışı bu arayışların

sonucunda bilince,  rg tl l  e, güce, sava ıma d n    tur. Kadın  zg rl   n n gelişimi de "Kürdistan sömürgeci" tarihi belirlemesiyle ba latı ı mücadelenin ba ından beri  nderli in özgürlüğü karakterinin gereği olarak gelişim seyretmiştir.

Önderlik devrimci mücadeleyi örgütlerken    temel hususta gelişim sağlama mücadelesi y r tm   tur. ** incisi**, Kürt ulusal gerçeğini açığa çıkarma ve  zg rle tirmektir. ** kincisi**, bu halkın özgürlüğü için mücadele edecek bir militanlı ı yaratmak ve **  c nc s **, kadın  zg rl  k sorununu çözerek toplumun özgürlüğünü yaratmak. Kadın  zg rl    temelinde ba layan mücadele yıllar içinde kadın devrimini yaratma temelinde programa dönüşecek kadar gelişme kaydetmiştir.

 zg rl  k bilinci ve düzeyi yeni bir toplumsal yaşamın kuruluşunun mayası olmuştur

 lk yıllarda ulusal mücadeleye katılım temelinde parti saflarına akış daha fazladır. Kadınların mücadeleye katılımı ulusal kimlik temelindedir. Ancak bunun da içinde sosyalist yaşam arayışı, adaletsizlik, eşitsizlik, mevcut yaşama karşı gelişen redlerin etkisi büyüktür. PKK'nin ilk programında kadın özgürlüğü sağlanmadan toplumsal özgürlüğün yaratılamayaca ı tezi vardır. Bu nedenle ulusal ve toplumsal mücadele kadın sorununun çözümü ve kadın  zg rl  k mücadelesiyle i  içe y r m   tur. Daha 80 öncesinde  nderlik Sara arkadaşı kadınların durumu konusunda araştırma yapması, okumalar yapması ve bu konuda ya-

zimsal çalışmalar yapması konusunda görevlendirmiştir. 80 tutuklamaları başlayınca yarım kalan bu çalışma pratikte devam etmiştir. Sara arkadaşın ve 12 Eylül faşizmine karşı zindanlarda gelişen direnişlerin böyle bir anlamı olmuştur. Yine dağlara akan kadınların en zorlu koşullarda savaşma gücü ve iradesi göstermesi bu mücadelenin zeminini yaratmıştır. Ulusal mücadeleye katılım temelinde başlayan ve pratikte özgürlük sorununun c z m  nedeniyle derinleşen yaşam gerçeğimiz, pratikten teorinin oluşt ğu bir mücadele laboratuvarı haline gelmiştir. Parti saflarında, gerilla mücadelesi içinde açığa çıkan sonuçlar, olušan özgürlük bilinci ve düzeyi yeni bir toplumsal yaşamın kuruluşunun mayası olmuştur. Yine kadınının gücü ve irade olması, özgürlük bilinci temelinde gelişimi, sosyalist- zg r yaşamın yaratılmasındaki çabası, örgütlenme ve öncülük yapacak düzeye ulaşmasını getirmiştir.

Elbette ki bunlar kendiliğinden ve kolay gelişmemiştir. Düşmanın saldırı ve katliamları kadar ağır toplumsal baskı, sömürü, cinsiyetçilik, feodalizm ve egemenlik kadın önünde büyük engel oluşturmuştur. Diğ r yandan buna karşı kadınların mücadelesi, çabası, katılımı görkemlidir. Bu çaba ve  zl  katılımı önderlik de görmüş ve kadınların özgürlük savaşımındaki emek ve fedakarlıklarının, ödenen bedellerin bir karşılığı olması, kadınlara mal olması için örgütlenmeye kavuşması gerektiğini ifade etmiştir.

Ayrıca kadın erkek ilişkilerinde ortaya çıkan sorunlar, geri geleneksel ve aileci özelliklerin bir devrimin  zg rl k  karakterini ne kadar zorladığını ve geriye çektiğini de g r erek özgürlüğü ve eşitliğ  dayalı ilişkilerin gelişmesini, kadının kimliğini ve iradesini açığa çıkararak erkekle gücü dengesini yaratmasını sosyalizmin bir ilkesi olarak görmüştür. Özgür bir yaşam ancak  zg r kişiliklerin ortak,  zg r eylemlilikleri ile olabilir. Bunun önünde engel olan tüm köleliklerin, kimliksizliğin, düzen  l c lerinde şekillenmiş kişiliğin dönüşümü her ş yden önemli görülmüştür. Ve tüm köleliklerin kaynağının kadın köleliği olduğu, erkek egemenliğine dayalı sistemin kendini kadının zayıflığı ve toplumsal yaşamın dışına itilmesiyle varetteğı g r l r k kadının yeniden kimlik kazanması, varolması, kendi olması mücadelesi önem kazanmıştır. Aksi durumda özgürlük mücadelesi salt siyasi ve askeri bir mücadele olarak kalacak ama bu da gerçek bir özgürlük olmayacaktı.

Önderlik, irade ve gücü yaratan, tabi olmayan bir kadın gücü yaratmaya çalıştı

Önderliğimizin  zg rl k  karakteri ve kadına verdiğı değer bu yoğunlaşmalara ve sonuçların ortaya çıkmasına neden olmuştur. Önderlik kadınla bağıni kollektifleştirerek devrimci çıkış yaratan bir şekilde oluşturdu. İrade ve gücü yaratan, tabi olmayan, sığınmacı olmayan bir kadın gücü yaratmaya çalıştı. Bu  zg rl k gücüdür.  zg rl k için irade olmak, gücü olmak gerekir.  zg rl ğ  kazanmak için bunlara sahip olmak gerekir. Çünkü  zg rl k kimse tarafından verilemez ancak bunun mücadelesinin imkanları sağlanabilir,  n  açılabilir. Ve  nderlik  zg rleşmemizin önünü açmak için düşünsel, politik, pratik, örgütlenme vb tüm alanlarda imkanlar yaratıp önümüzü açtı.

Klasik bir erkek olsaydı belki mevcut sorunlara geçmiş devrimlerdeki

Önderlik kadınla bağıni kollektifleştirerek devrimci çıkış yaratan bir şekilde oluşturdu. İrade ve gücü yaratan, tabi olmayan, sığınmacı olmayan bir kadın gücü yaratmaya çalıştı. Bu  zg rl k gücüdür.  zg rl k için irade olmak, gücü olmak gerekir.  zg rl ğ  kazanmak için bunlara sahip olmak gerekir. Çünkü  zg rl k kimse tarafından verilemez ancak bunun mücadelesinin imkanları sağlanabilir,  n  açılabilir. Ve  nderlik  zg rleşmemizin önünü açmak için düşünsel, politik, pratik, örgütlenme vb tüm alanlarda imkanlar yaratıp önümüzü açtı.

gibi c z mler bulma arayışı olurdu. Ya da kadının devrim mücadelesi dışında kalması, genel toplumsal özgürleşme mücadelesiyle yetinmesi, sadece ulusal kimlik temelinde katılımı gerçekleşirdi. Ve ortaya bir kadın özgürlük mücadelesi çıkmazdı. Dolayısıyla  zg rl k gerçek anlamına kavuşmaz, özgürlük felsefesinde derinleşme olmazdı. Önderliğin Fatma ile olan ilişkisi kadın ger eğı üzerine yoğunlaşması ve c z mlenmesinde, yine erkek kimliği ve gerçeğini anlamasında, kadın erkek ilişkilerindeki kördüğümü, bunun yarattığı ger eğı anlamasında önemli bir yere sahiptir. Kendisindeki erkekliği öldürmesi, bunu özgürlüğün bir şartı olarak ortaya koyması, kadın özgürlüğünün bir savas ısı olarak kendini tanımlaması  nderliğin tüm devrimci liderlerden farkını ortaya koymaktadır.  nderliği-miz 95 yılındaki bir c z mlenmesinde şunları ifade etmiştir.

“Görülüyor ki, PKK’nin bu çalışması çok tarihi, toplumsal sorunlarla uğraşıyor ve cevap verilmeden asla ilerleme olmuyor. Bu  nderlik bir erkek  nderliği değildir. Geleneksel erkek  nderlikleriyle de savaşan bir  nderliktir. Unutmayın ki, sınıflı toplum tarihi boyunca önderlik erkeğindir. Bazı kadınlar da ‘ nder’ diye ortaya çıkmıştır. Ama onlar erkeğin gölgesini  nderlikleridir. Özde değil, biçimdedir bu kadın  nderlikleri. Kadın  nderliği giderek daraltılmış ve daha sonra tümüyle toplumdan dışlanmıştır. Bu anlamda PKK’deki  nderlik Ger eğı; tarih, uygarlık tarihi boyunca, sınıflar tarihi boyunca veya kadın aleyhine geliştirilmiş toplum tarihi boyunca gelişen önderliklerin tersini ifade ediyor. Onu c z ml yor ve açıyor. En azından daha dengeli, eşitçe ve özgürce bir  nderliğin cinsler arası gelişmesi için de dikkat ediyor. Bunun hem teorisini hem pratiğini özenle geliştiriyor ve bunu PKK’de somutlaştırıyor.”

Önderliğin  zg rl k anlayışında derinleşmesi ve devletçi iktidarcı pa-

radigmaları reddetmesini, aşmasını sağlayan da kadın özgürlüğü konusundaki yaklaşımı ve yoğunlaşmalarıdır. Bir devrimin pratik yürüyüşündeki sorunları toplumsal c z mllemelere dönüştürmesi ve bunlardan çıkan sonuçları devrimci teori olarak geliştirmesi de yeni paradigmanın ortaya çıkışına zemin olmuştur. Belki İmralı sürecindeki yoğunlaşmalar eski paradigmanın yıkılması ve yeni bir doğuşa neden olmuştur. Ancak bunun öncesi vardır, çocukluktan başlayan arayışların, amansız mücadele yıllarının ortaya çıkardığı kimliğin, özgürlük tutkusunun sonucudur.

Dolayısıyla  nderlik gerçek özgürlüğün kadın kimliği ekseninde binlerce yıl önce gelişen ahlaki politik toplum yapısında olduğunu, egemenlikçi ve devletçi sistemin bir sapma olduğunu, kadını köleleştirerek ve kadın değerlerine saldırarak kendi düzenini kurduğunu görmüştür. En genel toplumsal mücadelenin kadın özgürlüğü anlamına gelmediğini tespit etmiştir. Kadının g c s zl ğ n n, sömürü ve baskı altına alınmasının kendiliğinden, doğal bir durum değil de sistemin bin yıllar boyunca bilinçli ideolojik-politik uygulamaları ve çarpıtmaları ile olduğunu anlamıştır. G c s z görülen kadının ilk ezilen sınıf, cins ve halk olarak kendi öz değerlerinden, toplumsalıktan, ahlaktan tümden kopmadığını ve g c l  yönlerinin olduğunu bizlere de göstermiştir. Kadının sadece zayıf ve ezilen olduğu için özgürleşme çabası içinde olmasını değil aynı zamanda temsil ettiğı g c l  yönlerle yeni toplumu, özgürlüğü yaratacak toplumsal ve tarihi değerlere sahip olduğunu görmesini ve bu temelde bir rol oynamasını sağlamıştır.

Özgür kadın yürüyüşü bir önderlik y r y ş d r

Kürt kadınlarının özgürlük mücadelesine katılımları PKK’nin farklı bir çizgiyi, yaşamı ve ahlakı geliştirmeye çalıştığı anlaşıldıkça artmıştır. Zindan di-

renişleri, ilk süreçteki arkadaşların yaşamı ve mücadelesi, düşmana karşı durma gücü gösteren radikal bir hareket olması, klasik hareketlerden farklı kısa sürede dikkat çekmiştir. PKK’nin ideolojik ve ahlaki yönü hareketlere karşı toplumda bir güven ve inanç oluşturmuştur. En basit nedenlerle, namus adı altında baskı altına alınan, öldürülen, sınırlandırılan yine g c s z görülen kadınların aileden ve toplumdan koparak dağların başında, erkeklerle yan yana mücadele yürütmesine karşı toplumda tepkiler olmuştur elbet. Ancak kadınların katılımı ve fedakarca mücadelesi, kendini ispatlaması, düşmana karşı direnmesi kadınlara karşı da bir güven oluşturmuştur. Amed zindanlarında Sara arkadaş, Dersim’de Azime arkadaş, Cizre’de B rivan arkadaş, sonrasında B ritan ve Zilanlarla  zg rl k mücadelesinin zafere yürüyecek çizgisini garanti altına alanın kadın olduğu ortaya çıkmıştır. Hem halka hem topluma hem birlikte savas ığı erkek yoldaşlarına kendini ispatlayan kadınlar adım adım gelişmiştir. Özgür Kadın Yürüyüşü bir  nderlik Y r y ş d r. Ortadoğu’da kadın, soylu değerlerin yeniden canlanması ve kadının kaybettiğı özgürlüğünü, onurunu yeniden kazanması y r y ş d r.

80 darbesi ile Ortadoğu’ya çekilme sonucu Filistin kamplarında eğitim gören yoldaşlar arasında belli sayıda kadın arkadaş da vardır. Kadın arkadaşlar 82 yılında yeniden ülkeye dönüş ve gerilla mücadelesini geliştirme kararı ile ilk gerilla gruplarından başlayarak ülkeye yönelirler. Gerilla mücadelesinin başlaması, ilk eylemler ve Kürdistan’a yayılan savaş ardından 86 yılında gerçekleştirilen 3. Parti kongresi ile kadınların özgün örgütlenme kararı alınır ve Avrupa sahasında YJWK olarak örgütlenir. Giderek bu gelişme tüm alanlara yayılır. 89 yılında özgün bölük denemeleri başlamıştır. 90 başlarında eşitlik

ve özgürlük komiteleri kurularak kadın erkek arasındaki eşitsizlikler aşılmaya, kadının söz ve karar gücü olarak irade sahibi olmasına çalışılmıştır. Çünkü saflarda da erkek egemenlikli ve kadın gücüne güvensiz yaklaşımlar, kadına karşı cinsiyetçi ve egemenlikli tutumlar gelişmektedir. Eşitlik ve özgürlük komiteleriyle hem kadınların karar mekanizmalarında yer almasını hem de kadın ve erkekler arasında çıkan sorunlara, yanılığlı yaklaşımlara ilkesel temelde c z m yaratmak, adaleti, eşitliği ortaya çıkararak amaçlanmıştı. 90 serhildanları sonrası ise yoğun kadın katılımları söz konusudur. 92’de B ritan yoldaşın direnişçi tutumu ile açığa çıkan kadın savas ılığ  ve direniş iliğ  93 yılında kadın ordulaşması kararına götürmüştür. Önderliğin B ritan yoldaşın anısına ve yine direnen, teslim olmayan, özgürleşme iddiası g c l  olan kadın duruşuna, emeğine cevabı kadınların örgütlenmesini sağlamak olmuştur. 93 yılında başlayan ordulaşma çalışmaları 95 yılında YAJK’nin kuruluşu ile somutlaşmıştır. Önderlik ordulaşma gereğini ve YAJK’ı söyle tanımlamıştır.

“...Eşitliğin olduğu yerde zaten ordular olmaz. Ordular, eşitsizliğin olduğu yerde çıkar. Birisi ezilenlerin ordusu, birisi ezenlerin ordusudur ve bir yerde hep erkeklerin ordusu varsa, orada tam ezilmiş kadın ger eğı söz konusudur. Nitekim hayat da bunu doğruluyor. O halde çok genel anlamda bu tespit bile kadın ordulaşmasının eşitlik için temel bir değer ifade ettiğini görmemiz, bilmemiz gerekiyor. Niçin kadın ordulaşması dediğimizde; ‘en temel eşitlik aracıdır da ondan’ diye cevap vereceğiz... Kadın ordulaşmasının her düzeyde örgütlenip kurulaşması, eşitlik için, özgürlük için vazgeçilmezdir. Eğer yeniden kendinizi kazanmak istiyorsanız, kadın cinsinin yücelmesine inanıyorsanız, örgütlemeye erkekten bile daha muhtaç olduğunuzu, kendi etkinliğinizi içindeki örgütlenmeyi, biz-

zat kendi kendinize örgütlemeyi, ordulaştırmayı büyük bir istekle olduğu kadar tutkuyla ve sorumluluk anlayışıyla başarmayı bilmelisiniz.

YAJK bütün  irkinliklere, değeri düşmüş kadın özelliklerine karşı bir g zelli  gerçeği olarak anlam bulan bir g zelli  aracıdır...

YAJK bütün geriliklere, d şk nl klere, en başta er e in tüm tehlikeli yönlerine karşı bir intikam aracıdır."

Kadın ideolojisi, kadın  rg tl l  ne ve kadın ordulaşmasına dönüştü

Kadın ordulaşması ile başlayan örgütlenme zemini giderek ortaya çıkan sonuçlar temelinde daha geniş kadın  rg tl l  ne ve kadın ideolojisinin oluşmasına dönüştü. Önderlik kad n n savaşta, yaşamda, ideolojik duruş ve süreçlere öncülük etmedeki rolünün açığa çıkmasıyla bu değer ve emeği kadın açısından nasıl d n şt recek ine, maledecek ine daha fazla yo unlaşmaktaydı. Yeni bir sosyalist anlayışın temeli kadın özgürlük alanında görülüyordu. Kadınlar olarak bizler bu derinlikte bakmaktan uzaktık. Ancak  nderlik tarihsel bir sorumluluk ile yaklaşıyordu. Hem şehit yoldaşlara hem kadın emeklerine ve fedakarlıklarına, yoldaşlı a karşı olan sorumluluğu  nderli i kadın özgürlük alanında daha çok gelişme yaratma arayışına götürdü. 97 yılında kopuş teorisi ile kad n n erkek egemenlikli uygarlıktan kimlik, kişilik, anlayış ve tarz olarak tümden kopuşunu ortaya koydu. Bunun pratik adımlarını da geliştirdi. Ayrıca bilincini, anlayışını da yoğun eğitimlerle, tartışmalarla geliştirmeye çalıştı. Yine 98 Kadın Kurtuluş İdeolojisi bu kopuşun alternatif bir yaşam ve kadın kimliği, yapılanması olarak ilkelerini ortaya koyması düzeyine ulaştı. Yeni kadın kimliği, erkekten, onun yarattığı uygarlık kimliğinden, gerçeğinden kopmuş kad n n temel ilkelerinin, mücadelesinin özelliklerini ifade ediyordu. Tarihte ideolojisiz kılınmış kad n n ideoloji sahibi olması bir ilkti. Ve

bu adımı n ardından ideolojik ilkeler temelinde kadın partileşmesi gündeme geldi. Kadın partileşmesi tartışmalarının yapıldığı süreçte  nderli e dönük uluslararası komplo gelişti. Ve ancak  nderli in esareti sonrası  nderli in yarım kalan çalışmasını tamamlama sorumluluğu temelinde partileşme ilanı yapıldı.

Partileşme sosyal, askeri, ekonomik, d s nsel ve tüm alanlarda kadınların ortak ilkelerini belirleyip toplumsal dönüşüm ve değişimde öncü rol üstlenmesinin  rg tlenmesiydi. Kadın  zg rl  ne dönük her türlü saldırı ve tehlikeye karşı yine kad n n yaratmak istediği  zg r ve eşit yaşam ilkeleri konusunda toplumla sözleşmesini de ifade edecek i, bunu belirleyecek i bir  rg tl l kt . Partileşmek öncülük konusunda iddia düzeyini açığa çıkararak anlamına geliyordu. Bu nedenle tarihi bir gelişmeydi.

İlk kadın katılımlarından kendi özgün örgütlenmesini yaratmaya, partileşmeye kadar gelişen tüm süreçlerde bu gelişmeye engel oluşturan birçok zorlukla karşı karşıya gelindi. Kadın arkadaşların dağlarda ve zorlu koşullarda savaşabilecek ine dönük inan sızlıktan tutalım, y k olduğu, orduda olmaması gerektiği fikrine kadar, yine kadına geleneksel yaklaşımlara kadar birçok konuda mücadele edilerek bir düzey yaratılmıştır. Bir eyleme katılabilmek mücadele konusu olmuştur. Tek başına bir göreve gidebilmek, komutanlık yapmak, eğitim vermek, bağımsız karar alıp uygulamak vb birçok husus bugün normal durumlar olsa da öncesinde tüm bunlar için büyük mücadeleler verilmiştir. Bu anlamda sosyalist ve devrimci de olsalar erkek yoldaşlarla büyük kavgalar da olmuştur. Bu mücadelede bir kez daha anlaşılmıştır ki sosyalist ve devrimci olmanın temel ölçüsü kadına, kadın  zg rl  ne yaklaşımdır. Bu anlamda erkek arkadaşlar da bu mücadele, kavga süreçlerinden sonuç çıkararak, yaşanan gelişme düzeyine denk olarak hem kendilerini sorgulama hem erkeklik olgusunu aşma mücadelesi içine girmişlerdir.

Diğer yandan kendi özgün  rg tl l  n  oluşturup gücünü, kendini, kadın gerçeğini tanıyana kadar, sorumluluk alıp yürütücü gücü olana, kadın kimliğini ve bilincini derinlikli kazanana kadar kadınlar içinde de kendine güvensiz, gücünü görmeyen, kadın bilinci konusunda derinleşmeyen hususlar da zorlayıcı olmuştur.  nderli in gücü vermesi, sürükleme, sorumluluk yükleme ve sürekli yakından ilgilenip uğraşması ile hem  rg tl l   m z gelişmiş hem de güven oluşmuştur. Önderlik kadın gücünün gelişmesi için en temelde kendi örgütlü sistemini kurmasının önemli olduğunu görerek, kadınları erkeklerin denetim ve her türlü tasarrufundan çıkararak özgücüne dayanmasını sağlamıştır. Yine erkek egemen yaklaşım ve tutumlara da sınır koymuş, kad n n örgütlü gücüyle her türlü egemen yaklaşım karşısında duraca ı, ba ımsızlaşaca ı, aynı zamanda savaşaca ı ve emeklerinin sonuçlarını da kendi cinsinin gelişimine mal edecek i bir sistem kurmuştur. Bu anlamda kadın ordulaşması sıradan bir askeri örgütlenme olmanın ötesinde kad n n kadın adına gücü biriktirdiği, bin yılların egemenliğine meydan okuduğu ve düşman karşısında büyük bir irade açığa çıkardığı bir örgütlenme olmuştur. Kadın partileşmesi de tüm bu birikimlerin ideolojik, siyasal ve toplumsal değişimde rol oynayacak bir öncülük düzeyine kavuşturulmasını getirmiştir.

 nderli in   c nc  doğuş dönemi

 nderli in   c nc  doğuş olarak adlandırdığı dönem hiyerarşik devletçi uygarlık sisteminden kopuş ve  zg r yaşam yolunda alternatif yaşamı yaratacak Paradigmasal gelişmeye ulaşma dönemidir. Tabi  nderlikte yaşanan ideolojik teorik düzey, yaşanan gelişmeler hiç bireysel kalmaz. Önderlik bu gelişmeyi ve kopuş düzeyini bu halkın mücadelesine, hareketin gelişimine mal etti. Bu şekilde devlet dışı demokratik toplum sistemini örgütleme, bunun mücade-

lesi temelinde yeniden kendimizi örgütlemeyi gündemimize aldık. Programlarımızı, hedeflerimizi, ilkelerimizi ve ideolojik bakışımızı buna göre gözden geçirdik. Bugün kadın örgütlenmesi anlamında KJK olarak gelişen kad n n Konfederal  rg tlenme sistemi, kadın eksenli ahlaki ve politik sistem kuruluşu, jineoloji eksenli kadın bilimi hepsi  nderli imizin yeni paradigmayı ortaya koymas yla gelişti. Toplum ve örgütlenme anlamında büyük gelişmelere yol açtı. Kadınlar olarak bizler açısından ortaya çıkardığı kazanımlar ve gelişmeler kat kat fazladır. Çünkü geçmişte mevcut uygarlık sistemi ve örgütlenmeleri, mücadeleleri içinde kendimize bir özgürlük alanı yaratma çabası içindeyken şimdi tüm özgürlük alanlarının ancak kadın bilinci,  zg rl   ve kültürü temelinde  rg tlenilebilecek ini görüyoruz. Yani tarihin çözümlenmesi ve açığa çıkarılmasında, toplumun tanımlanması ve yeniden inşasında, özgürlük, kültür, ahlak, demokrasi, uygarlık, sınıflar, devrim vb tüm oluşum ve kavramsallaştırmaların kadın eksenli bir çözümlleme temelinde ele alınıp özüne kavuşturulması gibi bir sorumlulukla karşı karşıyayız. Tarih ve toplum   z mllemelerinin, uygarlığın karakterinin gelişmesinde kadın eksenli bir bakış açısına ulaşmış durumdayız. Bu nedenle ne mevcut tarihte ne varolan toplumsallık içinde, uygarlık ve onun oluşturduğu kurumsallaşmalarda kendimize yer açmak gibi bir derdimiz yok. Asıl değişim gücü olan, devrimci gücü olan işte bu paradigmadır. Erkek egemenlikli ve uygarlık dogmalarına boğulmuş teorilerden, kadını bo an, tüketen ve sisteme eklemeyen zihniyetten kurtuluş, kadın  zg rl   yolunda en radikal çıkış oluyor. Bu anlamda tüm dünyayı etkileme gücümüz olduğunun farkındayız. Bu farkımızın ve gücümüzün önderlik tarafından geliştirildi ini, biz kadınların en büyük şansının R ber Apo olduğunu çok iyi biliyoruz.

 nderli in  zg rl   tüm çalışmalarımızın merkezindedir

Elbette ki böyle bir ideolojik-teorik donanım, pratik tecrübe, birikim karşısında eksik kaldı ımızın da farkındayız.  nderli in biz kadınlar için y r tt   mücadeleyi başarıya ve sonuca taşımak temel görevimizdir. Bu konuda büyük emekler veriliyor, mücadele s rekli i var.  nderli imiz bu yüzyılı kadın yüzyılı olarak ifade etti. Kadın gelişiminin,  zg rl  n n tüm topluma, yaşama ve sisteme yön verecek, değişim ve dönüşüm gücü olacak bir düzeye ulaşması hepimizin sorumluluğudur. Bir yüzyılın sistemini, politikalarını belirleyecek bir misyonla hareket etmeliyiz. Bu iddiamız var. Buna göre kadın hareketleri olarak süreçlere müdahale gücü olma, bu temelde perspektif oluşturma ve radikal bir tutum geliştirme ihtiya ı var. Kadın Devrimi hedefimiz var. İçinde olduğumuz yüzyılın koşulları bu devrimsel gelişmeye uygun bir hale gelmiştir. Toplumsal sorunların ulaştığı düzey, kadın üzerinden gelişen politikalar, sistemin içinde bulunduğu krizler vb artık daha kapsamlı bir devrimi dayatmaktadır. Bu devrim kadın eksenli ve kadın değerlerine dayalı olacaktır. Kad n n toplumla yeniden s zleşecek i ve özgürlük ilkeleri temelinde yeni yaşamı geliştirecek i bir devrim olacaktır. Kadınlar kadar tüm toplu-

mun  zg rl   de buna bağlı olarak gelişecektir.

Bu yıl ,  nderli imizin  zg rl k yürüyüşünün 50. yıl ı olarak  nder Apo'nun  zg rleşecek i yıl yapma iddiasıyla mücadeleye y kleniyoruz. Bunu başarmanın mümkün olduğunu biliyoruz. Kürt halkı, kadınları, dostlarıyla birlikte  nderli in fiziki  zg rl  n  yaratacak güce sahiptir. Hiçbir egemenlik ve faşist iktidar halkların, kadınların  rg tl l  , eylemi ve haklı mücadelesi önünde duramaz. Yeter ki bizler önderlik için daha fazla ayakta olalım. Önderlik paradigmasını, düşüncelerini daha çok dünyaya tanıtalım. Önderlik etrafındaki halkay  daha fazla büyütelim. Faşizme, kapitalist hegemon g clere karşı özgürlük mücadelemizi radikalleştirelim.

 nderli i sadece bir halkın  nderli i olmakla sınırlandıramayız. Evrenselleşen bir önderlik gerçeği var. Önderlik paradigması tüm tecride ve düşman saldırılarına karşın dünyaya ulaşıyor. Kadınlara, halklara, demokratik insanlığa ulaşıyor ve sahiplenme gelişiyor.  nderli in fiziki  zg rl   için yürütülen kampanyalar çok önemli. Buradan sahip çıkan herkesi selamlıyoruz. Ancak  nderlik için yürütülen kampanyaları sadece rutin eylemlilik temelinde darlaştırmak da doğru olmayacaktır.  nderli in fiziki  zg rl   kampanyasını çok yönlü yürütmekten sorumluyuz.

 nderli in paradigmasını, perspektiflerini yaşamsallaştırmak önderlik üzerindeki tecridi boşa çıkarak ve  nderli in fiziki  zg rl  n  getirecektir. Elbette yoğun eylem içinde olmak, düşman politikalarına karşı tepkilerimizi ortaya koymamız gerekiyor. Bunu rutinleştirmemeliyiz. Düşman  nderli imize dönük tecrit, cezalar vb tüm uygulamalarının cevapsız kalmayacağını bilmelidir. Bazen dönemsel haberler yayıyor, bunlar önderlik yaşamı ile ilgili ya da farklı özel savaş politikaları olarak yoğun devrededir. Düşman bizimle askeri olduğu kadar ideolojik olarak savaşıyor. Algılarımızı yönlendirmeye, alıştırmaya, tepkilerimizi zayıflatmaya  alışıyor. Buna gelmeyecek imizi bilmesi gerekir.

 nderli i sahiplenmek, önderlik için eylem içinde olmak kadar  nderli i uygulamaktan geçer. Önderlik düşünceleri temelinde toplumsal inşayı geliştirmek, siyaseti buna göre ele almak, ideolojik ve örgütsel gelişmeyi buna oturtmak gereklidir. Bu konuda dar ve yüzeysel yaklaşımlarımız vardır. Derinleşme ihtiya ı vardır.  nderli i tanıdıkça sahiplenene çok büyük bir kamuoyu var. Demek ki  nderli in düşüncelerini daha çok tartışsak, daha çok tanıtışsak, daha çok pratikleştirsek bu düzey çok daha fazla gelişecek. Diğer yandan  nderli in fiziki  zg rl   tüm çalışmalarımızın, yaşamımızın merkezindedir.  nderli in  zg rl   kadınların  zg rl  d r. Halkımızın  zg rl  d r. Bu bilinçle kendi  zg rl  ne sahip çıkma, devrimci görevlerine sahip çıkma öncelikli bir husustur. Bu sadece dönemsel bir görev ve sahiplenme değil önderlik perspektifleri temelinde devrimci görevlerimizi hayata geçirme, bu temelde süreci karşılama görevidir. Bu paradigma yaşamsallaştı a,  nderli in fikirleri tüm halklara, kadınlara,  vrelelere ulaştı a, demokratik toplum inşası ve  zg r toplum gücü açığa çıktıkça  nderli imiz fiziki olarak  zg rleşecektir.

 nderli in biz kadınlar için y r tt   mücadeleyi başarıya ve sonuca taşımak temel görevimizdir. Bu konuda büyük emekler veriliyor, mücadele s rekli i var.  nderli imiz bu yüzyılı kadın yüzyılı olarak ifade etti. Kadın gelişiminin,  zg rl  n n tüm topluma, yaşama ve sisteme yön verecek, değişim ve dönüşüm gücü olacak bir düzeye ulaşması hepimizin sorumluluğudur.

Demokratik Komünal Sistem İnşası, Demokratik ve Özgür Zihniyet İnşasıdır

Besê Hozat

Erkek egemen cinsiyetçi kültürle kadın-erkek özgürlüğü ve eşitliği sağlamaz

Bir kadın ve bir erkeğin eşbaşkan olması cinsler arasında özgürlüğün ve eşitliğin sağlandığı anlamına gelmiyor. Özgür ve eşit yaşam zihniyet devrimiyle mümkündür. Kadın eşbaşkanların erkek eşbaşkanın yardımcıları olarak görülme anlayışı ve algısı henüz tamamen aşılmış değildir. Cinsiyetçi zihniyet, kültür ve anlayış eşbaşkanlık sisteminin demokratik, özgürlükçü karakterini işlemez hale getirmektedir. Erkeği özne kadını nesne gören cinsiyetçi-iktidarcı anlayış, erkeği başkan kadını yardımcı görmeye devam ederek demokratik komünal sistem inşasını sabote etmektedir. Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü paradigma beş bin yıllık erkek egemen zihniyet, anlayış ve kavrayışlarla inşa edilemez. Erkek egemen cinsiyetçi kültür kodlarıyla kadın-erkek özgürlüğü ve eşitliği sağlanamaz. Cinsiyetçilik erkek egemen kültürün ideolojisidir. Cinsiyetçi ideolojiyle demokratik komünal sistem inşa edilmeye çalışılırsa karşımıza Önder Apo'nun ifade ettiği biçimde kapitalist modernitenin yeni bir mezhebi çıkar.

Eşit temsiliyet ve eşbaşkanlık sistemi, demokratik, özgür ve eşit toplumu yaratmada, topluma demokratik kimlik ve kişilik kazandırmada çok önemli bir işleve sahiptir. Eşbaşkanlık sistemi kimilerinin ifade ettiği gibi sadece demokratik siyaset ve yönetim anlayışıyla sınırlı bir olgu değildir. Demokratik siyasetin temeli olduğu kadar toplumun demokratik ve özgürlükçü bir zihniyet, anlayış ve kültür kazanmasını sağlayan çok temel bir olgudur. Bu açıdan kadınların halk meclislerine eşit düzeyde katılmaları, meclislerde iradeli ve inisiyatifli bir katılım ve aktivite göstermeleri çok önemlidir. Erkek egemenlikli cinsiyetçi kültür ve anlayış, ancak kadının eşit katılımı, kararların alınmasında ve uygulanmasında göstereceği güçlü aktivite ile aşılabılır.

Meclis çalışmalarına kadınların yetersiz katıldığı ifade edilmektedir. Kadın iradesinin güçlü yansımadığı meclisler, demokratik ve özgürlükçü karakter kazanamazlar. Demokratik niteliğini

Kapitalist modernite özgür bireye ve topluma düşmandır.

Kürtleri yaşatan ve varlığını bugüne getiren ise güçlü toplumsal özellikleridir.

Kürtler toplumsallığını kaybettiği anda varlığını kaybeder ve özgürlükten mahrum kalırlar. Bu açıdan kapitalist moderniteye karşı mücadele Kürtler açısından

varlık ve özgürlük mücadelesidir. Çağımızın en devrimci mücadelesini, kapitalist moderniteye karşı mücadele olarak görmek yanlış değildir. İnsanlık değerleri adına verilen her mücadele kapitalist moderniteye karşı bir mücadeleye dönüştüğü oranda yüksek değer kazanır.

ve işlevini yitirirler. Öte yandan erkek egemenlikli zihniyet ve anlayış maskeleme görevi görerek cinsiyetçi erkek egemen sistemi ve kültürü beslemiş ve güçlendirmiş olurlar.

Kadın ve gençlik iradesinin güçlü yansımadığı meclisler, demokratik karakter kazanamaz

Gençliğin, meclis, inşa çalışmalarına yetersiz katıldığı ve hatta ilgisiz kaldığı yönünde eleştiriler gelişmektedir. Kuşkusuz gençliğin katılmadığı veya yetersiz katıldığı demokratik komünal sistem inşası süreklilik kazanamaz ve kalıcı bir sistem haline gelemmez. Gençliğin, sorgulayan, eleştiren, statikliği kabul etmeyen, yaratıcı ve dönüştürücü yapısı, demokratik sistemi sürekli dinamik ve canlı kılar. Her toplum gençleriyle kendisini geleceğe taşır. Demokratik

Devletin baskıları, kirli savaş, Kürdistan'ı insansızlaştırma politikaları ve yoksulluk sonucu yıllar içinde milyonlarca Kürt Avrupa'ya göç etti. Son on yılda da Türkiye'deki faşist iktidarın uygulamaları, işbirlikçisi KDP'nin baskıları ve DAİŞ saldırıları sonucu Kürtlerin Avrupa'ya göçünde artış yaşandı. Örgütsüz bir biçimde Avrupa'nın dört bir yanına dağılan Kürtler, kapitalist modernitenin örgütücü etkisi altında erimeyle karşı karşıyalar. Modernitenin yaşam tarzı ve davranış biçimi hakim oldukça Kürtlerin kültürel değerlerinde aşınma ve toplumsallıkta dağılma durumu yaşanıyor.

Kürtler tarihin en eski ve toplumsallığı en güçlü yaşayan ve yaşatan halktır. Bu özelliklerini göç ettikleri her coğrafyaya taşıdılar. Gittikleri her ülke insanını ve toplumunu etkilediler. Dayanışma içerisine girdiler ve çok sayıda dost kazandılar. Kürt halkının dünyaya açılan yüzü, yankılanan sesi ve haklı davasını dünyaya anlatan dili oldular. Yani bir nevi halkının avukatlığını yaptılar. Avrupa'daki Kürtlerin mücadelesiyle dünya, Kürtlerin tarihini, soykırımcı sömürgeci düşman gerçeğini ve bu düşmana karşı yarım asırdır yürütülen büyük mücadeleyi gördü, tanıdı.

Kürtlerin Avrupa'da çokça dost kazanması güçlü toplumsal özellikleriyle ve onlarca yıldır yürüttükleri demokrasi ve özgürlük mücadelesiyle ilgilidir. Kapitalist modernitenin tüketici kültürü içinde bunalan, insanlığını arayan herkes bir biçimde örgütlü yaşam ve mücadele içinde olan Kürtlerle tanıştı, buluştu. Kürtler Avrupa toplumunu toplumcu yaşamı ve değerleriyle derinden etkiledi. Kuşkusuz Kürtler de kapitalist modernitenin etkisini belli yönleriyle yaşadılar. Avrupa'da giderek Kürtler içerisinde de bireycilik, mülkiyetçilik, konformizm, ülkeye ilgisizlik, çıkarıcılık ve popülizm bir düzeyde geliyor. Modernite, toplumun bilinç ve algısına etkide bulunuyor. Özellikle genç kuşakta gelişen maddeye-maddi dünyaya bağımlılık, tüketicilik, nihilizm Kürtlerin özgür geleceğini tehdit ediyor.

Kapitalist modernite özgür bireye ve topluma düşmandır

Kapitalist modernite özgür bireye ve topluma düşmandır. Kürtleri yaşatan ve varlığını bugüne getiren ise güçlü toplumsal özellikleridir. Kürtler toplumsallığını kaybettiği anda varlığını kaybeder ve özgürlükten mahrum kalırlar. Bu açıdan kapitalist moderniteye karşı mücadele Kürtler açısından varlık ve özgürlük mücadelesidir. Çağımızın en devrimci mücadelesini, kapitalist moderniteye karşı mücadele olarak görmek yanlış değildir. İnsanlık değerleri adına verilen her mücadele kapitalist moderniteye karşı bir mücadeleye dönüştüğü oranda yüksek değer kazanır ve kalıcı hale gelir.

Avrupa sahası özgürlük mücadelemizin en önemli sahalarından biridir. Dört parça Kürdistan'dan insanların buluştuğu ve birleştiği yerdir. Yarım asra dayanan bu görkemli mücadeleden beslenen ve mücadeleyi besleyen bir alandır. Avrupa'da yaşayan halkımız mücadelemizin önemli bir parçası, emektarı ve değer yaratıcısıdır. Önemli bir kesimi de Avrupa'da üç kuşaktır yaşamaktadır. Kapitalist sisteme entegre ve asimile olan bir kesim de vardır. Kültürel asimilasyon en bariz bir biçimde dil ve yaşam tarzında görülmektedir. Avrupa'da doğup büyüyen gençlerin önemli bir kesimi anadilini konuşamaz durumdadır. Giderek toplumuna ve değerlerine yabancı, ülke ile bağları zayıflamış köksüz bir nesil de ortaya çıkmaktadır.

Halkımızı kapitalist modernitenin çürütücü ve ayartıcı etkilerinden ancak demokratik sistem inşası kurtarabilir. Halkımız demokratik temelde örgütlenir ve sistemini inşa ederse varlığını sağlayabilir ve kendisini özgürce yaşatabilir. Ancak demokratik sistem inşasında ciddi sorunların yaşandığı açıktır. KCK sisteminin ilan edildiği 2005 yılından bu yana Avrupa'daki halkımız Demokratik Konfederal sistem perspektifiyle örgütlenmeye, sistemini kurmaya çalışıyor. Üze-

lerinden yaklaşık 17 yıl geçmesine rağmen hala demokratik sistemi örgütlemeye ve işletmeye ciddi bir gelişme sağlanamadı. Kuşkusuz Kürtlerin yaşadığı her yerde halk meclisleri kuruldu. Meclis divanları, komisyonları ve yürütme organları oluşturuldu. Kadın özgürlükçü bir anlayışla eşit temsiliyet ve eşbaşkanlık sistemi geliştirilmek istendi. Ancak bunların hiçbirisi Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü paradigmaya uygun bir biçimde içerik ve biçime kavuşmadı. Meclisler şekli kaldı. Rolüne ve misyonuna göre çalışan, işlevsellik kazanan, halkın kendi kendini yönettiği halk meclisleri haline gelemeydi. Meclisler irade olamadı. Komisyonlarla çalışan, halkın sorun ve ihtiyaçlarını tartışan, karar alan, plan ve proje geliştiren, yürütmeyi denetleyen bir işlev kazanamadı. Yürütmeler ise komitelerle çalışan, meclisin aldığı kararları uygulayan, denetime, eleştiriye açık başarılı bir yönetim pratiği sergileyemedi. Meclislere kadınların ve gençlerin katılımı da oldukça zayıf gelişti. Eşit temsiliyet ise bir türlü sağlanamadı.

halk sistemi de gençlerle süreklilik kazanır. Gençliğin demokratik sistem inşasına ilgisiz kalması özgürlük tarihine ve halkın özgür geleceğine ilgisiz kalmasıyla eşdeğerdir.

Kapitalist modernitenin merkezi Avrupa'da halkımızın öz yönetimlerini oluşturması, her türlü sorununu mecliste tartışarak çözmesi, plan, proje ve politika geliştirmesi, moderniteye karşı en güçlü mücadele biçimidir. Kapitalist moderniteyi sadece teorik olarak eleştirmek yetmez. Eleştiri demokratik inşaya dönüşmez ve somut yaşamda ifadesini bulmazsa kıymetini kaybeder. Demokratik inş çalışmalarını, modernite eleştirisinin özeleştiriyeye dönüşerek hayata geçmiş halidir.

Bu açıdan meclisleri sürekli halkın sorun ve ihtiyaçlarını tartışan, çözüm üreten, politika geliştiren canlı mekanizmalara dönüştürmek çok önemlidir. Biçimsel olarak birçok meclis örgütlemesi var fakat bu meclislerin zihni, ruhu ve duygusu yoktur. Meclislerin zihnini, ruhunu ve duygusunu oluşturan şey; tartışma kültürü, çözüm üretme yeteneği, halkın yaşamına nüfuz etme başarısıdır. Bedeni değerli ve yaşanılır kılan şey; düşünce, duygu ve ruhtur. Demokratik halk meclislerini bir beden olarak düşünürsek bu bedenin düşünceye, duyguya ve dinamizme ihtiyacı vardır. Ölü bir bedene dönüşen bir sistem, toplumun özgürlük ve demokrasi özlemlerine cevap vermediği gibi özgür ve demokratik yaşama dair inancını kıracaktır. Meclislerin, konfederal sisteme uygun biçimde toplumun kendi kendini yönettiği organlar haline getirilmesi önemlidir.

Meclisler yoluyla alanlarda yürütülen diplomasi çalışmaları da, mücadeleimizin tanıtılması ve Önderlik paradigmasının anlatılması, dost ağının bü-

yütülmesi açısından büyük öneme sahiptir. Her şehirde çok yönlü demokratik toplum örgütleri, kadın ve gençlik örgütleri, sistem dışı örgütlenmeler bulunmaktadır. Tüm bu gruplarla ilişki ve iletişim içinde bulunmayı, bunlar yoluyla Önderlik paradigmasını Avrupa toplumuna taşımayı bir görev olarak görmeliyiz. Zira Avrupa alanında sistemden rahatsız olan toplumsal kesimler çokça bulunmaktadır. Öyle ki, her Kürt ailesi ve bireyi de çevresini örgütleyen, mücadeleyi büyüten bir örgüt haline gelebilmelidir.

Modernitenin etkisinde olan bir zihniyetle demokratik bir sistem inşa edilemez

Demokratik toplumsal inş çalışmalarında yaşanan en temel sorunlardan biri sistemin zihniyet ve kadro sorunudur. Demokratik ulus paradigmasını özümsemiş, zihniyet devrimini gerçekleştirmiş ve demokratik inş çalışmalarına tutkuyla-aşkla katılan insanlar yaratılmazsa demokratik sistem inşa edilemez. Demokratik sistem inşası, demokratik ve özgürlükçü zihniyet inşasıyla paralel gelişecek bir süreçtir. Zihniyeti demokratik ve özgürlükçü olmayan insanlar demokratik komünal sistemi de örgütleyemezler ve inşa edemezler. Bu açıdan Önder Apo; "her şeyin başı zihniyettir" dedi. Zihniyet ve vicdan devrimini olmazsa olmaz bir gerçeklik olarak değerlendirdi. Modernitenin etkisinde olan bir zihniyetle demokratik bir sistem inşa edilemez. Bu gerçeklik 17 yıllık tecrübeyle sabittir. Demokratik inş çalışmalarında başarılı bir sonucun ortaya çıkmamasında zihniyet ve kadro sorunu başat bir rol oynamaktadır.

Bu açıdan bakıldığında demokratik toplum akademileri çok önemli bir nok-

tada durmaktadır. Akademiler zihniyet devriminin geliştirilmesinde ve bu temelde sistemi inşa edecek kadroların yetiştirilmesinde büyük bir role sahiptir. Demokratik zihniyet, anlayış ve kültür bu akademilerdeki eğitimlerle şekillenir ve burada yetişen insanlar aracılığıyla topluma taşırılır. Demokratik toplum akademilerinde yetişen insanlar demokratik sistemin kurucu ve sürdürücü gücü olurlar.

Takip ettiğimiz kadarıyla demokratik toplum akademilerine yeterli derecede önem verilmemektedir. Demokratik sistemin temel bir ayağı olan demokratik toplum akademileri yüzeysel, günübirlik, sığ pratikçi anlayışların etkisi altında kalarak misyonuna uygun bir işlevsellik kazanamamaktadır. Mevcut akademilerde verilen eğitimler de kişilik dönüşümünü sağlayıcı derinliği yakalayamamaktadır. Bu dönüşümün sağlanabilmesi için alanın toplumsal yapısını gözetenek yöntem zenginliğini esas alan derinlikli eğitimlerin yapılması gerekmektedir. Kuşkusuz demokratik insanın öncü kadroları tüm bu sorunları aşmakla görevlidir.

Demokratik komünal örgütlenmeye en açık toplum Kürt toplumudur

Avrupa zemininde demokratik komünal ekonomiyi örgütlemenin zorlukları kuşkusuz vardır. Kapitalizmin merkezinde demokratik komünal ekonomi modelini hayata geçirmek çok ciddi bir yoğunlaşmayı ve çalışmayı gerektiriyor. Çok fedakar ve cefakar bir halk gerçekliğimiz olmasına rağmen bireycilik ve özel mülkiyetçilik modernitenin bir hasatlığı olarak halkımızın yaşamının içine de girmiş durumdadır. Modernitenin bu yönlü etkileri olsa da Kürtler top-

lumsalallığı en güçlü yaşayan toplumdur. Dolayısıyla demokratik komünal örgütlenmeye en açık toplum Kürt toplumdur. Demokratik komünal ekonomi modeli en iyi biçimde Kürt toplumu içinde örgütlenir. Sosyalizm, yani toplumculuk, halkımızın toplumsal genlerinde, kültürel yapısında vardır. Halkımızı iyi eğitir, demokratik komünal sistemi iyi kavratırsak demokratik komünal örgütlemeyi de rahatlıkla geliştirebiliriz.

Halkımızın yaşadığı her ülkede yirmi-otuz aileyi bir araya getirerek kooperatif örgütlemesi geliştirilebilir. Birkaç yerde model oluşturacak örnekler ortaya çıkarsa bu keleş etkisi yaratarak her yere yayılacaktır. Kürt toplumsal yapısı buna çok yatkın ve uygundur. Yeter ki halk öncülerini inanarak ve aşkla demokratik komünal sistem inşasını bir yaşam ve mücadele tarzı-anlayışı haline getirebilsin.

Her yönüyle Demokratik modernitenin inş merkezleri olması gereken mekanlardan biri de derneklerdir. Neredeyse her ülkede ve şehirde demokratik toplum merkezleri vardır. Ancak halkımızın komünal örgütlenmede öncü mekanlar olması gereken bu yerler, bunun tam aksine kimi yerlerde sadece formalite icabı açık kalmakta, kimi yerlerde kahve kültürünün yaşandığı yer haline gelebilmektedir. Kuruluş amacına uygun çalışmalarla çekim merkezi haline getirilmediğinden halkın ilgi duyduğu mekanlar olamamıştır. Demokratik komünal sistemin inş edilmesinde bu kurumların rolünü oynaması için amacına uygun işlevsellikle çalışmalar yürütmesi önemlidir. Bu çerçevede dil, kültür, eğitim mekanları haline getirilmeleri önünde hiçbir engel yoktur.

Dilimiz ve kültürümüz demokratik sistem inşa edilerek korunabilir. Dil eğitimini ve öğretimi yaşamın temel vazgeçilmez bir ilkesi haline getirebilmeliyiz. Demokratik toplum kurumlarında anadilde eğitim ve kültür-sanat faaliyetlerinin olması da kültürel soykırıma karşı önemli bir çalışma olarak görülmelidir. Derneğe giden her çocuk, her genç ve her yaşta insan anadilini öğrenmeli ve konuşmalıdır. Kültür-sanat çalışmalarına katılabilirdir. Bu biçimde dernekler halk dayanışmasının, birliğinin, toplumsalallığının oluştuğu mekanlar olma yanında anadilin, kültürün öğretildiği mekanlar haline de gelecektir.

Öte yandan her yurtsever aile evini bir eğitim merkezi haline getirebilir. Çocuklarına anadilde eğitim verebilir ve adeta bir okul gibi evini anadil eğitimine açabilir. Ana dil eğitimi ve kültür-sanat çalışmaları, demokratik komünal yaşamın ruhudur. Modernite yaşamının zehirli etkileri ve asimilasyon, anadilde eğitim, kültür ve sanat çalışmaları geliştirilip demokratik komünal sistem inşa edilerek engellenebilir. Avrupa zemininde anadilde eğitim çalışmalarını geliştirmenin imkanı çok fazladır. Hatta ülkeye katkı sağlayacak ve örnek oluşturacak çalışmalar geliştirmek dahi mümkündür.

Avrupa çalışmalarında yaşanan öncülük sorunları

Avrupa açısından en çok gündeme giren ve eleştiri konusu olan konulardan biri de öncülük sorunudur. Demokratik sistem kuruluşuna öncülük edenlerin ideolojik duruşu ve doğru katılımı ciddi bir sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Yıllardır Önderliği okuyan, Önderlik gerçeği üzerinde yoğunlaşan, çalışan ve büyük emek verenlerle bu mücadele büyüyor. Buna kuşku yok, fakat paradigmayı derinliğine kavrama ve uygulama sorunları oldukça fazladır. Birey-

Demokratik komünal sistemi inşa etmek için her şeyden önce demokratik ve özgür kişiliğe sahip öncüler gerekiyor. Öncü demokratik ve özgür bir kişiliğe ve anlayışa sahip olursa toplumun demokratikleşmesinde ve özgürleşmesinde bir o kadar etkili rol oynar. Toplum demokratikleştikçe ve özgürleştikçe de demokratik komünal sistem ete kemiğe bürünür; düşünen, uygulanan, değişen-dönüşen sürekli gelişerek güzelleşen bir bedene kavuşur. Bir sistemi canlı, üretken, demokratik ve özgür kılan o toplumun demokratikleşme ve özgürleşme düzeyidir. Toplumun zihniyeti özgür ise kuracağı sistem de demokratik olur.

cilik, iktidarcılık, küçük düşünme, pragmatist yaklaşım, yüzeysel katılma hakim bir anlayıştır. Oysa demokratik komünal sistemi örgütleyen öncünün her şeyden önce büyük düşünmesi, kolektif çalışması, demokratik ve özgürlükçü bir zihniyete sahip olması gerekir. Topluma pragmatist temelde yaklaşımını sorgulayarak, öncü kişiliğini demokratik özgürlükçü temelde inşa ederse demokratik komünal toplum inşasını doğru geliştirebilir. Kişiliğin inşası ile toplum inşası arasında yakın bir ilişki vardır. Bu nedenle öncüler, her şeyden önce ideolojik mücadele ile toplumun değişim dönüşümünü sağlamayı önüne koymalı, buna göre bir örgütlenmeyi hayata geçirmelidir. Meclislerin inisiyatifini kıran, toplumun kendini yönetmesine karşı umutsuz yaklaşan değil, aksine onu güç haline getiren bir duruş göstermelidir.

Öncü inançlı, umutlu, heyecanlı ve kararlı çalışırsa etkilemeyeceği insan yoktur. Ama öncü liberal, bireyci, tüketici, kaygılı, idareci, inançsız yaklaşır ve çalışırsa itici olur, kimseyi etkileyemez, saygınlığını kaybeder ve şahsında mücadeleye inancını zayıflatır. İsteddiği kadar koşuştursun, pratik yap-sın bir başarı sağlayamaz. Zira yüzeysel, ayak üstü sığ bir pratiğin verimi ve niteliği yoktur.

Demokratik komünal sistemi inşa etmek için her şeyden önce demokratik ve özgür kişiliğe sahip öncüler gerekiyor. Öncü demokratik ve özgür bir kişiliğe ve anlayışa sahip olursa toplumun demokratikleşmesinde ve özgürleşmesinde bir o kadar etkili rol oynar. Toplum demokratikleştikçe ve özgürleştikçe de demokratik komünal sistem ete kemiğe bürünür; düşünen, uygulanan, değişen-dönüşen sürekli gelişerek güzelleşen bir bedene kavuşur. Bir sistemi canlı, üretken, demokratik ve özgür kılan o toplumun demokratikleşme ve özgürleşme düzeyidir. Toplumun zihniyeti özgür ise kuracağı sistem de demokratik olur.

Kürdün Aşıl Topuğu İhanet ve KDP

Son 50 yılda yürütülen mücadele ile ihanet Kürdistan'da her geçen gün hükümünü yitirmiş, Kürdün özgür iradesi galebe gelmeye başlamıştır. KDP şahsında hortlatılmaya ve Kürdistan'a hakim kılınmaya çalışılan işbirlikçi ihanet çizgisi bir kez daha yenilgiye uğratılırsa makus talihimiz ve tarihimiz geride kalacak ve özgür bir gelecek umudu ete kemiğe bürünecektir

Orhan Kendal

Kürt halkı kadim tarihi ve bu tarihin şekillendirdiği kültürüyle Ortadoğu ve insanlık tarihinde önemli bir yer tuttuğu gibi çağımızın da sosyal, kültürel ve siyasal yaşamında özgün bir yere sahiptir. Neolitik kültürü yaratan bir halk ve neolitik tarafından yaratılan bir halk olarak binlerce yıl kölelik nedir bilmeden ve ihanetle tanışmadan özgürce yaşamasını bilmiştir. Kürt halkı doğal toplumun komunal, eşitlikçi ve özgür yaşamını kabile ve aşiret formlarında neredeyse günümüze kadar yaşamakta ısrar etmiştir. Tarih geçmişte olmuş ve bitmiş, geride kalmış olay ve olgular değildir. Bir halkın tarihsel süreçte kazandığı özellikler, değer yargıları ve bir bütün olarak kültürü günümüzü olduğu gibi etkilemekte, hatta çoğu zaman belirleyebilmektedir. Bu nedenle tarih kültürel yaratımlarıyla, yarattığı sosyal genlerle canlı bir varlık gibidir. Tarihte oluşan bu kültürün günümüz üzerindeki etkisi, kimi durumda o kültürün yaratım sürecinden daha etkili ve canlı olmaktadır. Bu nedenle günümüzü anlamak için tarihe, tarihi anlamak için bazen günümüze bakmak, günümüzden yola çıkarak tarihi yorumlamak gerekmektedir. Bugün Kürt halk gerçekliğinde yaşanan direniş ve ihanet olgularını da bu temelde ele almak bizi daha doğru sonuçlara götürecektir. Bu iki damarın tarihsel ve kültürel dayanakları vardır ve bunları göz önünde bulundurmayan yorumlar hakikati ifade etmeyecektir. Kürt halkına bulaşan işbirlikçilik, ihanet, kölelik ve diğer bozulmalar diğer toplumlarda olduğu gibi iktidar ve devlet zihniyetinin ortaya çıkmasından sonra başlamıştır.

Bütün köleliklerin ve kötülüklerin kaynağı bireycilik ve iktidar zihniyetidir

Toplumsal artı ürüne göz koyma temelinde gelişen bireycilik ve iktidar zihniyeti ilk günden bu güne kadar gelişen bütün köleliklerin ve kötülüklerin kaynağı olmuştur. Toplumsal artı değere el koyarak ve gasp ederek kendini yaşatma çabası tüm asalak sınıfların ortak karakteri olmuştur. Emek ve değer sömürsünün düşünceci bile analitik aklın toplumsal akıldan sapması olarak gündeme gelmiş, bencil insanın toplumsal ahlaktan kopmasıyla sonuçlanmıştır. Son beş bin yıllık merkezi uygarlık kendini bu ikti-

darıcı zihniyet etrafında örgütleyerek bir sisteme kavuşturmuştur. İktidar başta olmak üzere onun birer versiyonu olan her türden tekel oluşumu birer kanser virüsü gibi toplumun kanını emerken egemen sınıflar kendilerine cennetimsi bir yaşamı bu dünyada yaratmaktan geri durmamıştır. Ahlakten yoksun bu sömürücü takımı için her şey sermaye biriktirmekten ve sermayeyi daha fazla büyütme ibaret olmuştur. Toplumsal değer yargılarından kopan bu iktidarcı kesimlerin nezdinde din, iman, tanrı her şey para ve sermaye olmuştur. Bunun için yapmayacakları bir kötülük, bir hile, kurnazlık, uydurmayacakları bir kılıf yoktur. Amaçlarına ulaşmak için her renege bürünebilir, her kılığa girebilirler. Halkları köleleştirmek için her türlü katliamı yapabilir veya her türlü düşürme yöntemine başvurabilirler.

Tarih boyunca iktidarcı ve devletçi sistemin ince ve zor yöntemleri halklarda bir yarılma, toplumlarda bir ayrıştırma yaratmıştır. Bir kesim bu saldırı ve köleleşmeye karşı sonuna kadar direnişi seçmiştir. Bir kesim ise teslim olmuş ve egemen sistemin bir uzantısı olmayı kabul etmiştir. Gılgamesh destanında Uruk site devletine karşı direnen kabileler ile Enkidu şahsında şehir, sisteme teslim olmuş kesim bunu mitolojik tarzda iyi ifade etmektedir. Unutmamak gerekir ki, bu mitoloji ve destanlar yaşanan toplumsal gerçekliğin yansımaları olmaktadır. Yeter ki, doğru okuyup yorumlayalım. Önder Apo Enkidu'yu sisteme teslim olmuş, egemen güçlerin askeri olmayı kabul etmiş ilk işbirlikçi Kürt olarak tanımlamıştır. Gılgamesh'e karşı direnen Humbaba ise özgür yaşamakta ısrarlı olan kabile ve aşiretleri temsil etmektedir. O günden bu yana direniş ve işbirlikçi-ihanetçi çizgi iki eğilim, özellik ve kültür olarak Kürt halkında varlık bulmuş ve günümüze kadar gelmiştir. İşbirlikçi-ihanetçi adı bir gün Enkidu olmuş, sonra Harpagos, Rayber, Cibranlı Kasım olmuş, bugün ise adı KDP'dir, Barzani ailesidir. Direnişin adı da bir gün Humbaba olmuş, sonra Demirci Kawa, Aşer, Zarife, Seyit Rıza olmuş, bugün de Çağdaş Kawa Mazlum Doğan, Egîd, Bêrîtan, Zîlan ve binlerce fedai kahramanın şahsında Kürt Özgürlük Hareketi olan PKK'de somutluk kazanmıştır. Yarım asra varan ve maraton düzeyinde yaşanan bu mücadele insanlık tarihinde şimdiden önemli bir yer edinmiştir. Bu mücadelenin öyküsü, romanı incelenmeye değerdir ve doğru anlaşılmalı hak etmektedir.

Kürt Özgürlük Hareketi olarak hep olağanüstü süreçleri yaşayarak bugünlere geldik. Bir devrim hareketiyiz. Kapitalist Moderniteye karşı Demokratik Moderniteyi temsil ediyoruz. Bu iki ideolojinin, iki stratejinin, iki yaşam tarzının mücadelesi olmaktadır. Devrim yapmak istediğimiz dünya devletçi, iktidarcı güçler tarafından işgal edilmiştir. Bu işgal ve iktidarlarından kolay vazgeçmeyecekleri açıktır. Sömürgeci faşist Türk devleti saldırılarını artırarak sonuç almak istemektedir. Bu saldırıların arkasında kapitalist hegemonik güçlerin olduğunu biliyoruz. Kürt ulusuna ölüm fermanı bu güçler tarafından 1916'da Sykes-Picot ve 1923 yılında Lozan anlaşmalarıyla verildi. Sömürgeci Türk devleti 1925 yılında Kürt soykırımını bu güçlere dayanarak hayata geçirmeye başladı. Ağrı direnişini kan ve katliamla bastırıp Kürdün özgür iradesini ve özgürlük hayallerini beton bir mezara kapatmaya çalışan sömürgeci faşist Türk devleti bir yönüyle bu hegemonik güçlerin mezar kazıycılığı yapmıştır. Kendilerini dünyanın tanrıları gibi gören bu hegemonik güçler halkların kaderini belirlemeye çalışmıştır.

Halk ve hareket olarak kaderimizi tayin edeceğimiz tarihi bir sürecin içindeyiz

Belirttiğimiz gibi sadece sömürgeci Türk devletine karşı savaşıyoruz. Hegemonik bir dünya sistemine, kapitalist emperyalist güçlere karşı savaşıyoruz. Düşmanımız sadece sömürgeci devlet olsaydı şimdiye kadar on defa yenilgiye uğratmamız işten bile değildi. Başta NATO olmak üzere tüm hegemonik güçler, sömürgeci Türk devletini her zaman yenilmekten alıkoydular. Sömürgeci faşist Türk devletine ekonomik, siyasi ve askeri her türlü desteği verdiler. NATO 1985 yılından beri, daha silahlı mücadeleye başlamamızın üzerinden bir yıl geçmemişken 5. maddeyi devreye koyarak sözde saldırıya uğrayan bir üyesini korumak üzere hareket geçmiş ve düşmanımıza her türlü desteği vermiştir. 37 yıldır NATO'nun tüm desteğini arkasına alan bir güce karşı savaşıyo-

ruz. NATO gladyosunun merkezi Almanya'dır. Hareketimize karşı özel ve psikolojik savaştan tutalım her türlü kontra faaliyetler bu merkez tarafından örgütlenmiştir ve hayata geçirilmiştir. Olof Palme cinayeti, Duesseldorf davasında onlarca yoldaşımızın zindanlara atılması, PKK'nin kriminalize edilerek yasaklanması, vb bu uygulamalardan sadece birkaçıdır. Gare operasyonu bir NATO operasyonu. Gare operasyonunun hazırlık sürecinde faşist devletin savunma bakanının Almanya'ya gidip onay alması bunun en açık ifadesidir. Bugün Medya Savunma Alanlarına yapılan saldırılar ve Başur'un işgal girişimleri tümünden ABD'nin de içinde yer aldığı NATO destekli saldırılardır. Bu saldırılarla Hareket yönetimi hedeflenmekte ve hareket yönetiminin konumlandığı stratejik üstlenme alanları dağıtılmak, işgal edilmek istenmektedir.

Düşmanın kazanma umudunu kırmalıyız

Ancak Zeus'lara karşı ölüm fermanını yırtan Prometheuslar gibi Önder Apo da düşmanın soykırım kader levhalarını parçalayarak kendi kaderini belirleyen levhayı halklar adına 50 yıldır yazmaya devam etmektedir. Yarım asra varan mücadele tarihi ile parti ve hareketimiz nice fırtına ve badirelerden, kompo ve kuşatmalardan geçti. Bir bütün olarak kapitalist modernite güçlerinin saldırıları ve imha politikalarına karşı mücadele ederek, direnerek ve zaferler kazanarak bugünlere geldik. Zorluklar, zorlanmalar yaşadık, ama bunları aşma temelinde büyük tecrübeler kazandık. Bunda Önder Apo'nun bir ömre sığdırdığı eşsiz zihinsel ve pratik üretimi, emeği, öngörüsü, yaratıcılığı ve şehitlerimizin büyük emekleri, fedai duruşları ve kahramanlıkları belirleyicidir. Halk ve hareket olarak kaderimizi tayin edeceğimiz tarihi bir sürecin içindeyiz. Bu kıyasıya mücadelenin adeta final sürecini yaşamaktayız. Özgür bir yaşam ve alternatif bir dünya kurmak istediğimiz için her zaman saldırıların hedefi

durumuna geldik. Her türlü kompo ve oyunlarla yeni yaşamı ve özgür bir toplumu inşa etmeye çalışan Önderliğimiz ve partimiz PKK taşıyıcı ve imha edilmek istenmiştir. Bugün de böyle kapsamlı bir saldırı ile yüz yüzeyiz. Belki de tarihimizin en kritik süreçlerinden birini yaşamaktayız. Çelişkilerin en çok keskinleştiği, saldırıların en üst düzeye çıkarıldığı ve düşmanın soykırım politikalarıyla sonuç almak istediği bir süreçtir bu. Buna karşı direnişin de büyük olduğu, kahramanlık destanların yazıldığı, Demokratik Modernite gerillasının her türlü tekniğe karşı büyük bir savaş verdiği bir dönemin içindeyiz.

Düşmanın iç ve dış güçlerin desteğini de yanına alarak geliştirdiği soykırım saldırılarına karşı halk ve hareket olarak büyük bedeller pahasına direndik. Düşman sonuç alamadı, ama biz de kesin zaferi sağlamış değiliz. Darbe alma tehlikelerinin yanında büyük kazanma imkanlarının da olduğu bir mücadele vermekteyiz. Tam bir kriz ve kaos dönemi olarak da değerlendirebileceğimiz bu süreçte kim doğru politika ve taktik yaratıcılıkla savaşırsa o kazanacak, diğeri kaybedecektir. Artık orta yol ve geçici dönemleri yaşama imkanı yoktur. Ya bu sömürgeci düşmanın faşist iradesini kırıp dize getireceğiz ya da biz kırılacağız. "Çöktürme planı" ile düşman yedi yıldır bunu yapmaya çalışmakta ve sonuç almak için tüm gücünü seferber etmiş bulunmaktadır. PKK ve Önderlik felsefesinde kırılmak, yenilmek olmadığına göre kazanmak için daha fazla mücadele etmeliyiz. Savaşı uzun süreye yayma anlayışıyla hareket edemeyiz. Düşmanın kazanma umudunu kırmalıyız. Kesin sonuç almak için devrimci halk savaşı temelinde büyük bir hamle ve saldırı gücü haline gelirssek kazanacağımız kesindir. Kapitalist sistemin yapısal krizine de denk gelen bu kaostan özgür bir halk olarak çıkmaya çalışıyoruz. Demokratik Ulus temelinde zaferimizin diğer ezilen halklara güç vermesini ve ortak kurtuluşu hedefliyoruz. Tarihsel süreçler, tarihsel bilinç ve sorumlulukla karşılandığı oranda başarıya ulaşılabilir.

Yapılan kimi çağrılarda bizi ve KDP'yi neredeyse aynı kefeye koyan genel ve soyut bir dil kullanılmaktadır. Sanki iki kardeşin kavgasına tarafsız bir yerden bakan, kendini dışında gören bir üslup bu çağrılara hakim olmaktadır. Hakikatin böyle olmadığı açıktır ve bilinmektedir. Sömürgeci düşmana karşı savaştan, direnen bir güce, düşmanla işbirliği ve ihanet temelinde saldırmaya çalışan bir KDP gerçeği vardır. Bu bir kardeş kavgası, "brakuji" değildir. Özgürlük için direnenler ile halkına ihanet eden iki güç arasındaki bir savaş söz konusudur.

KDP gerçekliği ve ihanetinin yaratacağı sonuçlar

Yukarıda da vurguladığımız gibi düşman şimdiye kadar istediği sonucu almaktan uzaktır. Tek bir oyunu, bir kozu kaldı, ona başvurmuştur. O da Kürt halkının aşıl topuğu olan ihanet gerçeğidir. Tüm Kürt serhildanlarında ihanet ve işbirlikçilik yenilginin neredeyse esas nedeni olmuştur. Düşman Kürdün bu lanetli damarını hortlatmak ve en büyük Kürt serhildanına, Kürt tarihinin en büyük özgürlük direnişine karşı kullanmak istemektedir. KDP de bu rol için biçilmiş kaftan olarak orta yerde durmaktadır. KDP gerçeğini derinliğine bilince çıkarmak durumundayız. Bu hain oluşumu tarihi geçmişinde temelinde ele almalıyız. KDP bir Kürt hareketi değildir. Kürdistan'ın kurtuluş ve özgürlük hareketi hiç değildir. Bunu KDP'ye karşı bir propaganda olarak görüp değerlendirmemek gerekir. KDP gerçeğini tarihsel gerçekliği ile doğru temelde sorgulayan her insan bu sonuca ulaşacaktır. Bunun tanık ve şahitleri KDP gerçeğini zaten dile getirmeye çalışmaktadır. Ancak Kürt kamuoyu nezdinde bu gerçeklik halen yeterince anlaşılmalı ve teşhir edilmiş değildir. Normal bir Kürt hareketi olarak görülmektedir. Dil ve rengine bakılarak bir Kürt örgütü sanılmaktadır.

KDP Önderliğimize ve özgürlük hareketimiz olan PKK'ye karşı neden bu kadar düşmanlık yapmaktadır? Bunun ciddi sorgulanması gerekmektedir. Bize karşı çelişki ve düşmanlığı ideolojik farklılıkların çok ötesindedir. Sömürgeci Türk devleti kendi varlığı için nasıl Kürt soykırımını esas alıyorsa, geleceğini Kürdün yok oluşunda görüyorsa KDP de kendi varlığını PKK ve özgürlük mücadelemizin imha ve tasfiyesinde görmektedir. Bu nedenle çizgimize ve gerillaya karşı sınırsız bir düşmanlık beslemektedir. Bunu kimi zaman gizli yapmakta, fırsat bulduğunda da açıktan yapmaktan çekinmemektedir. KDP şimdiye kadar sömürgeci devletin istihbarat örgütüne verdiği bilgiler sonucu yüzlerce gerillanın katledilmesinden sorumlu bir güçtür. Sömürgeci faşist Türk devletine tarih boyunca bir eleştiri yapmayan, hep yaranmaya çalışan, ama gerillayı işgalci, terörist olarak nitele-

yecek kadar alçaklaşan bir ihanet gerçeği ile karşı karşıyayız. Zalime, işgalciye karşı duracağına mazlumun direnişini suçlamaktadır. İşbirlikçilik temelinde iktidarını korumak için gerillayı sömürgeci Türk devletinin işgal saldırılarına karşı direnişten vazgeçirmeye çalışmaktadır. Düşmanın saldırılarını meşrulaştırmakta ve hatta her türlü desteği vermektan geri durmamaktadır. Bu da yetmezmiş gibi düşmandan daha fazla düşmanlık yapmakta ve gerillaya karşı sinsi kompo ve saldırılar tezgahlamaktan çekinmemektedir. KDP'in Kürt halkına karşı işlediği suçlar her geçen gün artmaktadır. Şengal'de Êzidî halkımıza karşı işledikleri suçlar tek başına KDP'nin ortadan kalkmasına yeterdir. Êzidî halkımızı alçakça, aldatarak, yüz üstü bırakmış ve ardına bakmadan kaçmıştır. KDP Êzidî halkımıza karşı yapılan soykırımının ortağıdır. Kaçırılıp pazarlarda satılan kadınlarımızdan ve dökülen her damla kandan sorumludur.

KDP Kürt halkına karşı işlediği suçlara bir yenisini daha eklemek istemektedir

Ne yazık ki, KDP'nin bu kirli ve onursuz yüzünü, bu büyük suçunu zamanında yeterince teşhir ve mahkum edemedik. 1997'de Hewlêr katliamında hastanelerde bulunan onlarca yaralı ve hasta arkadaşımızı katleden bu ihanetçi yapının tarihte işlediği suçları saymakla bitmez. Bunları bilmemiz gerekir. Çünkü bu hain güç, suç ve günahlarına yeni bir tanesini eklemeye niyetlenmiş görünmektedir. Gerillaya karşı sömürgeci Türk devletinin yanında savaşmaya karar vermiş bulunmaktadır. Gerillayı arkadan hançerlemek için giriştiği provakatif saldırılar birkaç yıldır devam etmektedir. Bu niyetini gerçekleştirse Kürt halkı için büyük bir felaket olacaktır. Kürt halkı için telafi edilemeyecek sonuçlar doğuracaktır. Arkasına NATO ve kapitalist sistemin desteğini alan, KDP şahsında ihaneti gücüne katmaya çalışan düşman saldırılarının yarattığı tehlike büyüktür. Bunun bilincinde olmamız ve direniş sadece gerilladan beklemememiz gerekmektedir. Halk olarak toplumsal bir direniş içinde ve sürekli hareket halinde

ederek yaşamak döneme cevap olmaya yetecektir. Buna uygun bir duruş ve katılımın sahibi olmak önemlidir. Şekli katılım, sınırlı katılım, günü ve görüntüyü kurtarmaya dönük yaklaşımları kimse kendisi için kabul etmemelidir.

KDP'nin ihanetine karşı herkes net ve kararlı bir tutum almalıdır

Geçmişte de bazı eylem ve etkinliklerle ihanete karşı tutum ve tavırlar geliştirildi. Bunlar anlamlı ve önemlidir ve yarattığı sonuçlar da olmuştur. Ancak bu konuda eleştirmeyi gerektiren bazı yaklaşımlar da vardır. Yapılan kimi çağrılarda bizi ve KDP'yi neredeyse aynı kefeye koyan genel ve soyut bir dil kullanılmaktadır. Sanki iki kardeşin kavgasına tarafsız bir yerden bakan, kendini dışında gören bir üslup bu çağrılara hakim olmaktadır. Hakikatin böyle olmadığı açıktır ve bilinmektedir. Sömürgeci düşmana karşı savaştan, direnen bir güce, düşmanla işbirliği ve ihanet temelinde saldırmaya çalışan bir KDP gerçeği vardır. Bu bir kardeş kavgası, "brakuji" değildir. Özgürlük için direnenler ile halkına ihanet eden iki güç arasındaki bir savaş söz konusudur. Bu gerçeğin vurgulanmaması, çok dolaylı bir şekilde ifade edilmesi yetersizdir, yanıltıcı ve aşılması gerekmektedir. Tutum belirlerken gerçeği bu kadar muğlaklaştırmamak, ayınlıştırmamak gerekir. Bu dil dikkat edilmezse farkında olmadan KDP'nin suçunu hafifletmeye ve teşhirini engellemeye dönüştüğü görülmelidir. Aslında her insanımızın, yurtseverimizin, siyasetçi, sanatçı ve aydınının KDP'nin bu ihanetini gördüğüne inanıyoruz. O zaman neden bu kadar dolaylı bir dil, alttan alan bir üslup kullanılmaktadır? Bunun iyi niyet ve pozitif kaygılarla yapıldığı bilinmektedir. Ama niyet tek başına yeterli değildir. Kullandığımız dil ve üslubun ulusal çıkarlara sonuna kadar hizmet etmesi ve ihanetin önüne geçmesi gerekmektedir. Devrimciler, demokratlar, yurtseverler, sanatçı ve aydınlar tarafsız olamazlar. Bir partinin resmiyetinde, örgütsel yapısı içinde olmayı veya açık bir taraftarlıktan bahsetmiyoruz. Devrimci, demokrat, yurtsever, sanatçı ve aydın olmak özgürlükten, ulusal çıkarlardan, ahlaki ve toplumsal değerlerden yana olmayı gerektirir. Bu anlamda net ve kararlı bir tutumdan, dil ve üsluptan yana olmak gerekir. Yapılan kimi açıklamalarda bu konuda bir zayıflık, yetersizlik olduğunu ve bunun önümüzdeki süreçte gelişecek eylem ve etkinliklerde aşmak gerektiğine inanıyoruz. Şimdi çıkacak bir savaştan gerilla nasıl sorumlu görülebilir? İki "kardeşin", iki gücün çatışması olarak nasıl ele alınabilir? Bu anlamda ihanetçiye açıkça "ihanet etme" demek gerekir. Çağrılar bu ihaneti yapanlara olmalıdır. Gerilla ve Özgürlük Hareketimiz tutumunu net bir biçimde ortaya koymuştur. Ulusal birliğe gelmeyen, düşmanın yanında yer alan, ihanet durumunu derinleştiren KDP'dir. O zaman buna dur demek gerekir, çağrılar bu güce dönük olmalıdır. Hakikate temas etmeyen, hakikati açığa çıkarmayan, hatta muğlaklaştıran, dolayısıyla hedeflenen amaca götürmeyen dil ve üslupların aşılması gerekir.

Önümüzdeki süreçte KDP bu ihanetini daha da geliştirerek sömürgeci düşmanla birlikte gerillaya saldırabilir. Uzun bir zamandır bunun hazırlıklarını yapmaktadır. Bunun önüne belki Kürt ulusal kamuoyunun güçlü sesi ve tutumu geçebilir. Bu nedenle şimdiden her bir militan ve sempatizanımız, hal-

kımızın her kesimini bu ihanete karşı tutum almaya yönleltmelidir. Buna rağmen KDP bu ihanet savaşına girerse artık açıktan ve her türlü yol ve yöntemle teşhir yapılmalı ve bu güce karşı mücadele edilmelidir. Bu durumda KDP ihanetine karşı tutum çağrılarla sınırlı kalamaz. Her türlü eylem ve etkinlikle KDP'ye karşı mücadele edilir. Bunun için bir yerlerden talimat beklemeye gerek duyulmamalıdır. Kürt ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesine karşı böyle bir ihanetin yaşanması ulus olarak özgür geleceğimizi tehlikeye düşürecek için hayati önemde görülmeli ve seferberlik ruhuyla harekete geçilmelidir. Böylesi bir durumda yerinde durmak, seyirci durumunda kalmak veya bir iki eylem ve etkinlikle vicdanını rahatlatmaya çalışmak oportünizmdir. Ne devrimcilikle ne de yurtseverlikle izah edilemez.

Türk devletini yenilgiye uğratacağımız günler yakındır

Kürt halkı olarak bugün en çok birliğe ihtiyacımız vardır. Kürt Ulusal Konferansının toplanması işbirlikçi, ihanetçi güçler dışında tüm Kürt halkının özlemidir. Bu birlik sağlanıncaya kadar en temel gündemlerimizden biri bu olacaktır. Mesela Kürt aydın ve sanatçıları bu konuda önemli bir rol oynayabilir. Sanatçı ve aydınlarımız halkımızın vicdanı olarak birliğin sürekli sesi olmalıdır. Her parti ve oluşum ulusal konferans ve birlik konusunda sanatçı ve aydınlarımızın manevi baskısı altında kendilerini hissetmelidirler. Ulusal birliği hedefleyen kültür ve sanat çalışmaları yapılabilir. Geçmişte bunun için kimi planlamalar yapıldı. Bazı çalışmalar da yürütüldü. Yine KDP ihanet gerçeği bunları engellemeye, sınırlamaya çalıştı. Bu ve başka çalışmalar, farklı eylem ve etkinlikler önümüzdeki süreçte geliştirilebilir. Dört parça Kürdistan'dan sanatçı ve aydınların katılacağı konserler, programlar, ortak platformlar örgütlenebilir. Ulusal birlik en başta aydın ve sanatçılar şahsında gerçekleştirilebilir. Bunu halka yansıtmak ve siyasi oluşumlara da örnek olmak gerekir. Kadın, gençlik, aydın ve sanatçılarımız bunun öncülüğünü yapmalıdırlar. Bu konuyu her zaman gündeminde tutmalı ve ulusal birliğin ruhunu temsil edebilmelidirler.

Son 50 yılda yürütülen mücadele ile ihanet Kürdistan'da her geçen gün hükümünü yitirmiş, Kürdün özgür iradesi galebe gelmeye başlamıştır. KDP şahsında hortlatılmaya ve Kürdistan'a hakim kılınmaya çalışılan işbirlikçi ihanet çizgisi bir kez daha yenilgiye uğratılırsa makus talihimiz ve tarihimiz geride kalacak ve özgür bir gelecek umudu ete kemiğe bürünecektir. Buna yetecek gücümüz de kudretimiz de vardır. Düşman zayıf olduğu için bu kadar ihanete muhtaç hale gelmiştir. Yoksa bu soykırımcı devletin işbirlikçi Kürde bile tahammülü olmadığını biliyoruz. Ama zorlandığı, Kürt özgürlük mücadelesiyle baş edemediği için KDP ihanetini kirli bir araç olarak kullanmaya çalışmaktadır. Devrimci halk savaşı temelinde direnecek ve sömürgeci faşist Türk devletini yenilgiye uğratacağımız günler yakındır. Önder Apo'yu fiziki olarak özgürleştirme ve özgür Kürdistan'da buluşma, kahraman şehitlerimize karşı boynumuzun borcudur. Bunu direnerek, mücadele ederek başaracağımıza inanıyoruz.

BİRLİK VE DAYANIŞMA RUHU PKK'DE YAŞAM BULUYOR

Reel sosyalizmin çözümlüşüne rağmen 1 Mayıs gerçeği işçi ve emekçilerin bilincinde ve eylemliliğinde temel bir değer olarak devam etmiş ve şu anda bile zayıflayan değil, güçlenen bir etken olarak devam etmektedir. Neden? Çünkü doğrudan sınıf ve mücadele ile bağlantılıdır. Katledilme, asılma, mücadelelerle anlam bulmuştur. Dünyanın her tarafında geçen yüz seksen yıl içerisinde katliam yaşamayan, büyük şehitler vermeyen hiçbir ulusal toplum kalmamış gibidir. Bu denli mücadele ile bütünleşen bir gün olmuştur. Dolayısıyla siyasi iktidarlara, devletlere bağlı yaklaşımlar, anlayışlar, örgütlenmeler yok olup gitseler, tarihe karışsalar da 1 Mayıs, yaşayan bir gerçeklik olmuştur.

Duran Kalkan

- 1 Mayıs Dünya İşçi ve Emekçi Dayanışma Günü yaklaşıyor. Parti-ya Karkerên Kurdistan (PKK) de bir İşçi Partisi'dir. Hareket olarak bugüne nasıl bir anlam ve misyon biçiyorsunuz?

Öncelikle işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ın başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşlara, emekçi halkımıza, devrimci-demokratik dostlarımıza ve dünyanın tüm işçi ve emekçilerine kutlu olmasını diliyorum. 1 Mayıs 1977 Taksim Şehitleri şahsında tüm 1 Mayıs şehitlerini saygı ve minnetle anıyorum.

Evet, biz de bir işçi partisiyiz ve baştan beri 1 Mayıs'ı önemli bir gün olarak ele alıp anlamlandırmaya, kutlamaya, bir mücadele günü haline getirmeye çalışıyoruz. İşçi partisi olmamız yadırganacak bir durum değildir. Çünkü Kürt toplumu yüzde doksan dokuz emekçi bir toplumdur, Kürdistan'ı sömürgeleştiren güçlerin metropollerinde başta olmak üzere bugün dünyanın dört bir yanında işçilik yapmaktadır. Hatta bu noktada Önder Apo 'en tortu işlerde Kürt toplumu çalıştırılmaktadır' dedi. Böyle bir toplumun öncü partisi olarak ortaya çıkınca kendimizi 'işçi partisi' olarak adlandırmamız yadırganacak, sosyal yapı ile çelişecek bir durum değildir. Tersine 'Kürdistan İşçi Partisi' tam da toplumumuzun gerçekliğini ifade eden bir isimlendirmedir. Böyle bir işçi ve emekçi toplumun öncü partisi olarak kendisini 'işçi partisi' şeklinde isimlendirmiş, bu temelde de ilk günden bu yana 1 Mayıs'a büyük anlam ve önem veren bir hareket olmuştur. Her 1 Mayıs'ı anlamlı yaşamaya, değerlendirmeye çalışmıştır. Hem kendini eğitmiş, bilinçlendirmiş, anlam gücü bakımından derinleştirmiş ve hem de 1 Mayıs'ları, mücadeleyi daha çok geliştirme ve yükseltme günleri haline getirmiştir.

Garzan'da şehit düşen Ramazan Kaplan ve arkadaşları, yine Beyrut'ta şehit düşen Abdulkadir Çubukçu gibi PKK'nin onlarca 1 Mayıs Şehidi vardır. Her 1 Mayıs'ı yeni bir değerlendirmeye ve mücadeleyi yükseltme günü olarak ele almış ve yaşamıştır. Bu da PKK'nin gelişimine büyük hizmet etmiştir.

Dikkat edilirse reel sosyalizmin çözümlüşüne rağmen 1 Mayıs gerçeği işçi ve emekçilerin bilincinde ve eylemliliğinde temel bir değer olarak devam etmiş ve şu anda bile zayıflayan değil, güçlenen bir etken olarak devam etmektedir. Neden? Çünkü doğrudan sınıfla bağlantılıdır. Reel sosyalizm gibi iktidar ve devletle ilişkili bir durum değildir. Tam tersine sınıfla bağlantılıdır. Yani toplumsal zemine dayanmaktadır, mücadele ile bağlantılıdır. Katledilme, asılma, mücadelelerle anlam bulmuştur. Dünyanın her tarafında

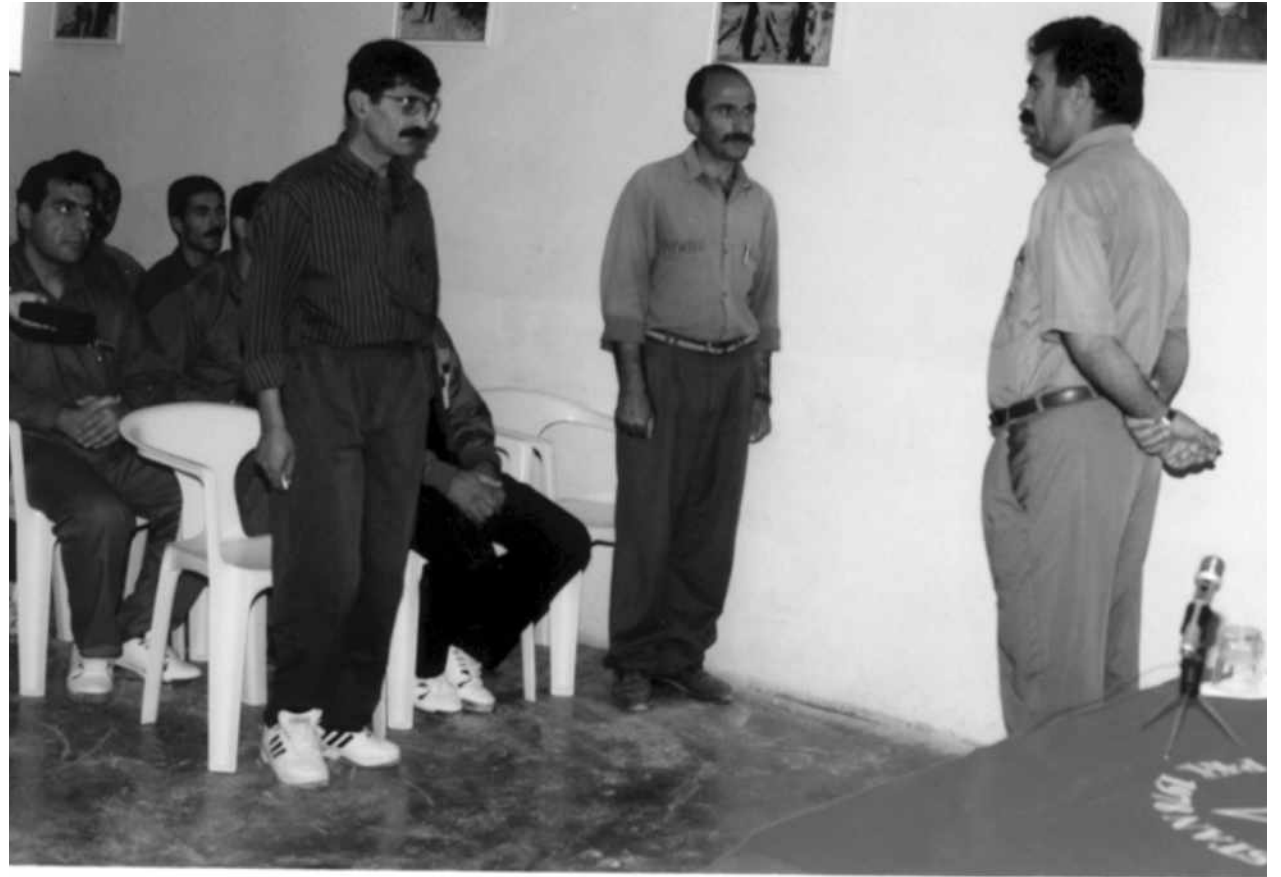
da geçen yüz seksen yıl içerisinde katliam yaşamayan, büyük şehitler vermeyen hiçbir ulusal toplum kalmamış gibidir. Bu denli mücadele ile bütünleşen bir gün olmuştur. Dolayısıyla siyasi iktidarlara, devletlere bağlı yaklaşımlar, anlayışlar, örgütlenmeler yok olup gitseler, tarihe karışsalar da 1 Mayıs, yaşayan bir gerçeklik olmuştur. Neden? Çünkü topluma bağlıdır. Mücadeleye bağlıdır. Dolayısıyla toplumlar, işçiler ve emekçiler var oldukça, onların özgürlük ve demokrasi mücadelesi gerektikçe, 1 Mayıs da hep var olacaktır. Biz 1 Mayıs'ı böyle anladık, anlamlandırdık ve bu temelde yaşadık. Parti olarak bundan sonra da bu temelde yaşamaya ve her 1 Mayıs'ı özgürlük ve demokrasi mücadelemizin daha çok bilinçlendiği, örgütlendiği ve yükseldiği bir gün haline getirmeye çalışacağız.

İşçi partisi ismi sosyal tabana dayandığı için tercih edildi

- Kendinizi işçi partisi olarak tanımladınız, isim arayışlarında bulunurken 'Komünist Parti' olma önerisinin de yapıldığı söyleniyor, neden Parti-ya Karkerên Kurdistan ismi tercih edildi?

PKK de reel sosyalizm içerisinde doğup gelişen bir hareket konumundadır. Dolayısıyla başlangıçtaki düşünce, örgütlenme ve eylem yapısında reel sosyalizmin etkileri belirleyici düzeydedir. Reel sosyalist sistem içerisinde öncü parti örgütlenmeleri de PKK'nin oluştuğu süreçte en çok 'komünist parti' veya 'işçi partisi' şeklinde isimlendiriliyordu. Kuşkusuz bunların dışında da isimlendirilen, işçi sınıfı ile bağlantılı, kendini öncü sayan partiler vardı. Fakat en yaygın isimlendirme bu iki isimlendirmeydi. Ya 'komünist parti' ismi takılıyordu ya da 'işçi partisi'.

PKK'nin de Önderlikse doğuşu, ideolojik grup gelişimi ve partileşme süreci hep söz konusu isimlerin birlikte ele alındığı, tartışıldığı, aynı anlama gelir görüldüğü bir süreç oldu. PKK bunları birbirinden çok fazla ayırmadı. Ancak 26-27 Kasım 1978 tarihinde Lice'nin Fis Köyü'nde Kuruluş Kongresi yapıp parti kuruluşuna resmen karar verince, ismin de somutlaşması gerekli oldu. İşte bu süreçte hareket içinde, onun yönetimi düzeyinde tam ve net isimlendirme nasıl olmalı diye bir tartışma yaşandı. Doğrudan 'komünist parti' isminin verilmesi gerektiğini düşünen, savunan arkadaşlar da vardı. Örneğin 'Mazlum Doğan' arkadaş bunlardan birisiydi. Fakat Kürt toplumunun, Ortadoğu'daki toplumların durumu dikkate alınır, yine egemen çevrelerin sosyalist harekete, komünizme dönük gerçek dışı propagandaları değerlendirilirse böyle bir durumda toplumla daha iyi

bütünleşebilmek açısından 'işçi partisi' ismi daha doğru, anlamlı geliyordu. Toplumla bütünleşmeyi daha çok sağlıyordu. Zaten 'komünist partisi' ismi daha çok ideolojik çizgiyi esas alırken, 'işçi partisi' ismi daha fazla sosyal tabanı, dayanılan sınıfı esas alıyordu. Mazlum Doğan arkadaş daha keskin bir ideolojik yaklaşıma sahip olduğu için 'komünist parti' ismi alınmasını, en azından bir süreliğine de olsa bu isimle hareketin gelişmesini, gerekirse sonra isim değiştirmesini de ifade ediyordu. Böyle bir tartışma süreci sonunda büyük çoğunluk, sosyal tabana dayalı bir isimlendirmenin daha yararlı olacağı sonucuna vardı. Dolayısıyla 'Kürdistan İşçi Partisi', PKK isminin esas alınması karara bağlandı.

Zaten başta Mazlum arkadaş olmak üzere itirazı olan arkadaşların da 'işçi partisi' ismine karşı çıkma, onu reddetme gibi durumları kesinlikle yoktu. Hatta 'işçi partisi' ismini benimseyenlerdi, ama 'komünist partisi' ismini de benimseyenlerdi. İdeolojik olarak böyle bir çizgiyi ancak biz temsil edebiliriz diyerek ideolojik çizgiye uygun olmayan sahte komünist partilerin kurulmasına fırsat vermemek için, adını 'komünist' koyup da özünde komünizmi yaşamayan sahte hareketlerin oluşmaması, onların önünün kapatılması için 'komünist partisi' ismini biz almamız gerekiyordu. En azından bir süre böyle olursa, bu isimle Kürdistan'da bir parti kurulmuş olursa o zaman başka güçler böyle partiler kuramazlar, dolayısıyla ideolojik çizgi ile oluşan sahte hareketler Kürdistan'da oluşmaz, ona izin verilmemiş olur, diye böyle bir düşüncüyü savunuyorlardı. Yine de sonuç itibarıyla 'işçi partisi' olarak adlandırılmanın ve çalışmanın doğru olacağı düşüncesindeydi-

ler. Bu nedenle bir tartışma yaşanmış olsa da 'işçi partisi' ismi ortak görüş olarak kararlaştırılmış bir isim durumundadır.

İdeolojik eleştiriler olmakla birlikte reel sosyalist ülkelerle ilişkiler kuruldu

- Dünya işçi ve emekçi hareketleriyle ve sendikalarla nasıl bir dayanışma ve ilişkiniz var? Nasıl bir bağlantı içindesiniz?

PKK Hareketi, baştan itibaren reel sosyalizmi belli yönleriyle eleştiren bir hareket olarak doğup gelişmiştir. Reel sosyalizme yönelik temel eleştirisi, siyaseti ideolojinin önüne geçirmesi, dolayısıyla ideolojik ilkeleri siyasete kurban etmesi, devlet siyasetinin her şeyin üzerinde tutulması yönünde olmuştur. Buna karşı PKK her zaman ideolojik ilke ve ölçülerin önde tutulmasını, siyasetin bunlara bağlı olarak ele alınmasını daha doğru bulmuştur.

Reel sosyalizmin Sovyetler Birliği'nin devlet çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan, dolayısıyla sosyalist hareketi Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına bağlayan yaklaşımını 'modern revizyonizm' olarak tanımlamış ve eleştirmiştir. Sovyetler Birliği'nin, halkların kurtuluş mücadelelerine yaklaşımındaki dengesizliği, yetersiz kalması, bu çerçevede özellikle Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesi karşısındaki tutumunu doğru bulmaması bu tür değerlendirme ve eleştirilerin gelişmesine yol açmıştır.

Sovyetler Birliği sürekli Kürtler üzerinde soykırım uygulayan devletlerin İngiliz-Alman siyasetiyle oluşan yanlarını önemsemiş, böyle bir çıkar temelinde bu devletleri destekleme uğruna Kürt halkının direnişlerine her

zaman karşı çıkmıştır. Kürdistan'da yürütülen katliamlara, soykırımlara karşı çıkıp Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesini destekleyeceğine, Sovyetler Birliği'nin çıkarları adına Türk, İran, Arap devletlerinin Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamlara sessiz kalan ya da destek veren bir siyasi çizgi izlemişlerdir. Bu da PKK'nin reel sosyalizme dönük böyle bir eleştirel yaklaşım geliştirmesinde önemli bir rol oynamıştır.

Nitekim PKK'nin doğup geliştiği süreçte Sovyetler Birliği ile sıkı ilişki içerisinde hareket eden Türkiye ve Kürdistanlı örgütlerin aşırı sosyal şoven ideolojik karakter taşımaları, Kürt sorununa reddedici, hatta Kürt varlığına dönük inkâr edici yaklaşımları da böyle bir değerlendirmede önemli bir rol oynamıştır.

Evet, ideolojik olarak reel sosyalizmin, Sovyetlerin Birliği'nin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan yaklaşımını eleştirmiştir, ama Sovyetler Birliği'nin ve bir bütün olarak 'sosyalist sistemin' varlığını da her zaman önemsemiş ve ezilen halklar, ulusal kurtuluş mücadeleleri bakımından Sovyetler Birliği'ni stratejik değer taşıyan bir siyasi yapılanma olarak görmüştür. Yani söz konusu eleştiri PKK'yi reel sosyalist sistemin varlığını, gücünü inkâr etme, onu görmezden gelme, onu tümünden reddetme gibi bir duruma götürmemiştir. İdeolojik eleştiri temelinde her zaman siyasi ilişkiye de açık olmuştur.

Nitekim 1979'dan itibaren yurtdışına çıkışla birlikte daha fazla sosyalist sistemi, daha fazla reel sosyalist yapılanmaları tanıma imkânı bulmuş, onlarla belli bir ilişki geliştirme çabasına da girmiştir. 1980'den itibaren Ortadoğu'da reel sosyalizmin temsilciliğini yapan Bulgaristan ve

benzeri güçlerle belli bir ilişki yürütmüştür. Yine Filistin Kurtuluş Hareketi içerisinde Sovyetler Birliği ile daha yakın ilişki içinde olan örgütlerle en fazla ilişki geliştirip ortak çalışma içinde bulunmuştur.

Yani herhangi bir Filistinli örgütün Sovyetler Birliği ile ilişkili olmasını bir olumsuzluk olarak değil, tersine olumluluk olarak görüp ideolojik eleştirileri yanında bu temelde siyasi ilişki geliştirme çabasını da yürütmüştür. Bunlar çerçevesinde 1982 ve '87 yıllarında daha fazla ilişki geliştirebilmek için reel sosyalist temsilcilerle belli bir tartışma içine de girmiştir. Önder Apo'nun bu temelde iki kez reel sosyalist ülke temsilcileriyle görüşme, PKK ve Kürt sorununun çözümü çerçevesinde dünyadaki sosyalist hareketin gelişimine dair tartışma yürütüp görüş belirtme çabası olmuştur. Fakat bütün bu çabalar elle tutulur herhangi bir ilişki-ittifak düzeyini ortaya çıkarmamıştır. Zaten bir sonuca gitmeden de reel sosyalist sistemin kendisi 1990 başında trajik bir çözülsüz ve çöküş durumu yaşamıştır.

Sonraki süreç biraz daha somut gelişme ifade eden bir dönem olarak değerlendirilebilir. Esas itibarıyla paradigma değişimi ardından reel sosyalist sisteme dönük eleştirilerini daha bütünlüklü, sistemli, derin ve anlaşılır bir biçimde yapmış, kendi düşüncelerini daha net, yeni bir paradigmayla kavuşturmuş, bu da PKK'nin dünya işçi ve emekçi hareketleriyle ilişki ve ittifak kurma arayışı ve çabalarında bir gelişmeyi beraberinde getirmiştir.

Bir boyut olarak bu doğrultuda Önder Apo'nun savunmalarını farklı dillere çevirerek dağıtma, böylece 'Demokratik Modernite Kuramını' bütün işçi ve emekçi kesimler içerisinde yayma faaliyeti olmuştur. Diğer boyut ise uluslararası düzeyde Avrupa başta olmak üzere çeşitli hareketlerle ortak mücadele yürütme, çeşitli tutumlarda dayanışma içinde olma çabaları olmuştur. Bu çabalar günümüzde Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen mücadeleler, Önder Apo'nun geliştirdiği yeni paradigmayı tartışma platformları ve esas olarak da reel sosyalizmin hata ve eksikliklerini aşarak kapitalist modernite sistemine karşı daha doğru ve sonuç alıcı bir mücadele yürüten, sol-sosyalist hareketlerin dünyanın değişik yerlerinde doğup gelişmesini sağlamaya çalışan çabalar olarak sürmüştür.

PKK'nin enternasyonalist ilişki ve ittifak anlayışı

DAİŞ'e karşı mücadele, Rojava Kurdistan Özgürlük Devriminin gelişimi söz konusu enternasyonalist çabaların gelişmesine de büyük katkı yapmıştır. Hem Önder Apo'nun yeni paradigmasının tartışılıp değişik alanlara taşınmasında hem de somut olarak DAİŞ'e karşı Rojava'da yürütülen savaşa katılım çerçevesinde önemli bir gelişme de ortaya çıkmıştır. Biliniyor, İngiltere'den Kanada'ya kadar dünyanın dört bir yanından gençler Rojava Kurdistan'a gelip Kürt Özgürlük Devrimine katılıp DAİŞ'e karşı savaşmışlardır. Bunların bir bölümü de kahramanca savaşarak şehit düşmüştür. Böyle bir enternasyonal çekim merkezi olma gücünü Rojava Özgürlük Devrimi ve DAİŞ karşılarındaki mücadele göstermiştir. Bunlar Önder Apo'nun yeni paradigmasıyla ve PKK'nin enternasyonalist ilişki ve ittifak anlayışıyla birleşince, yine İmralı işkence ve tecrit sistemine karşı Önder Apo'nun fiziki özgür-

lüğünü hedefleyen mücadele kampanyaları biçiminde bir mücadele örgütlülüğü ortaya çıkartılınca dünyanın dört bir yanında PKK'yi tanıyan, Kürt halkını ve özgürlük mücadelesini gören, değerlendiren, onunla dayanışma içerisine girmeye çalışan birçok şahsiyet, aydın, sanatçı, düşünce insanı, grup, örgüt, sendika, hareket ortaya çıkmıştır.

Bu çerçevede bugün belli bir ilişki ve ittifak düzeyi vardır. Bunlar Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen mücadele kampanyalarında daha çok ortaya çıkmaktadır. Burada somut isim vermeye gerek yok, ama İngiltere'den Güney Afrika'ya kadar işçi ve emekçi hareketleri, sendikalar önemli bir dayanışma gücüdürler. Değişik alanlardaki ekolojist ve feminist hareketler, akımlar PKK'nin yürüttüğü mücadele ile şu veya bu düzeyde ilişki içindedirler.

PKK'nin öyle çok hızlı ve biçimsel olarak hemen dünya örgütü kurma, bürokratik bir yapı geliştirme gibi bir anlayışı yoktur. Zaten yaşam gerçeğine, hareketlerin gelişme diyalektiğine de o tür yaklaşımlar uygun değildir. Öyle aşırı şematik, biçimsel gelişmeler yerine, daha çok düşünsel gelişmeyi, eğitimi, etkilemeyi, yani ideolojik bilinçlenmeyi, ortak bakış açısı edinmeyi önemseyen, bu temelde de daha fazla pratik mücadele içerisinde dayanışmayı, kardeşleşmeyi, mücadele arkadaşlığını geliştirmeyi önemsemektedir. Bunlar çerçevesinde gelişmiş belli bir ilişki gücü de vardır. Bunların ne boyutta olduğu özellikle Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen mücadele kampanyalarında daha açık ve net olarak görülmektedir.

Kuşkusuz PKK'nin ideolojik ve stratejik olarak ele aldığı ilişki potansiyeline ulaşma, onları bilinçli, örgütlü hale getirme, ortak mücadeleye çekme bakımından mevcut düzey henüz bir başlangıç olarak görülebilir. Oldukça dar ve yetersiz olduğu söylenebilir. Zaten gerçek, somut durum da öyledir. Fakat böyle de olsa mevcut düzey önemlidir. Sürekli bir gelişme konumunu yaşamaktadır. Bilinç, örgüt ve eylem iç içe gelişmektedir. Birbirinden kopuk değildir. PKK, bunları birbirinden kopartan yaklaşımları doğru bulmamaktadır. Dolayısıyla mevcut olan çok yetersiz görülse de doğru bir rotadadır ve büyük öneme sahiptir. Burada biraz daha örgütlü hareket etmeye ve çok daha fazla çaba harcamaya ihtiyacı vardır. Özellikle Kürt halkının durumunu, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesinin insanlık için taşıdığı anlamı, Önder Apo'nun Demokratik Modernite paradigmasını ve 24 yıldır uygulanan İmralı işkence ve tecrit sistemini dünya halklarına, işçi ve emekçilerine, kadınlarına ve gençlerine, aydın ve sanatçılara, devrimci ve demokratik güçlerine daha fazla ulaştırma, götürme, dolayısıyla kendi gerçeğimizi insanlığa daha çok taşıma görev ve sorumluluğumuz vardır. Bu bütün hareketimizin sorumluluğudur. Dış ilişki ve ittifak çalışmalarımızın temel sorumluluğudur. Belli bir düzeyde bunlar örgütlenilip yürütülüyor. Fakat dar ve yetersizdir. Biz de değerlendiriyoruz, eleştiriyoruz. Bu darlığın ve yetersizliğin aşılarak çok daha güçlü hale gelmesi ve kapitalist modernite sistemine karşı gelmesi, demokratik konfederalizm temelinde alternatif yeni bir demokratik dünyanın ve özgür yaşamın yaratılması gerektiğini inanıyoruz. Çabamız bu temeldedir. Bunun gerçekleşeceğine inanıyoruz.

PKK büyük bir zihniyet ve düşünce gücüdür

- Türkiye'de özellikle bazı çevrelerin, sadece PKK'nin ulusal karakterini öne çıkarmaya çalışan yaklaşımlarının altında yatan nedenler nelerdir?

Türkiye'de, geçen 50 yıllık süreç içerisinde PKK'ye yönelik çok farklı yönlerden bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde geliştirilen yanlış ve yanlış yaklaşımlar olmuştur. Bunlar içerisinde son derece bilinçli, planlı olanlar var ki, bunlar PKK'nin gelişmesini engelleyen düşmanca saldırılar olarak görülebilir. Kimisi yanlış anlayışlardan kaynaklanan, dolayısıyla kendi doğrularını uygulama temelinde gelişen yanlışlar olmaktadır. Mesela PKK gerçeği bu düzeyde somut ortaya çıkmadığı ve herkesçe tanınır olmadığı dönemlerde istihbaratlarla ilişkilendirilmeye çalışılmıştır. Bunu Türk solu içinde de sözde Kürt hareketleri içerisinde de dillendirenler olmuştur. Bu tür çevreler gizli ya da açık şekilde PKK'nin 'MIT, CIA gibi istihbarat örgütlerinin ortaya çıkardığı bir hareket olduğunu' ifade etmişlerdir. Bu propagandanın Türkiye toplumu, sol-sosyalist çevreleri üzerinde çok ileri düzeyde olmasa da belli düzeyde bir etkisi olmuştur.

Yine PKK'nin Kürt halkının mücadelecilik karakterine dayanarak çok fazla pratikçi bir hareket olduğunu, öyle teorik bir derinliğinin, düşünce gücünün bulunmadığını, pratik yanının önde olduğunu sanan, değerlendiren yaklaşımlar var olmuştur. Bunlar da PKK'yi tanıdıkça gerçeğin böyle olmadığını görüp anlamış, kendi yanlışlarının farkına varmışlardır.

Aslında görmüşlerdir ki PKK büyük bir Önderlik hareketi, bu anlamda yeni bir zihniyet durumu, büyük bir düşünce gücüdür ve derin bir teorik anlayışa ve bilince dayanıyor. Pratik yanı ancak bu teorik gücünün çok sınırlı bir yanını ifade ediyor. Pratiği teoriden güçlü değil, tersine teorisi pratiğinden daha güçlü. Bu noktada Önder Apo 'düşüncelerimizin ancak yüzde beş uygulamaya geçirebiliyoruz' dedi. Yine şunu ifade etti: 'Büyük düşünceyi örgütlemeye ve eyleme geçirme sorunu yaşıyoruz.'

Dolayısıyla doğru olan o tür düşüncelerin tersiydi. PKK'nin çok daha güçlü olan boyutu düşünce, teorik yanındı. Çünkü yeni bir Önderliksel çıkışı ifade ediyordu. Dar, zayıf kalan yanı pratik yanındı. Bu çevreler kendilerini teori gücü sayıp PKK'nin pratiğini yönlendirme temelinde bir yönelime, çabaya da girdiler. Fakat PKK gerçeğini, onun Önderliksel yanını ve teorik düzeyini görünce yaklaşımlarının yanlış olduğunu anlayıp amaçlarından vazgeçtiler.

PKK ideolojisinin sadece ulusal boyutunu görüp onun toplumsal yanını görmek istemeyen yaklaşımlar da benzer bir yanlışlığı ifade ediyorlar. Aslında şu söylenebilir: Başlangıçta böyle bir durum pratik olarak da vardı. PKK reel sosyalist düşünce ve örgütlenmeleri esas aldığı dönemde ulusal karakteri daha fazla öndeydi. Çünkü sosyal, siyasi, kültürel boyutlarda reel sosyalizmin ötesinde söyleyebileceği pek yeni, farklı bir şeyi yoktu. Farklı olan reel sosyalizmin Türkiye ve Kürdistan'daki izdüşümlerinin Kürt ulusal sorununa yaklaşımındaki yanlışlarını, onu inkâr eden ya da doğru ele almayan yaklaşımlarını eleştirmesiydi. Bu temelde esasta PKK'yi belirleyici kılan gerçeklik Kürt

ulusal sorununu doğru bir biçimde ortaya koyup onun ulusal özgürlük temelinde mücadele ile çözümünü öngören ideolojik yaklaşımları, bu noktada öne çıkan özellikleriydi.

Önder Apo Türk solunun 1971-72 direnişleri şahsında devlete, devrime, örgütlenmeye yaklaşımlarını, mücadele tarzını ele alışlarını eleştirdi. Fakat esas eleştirisi Kürt sorununa yaklaşım ve Kürt Ulusal Özgürlük Hareketinin geliştirilmesi yönünde oldu. Dolayısıyla birinci boyut, ulusal boyut oldu. PKK öyle tanındı. O dönem açısından biraz somut olan durum da böyledir. Fakat daha sonra bu durum çok yönlü olarak değişti.

Aslında başlangıçta da Kürt ulusal sorununu ortaya koyuş ve onun çözüm yollarını belirlemede yeni bir düşünceyi ifade etmekle birlikte buna dayalı olarak reel sosyalizmin devlet çıkarlarını ideolojik ilkelerin önüne geçiren yaklaşımlarını eleştiren bir ideolojik yanı da vardı. Böyle bir tutarlılık PKK'nin kendi içinde mevcuttu.

Fakat Türkiye ve Kürdistan'daki sol-sosyalist çevreler, muhalefet hareketleri kendilerini doğru gördükleri, PKK ile sürekli bir ideolojik mücadele içerisinde bulundukları için onu bütünlüklü ele almak, değerlendirmek, görmek yerine, tek boyutlu görmeyi, bir ulusal hareket biçiminde tanımayı esas aldılar. PKK'ye karşı mücadelenin bir yöntemi olarak bunu uygulamak istediler. Bu biçimde PKK'yi dar, ulusalcı bir hareket olarak gösterip sol-sosyalist hareket olmadığını söylediler. PKK'yi daraltmaya, sol-sosyalist hareketten dışlamaya çalıştılar. Böylece PKK'nin hem dış ilişki ve ittifaklarını engellemek istediler, hem de esas olarak kendi örgütsel yapıları içinde bulunan Kürtleri, Kürt devrimci ve sosyalistlerini bu şekilde kendi örgütleri içinde tutmaya çalıştılar. PKK'yi dar, ulusalcı gösterip kendilerini ise sosyalist hareket biçiminde tanımlayarak söz konusu Kürt devrimcilerini kendi örgütleri içerisinde tutma çabası gösterdiler. Böyle bir kaygıları, sorunları vardı. PKK'yi bütünlüklü bir ulusal ve toplumsal özgürlük hareketi biçiminde değerlendirselerdi o zaman kendi örgütsel yapıları içindeki Kürtleri tutamayacaklardı. Doğal olarak onların yeri PKK'ye katılmak olacaktı. Bu kaygıyla da özellikle PKK'yi dar, ulusalcı göstermeye çalıştılar.

Aslında gerçeği görmek yerine, bazı örgütsel kaygılar, çıkarlar gerek durumu çarpıtmaya götürdü. Oysa PKK baştan itibaren reel sosyalizmin ideolojik ilkelerine önem vermeyen yanını eleştiren bir hareket olarak doğdu. Türkiye'deki devrimci-sosyalist hareketin de ideolojik yaklaşımlarını bazı boyutlarda eleştirdi, özellikle de 12 Mart 1971 askeri darbesi karşısında yaşanan yenilginin nedenlerini buraya bağladı. Yenilmeyen bir hareket ortaya çıkartabilmek için bu yenilgiye yol açan ideolojik nedenleri ortadan kaldırmak gerektiğine inandı ve bu şekilde hareket etti. Aslında bir tür özeleştirel yaklaşımla 12 Mart darbesi karşısındaki bu büyük direnişin derslerini doğru bir biçimde çıkarıp PKK oluşumunun bünyesine taşımayı bildi. Bu da PKK'yi teorik ve pratik olarak daha doğru ve sağlam bir şekilde geliştirdi.

Tabii sonraki dönemlerde PKK'nin toplumsal mücadeleyi öngören yanları daha çok öne çıktı. Örneğin Kadın Özgürlük Devrimi, bu devrimi başlatan ve geliştiren ideolojik çizgi, teorik anlayışlar, erkek egemen zihniyet ve siyasete dönük, iktidar ve devlet sisteminin geliştirdiği aile ve yaşam düzenine ilişkin geliştirilen eleştiriler bu

konuda çok önemli bir durumu ifade etti. Yine ekolojist yaklaşım çok derin ve önemli bir ideolojik yaklaşım oldu. Böyle reel sosyalizmin çok dar, tarihsel toplum gerçeğini tüm boyutlarıyla görmeyen, kestirmeci yaklaşımlarını da eleştirdi. Dolayısıyla PKK başlangıçtaki toplumsal özgürlük hareketi olma boyutunu sürekli derinleştirip geliştirerek yeni bir düşünce ve pratik tarzla kendisini yeni bir özgürlük sentezi haline getirmeyi bildi.

Tabii şimdi bunlar PKK'nin gücünü gösteriyor. PKK teorik ve pratik olarak bütünlüklü bir hareket, yine günlük gelişme sağlayan ve mücadele yürüten bir hareket. Dolayısıyla PKK'yi doğru görmeyenler, daha doğrusu kendi yanlışları içerisinde sıkışıp kalanlar, PKK'nin doğruları karşısında sıkışıp zorlananlar, PKK'nin teorik ve pratik gerçeğine karşı bir şey söyleyemeyince onu çeşitli biçimlerde daraltarak, PKK gerçeğini çarpıtarak PKK'ye karşı mücadele etmek istiyorlar. Tabii bu doğru bir mücadele tarzı değil, sahiplerinin zayıflığını ve darlığını ifade ediyor. O tür bir zayıflık ve dar bir yaklaşımla da PKK karşısında etkili olunamayacağı, başarılı mücadele yürütülemeyeceği açık. Dolayısıyla o tür yaklaşım sahipleri güncel olarak bazı şeyleri kurtarmaya çalışsalar da şimdiye kadar orta ve uzun vadede hep kaybettiler ve kaybetmeye de devam ediyorlar.

PKK, 12 Mart '71 darbesine karşı yürütülen direnişin içinde pişip, o direniş içinden çıktı

- PKK kuruluşunu gerçekleştirdikten itibaren, hatta Önder Apo grup aşamasındayken bile Türkiye'deki sol ve sosyalist çevrelerle ilişki ve ittifak kurma çabası içinde bulunmaktaydı. Bu birlik neden tam anlamıyla sağlanamıyor, birlik önünde ne tür engeller bulunmaktadır?

PKK Türkiye devrimci hareketi içerisinde doğan, gelişen, ondan koparak güçlenip gelişme sağlayan bir hareket oldu. Önder Apo 12 Mart 1971 faşist-askeri darbesine karşı geliştirilen devrimci direniş içinden çıktı. PKK'yi oluşturan kadrolar bu direnişin ateşinde ısınarak devrimci sempatan oldular. Sol-sosyalist mücadeleye ilgi duydular. Böyle bir mücadele içine girince ve mücadele gerçekliğini görünce de Önder Apo etrafında kenetlenerek Apocu Hareketin doğuşunu ve gelişimini oluşturdular. Önder Apo 'darbe saçlarının ucundan vurdu geçti, henüz örgütlü eyleme geçmiş bir militan değilim, ama THKP-C'nin her an aktifleşmeye hazır ileri bir sempatanı düzeyine de gelmişim' diyerek kendi durumunu ifade etti. Önder Apo'ya katılan diğer kadrolar ise daha genç olan ve geriden gelen bir sempatan düzeyindeydiler. Bu anlamda PKK, 12 Mart '71 darbesine karşı yürütülen direnişin içinde pişen, şekillenen, o direniş içinden çıkan devrimci gruplardan birisidir. PKK, o direnişi esas alarak Türkiye'yi faşist-oligarşik bir diktatörlük haline getirmek isteyen anlayış ve siyasetlere karşı mücadele eden devrimci hareketin bir parçası olarak doğup gelişen bir harekettir. Önder Apo böyle bir ortamda doğmuş ve söz konusu direnişi derinden anlayan, hisseden ve ona katılan, bu temelde çıkış yapan bir Önderlik gerçeği olmuştur. Önder Apo bunu da her zaman onurla, gururla ifade etti. Kendi Önderlik çıkışının, Mahirlerin,

Denizlerin, İbrahimlerin anılarına sahip çıkmayı, amaçlarını başarmayı esas alan bir çıkış ve yürüyüş olduğunu belirtti. Gerçek böyleydi. Önderliksel çıkışın da böyle olmasını her zaman anlamlı buldu.

Bu çerçevede kendisi Türkiye Devrimci-Sosyalist Hareketinin bir parçasıdır. Baştan itibaren böyle ortaya çıktı ve kendini hep böyle gördü. Bilinçlendikçe bunun önemli bir boyutunun Kürt toplumunun ulusal ve toplumsal özgürlük temelinde örgütlenilip mücadeleye çekilmesi gerektiğini gördü, anladı. Bir Kürt partisi oldu. Kürdistan'da mücadele

karşıt, çelişen değil, iç içe, birlikte gelişebilecek hareketler olarak gördü.

Yine 1980 faşist-askeri darbesi ardından faşizme karşı ortak direnişi, birleşik mücadeleyi geliştirmek üzere Önder Apo ve PKK Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nin örgütlenmesine öncülük etti. Türkiye ve Kürdistan'da 12 Eylül faşist darbesine karşı ortak bir antifaşist, demokratik direnişi geliştirebilmek için en aktif düzeyde katıldı. Teorik ve pratik gelişiminde en fazla çaba sahibi oldu.

Şimdi bu çabalar neden tam başarıya ulaşmadı, pratiğe dönüşmedi, uzun süreli olmadı? Bunun önünde ne

cak biz verebiliriz' biçimindeki bir yaklaşımdır. Esas şovenizm, sosyal şovenizm bu oluyor. Türkiye sol-sosyalist hareketi bundan kurtulamadı. Bunun derin anlamına, bilincine varamadı. Bunun içerdiği tehlikeyi göremedi.

O büyük ulus şovenizmi çeşitli biçimlerde hep var oldu. Taz bakımından da ortak mücadeleden kaçınıldı. Egemen sınıfların, devlet yönetiminin Kürt'ü kötüleyen, tehlikeli gösteren yaklaşımlarından etkilendi. Mümkün olduğu kadar Kürt'ten uzak durarak TC devletinin vahşi saldırılarından korunma esas alındı. İşte bir baskı gidecekse Kürt'ün üzerine gitsin, ben

rimcilere, gençlere gösterdiler. 'Böyle hareket edenlerin sonu bu biçimde olur' denilerek, adeta bir dehşet yayılmaya çalışıldı. Kimse bunun etkisi olmadı diyemez. Özellikle 12 Mart darbesi sürecinde ilk defa öyle özel savaş işkenceleri geliştirildi. Yüzlerce devrimci-geç militan tutuklanıp işkencelerden geçirildi. Ağır baskıya maruz kaldılar. Bir de devrimcilere dönük böyle bir katliamın, idamın sürekli canlı tutulması, gösterilmesi insanları duygu ve düşüncede etkiledi. Hiç kimse etkisi olmadı, göz korkutma yaşanmadı diyemez.

Gençlik düzeyinde faşistlere karşı önemli bir mücadele verildi

Önder Apo bunlardan ders çıkartarak Kürdistan'da hata yapmamayı, doğru bir çalışma ve mücadele tarzını geliştirmeyi öngördü. Bu yaklaşım ve tarz başarıya götürdü. Türkiye'de ise böyle olmak yerine ürküntü, korku, geri çekilme hâkim oldu. 75-80 arasında gençlik düzeyinde faşistlere karşı önemli bir mücadele verildi. Sonuç olarak 12 Eylül 1980 darbesine gidince öyle bir mücadele ile sonuç alınamadığı değerlendirilerek daha fazla geri çekilme, pasifize olma yaşandı. Böylece oportünizm, pratikten kaçış, devrimci savaş pratiğine girmeme tutumu gelişti. Genelde örgütsel düzeyde bu tutum ortaya çıktı.

Bu da 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesine karşı mücadelede Türkiye devrimci örgütlerinin çıkış yapamamasına, direnişe geçememelerine yol açtı. 12 Mart darbesine karşı o kadar güçlü eylemlere yönelen bir hareketin devamı, mirasçısı olduğunu söyleyenler, 12 Eylül darbesine karşı başarılı bir gerilla mücadelesi yürütmekle yükümlüydüler. Pratiğin öyle olması gerekiyordu. PKK bunun gelişmesi için büyük çaba harcadı. Öncülük de etti. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi tamamen bunu ifade ediyordu ve bu cephenin Kürdistan kolu 15 Ağustos Atılımı temelinde böyle bir gerilla direnişini geliştirdi. Bu da çok güçlü bir dayanaktı. Örneğin buna dayanarak da Türkiye'de FKBDC direnişi gelişebilirdi. FKBDC'nin Türkiye kolu da Kürdistan'daki gerilla direnişine dayanarak 1971-72'de başarılamayana ulaşabilirdi. Yaşanan yenilgiyi zafere dönüştürebilirdi. Türkiye'de büyük bir gerilla hareketini ortaya çıkartarak bu faşist-soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratabilirdi.

Eğer böyle olsaydı, 1990'lara giderken reel sosyalizmin çöküşü değil, Türkiye'de faşist-soykırımcı zihniyet ve siyasetin çözülüşü yaşanacaktı ki, bu NATO'nun çözülüşü olacaktı. Kapitalist sistemin çöküşü olacaktı. Türkiye devrimciliğinin dünyadaki gelişmelerle ilişkisi bu düzeydedir. Devrimci direniş gelişebilse, irade gösterilebilseydi dünya devrimine gidilebilirdi, kapitalist modernite sistemi dünyada yıkıma götürülebilirdi, çöküş ve çözülüş yaşatılabilirdi. Fakat bu olmadı. Bu olmayınca reel sosyalizmin çözülüşü buna da dayandı denilebilir. Her şey buraya bağlanamaz. Ama örneğin Rusya'daki yenilenme çabaları başarılı olmadı. Eğer Türkiye'de kapitalist modernite sistemini yıkmak üzere doğru bir ideolojik-siyasi çizgi çerçevesinde devrimci hareket gelişseydi, bunun Rusya'daki değişim, yenilenme, yeniden yapılanma üzerinde olumlu etkisi olurdu.

Tabii iktidar ve devlet paradigması aşılmadıkça ne kadar gelişme sağlasa da sonunda çöküş yaşanırdı. Tarih boyunca özgürlük akımlarının pratik

mücadele içinde büyük başarılar kazanmalarına rağmen onu kalıcı kılamamalarının temel nedeni iktidar ve devlet paradigmasına dayanmaları, özgürlüğü ve demokrasiyi iktidar ve devlet gibi baskı ve sömürü aracıyla gerçekleştirmek istemeleri olmuştur. Bu araç değiştirilmeden, iktidar ve devlet paradigması aşılmadan özgürlükçü gelişmeler kalıcı olamazlardı. Ama Türkiye Devrimci Hareketi gelişse, 1990'lara doğru zaferi dayatsaydı, bu pratik paradigma değişimini de ideolojik yenilenmeyi de kendi içinde ortaya çıkartabilirdi. Pratiğin öyle bir gücü vardır. Fakat öyle olmayınca çözülen reel sosyalizm oldu.

Şimdi 1970'ler başında ortaya çıkan büyük devrimcilik neden zafer kazanmadı da böyle bir durumu yaşadılarsa denilecekse, bunun temel nedeni olarak bu şovenizmin etkileri, sosyal şovenizm görülmeli. Sosyal şovenizmi hafife almanın yanı sıra sosyal şovenizm pratikte oportünizm demektir. Kendinden başkasını dikkate almamak demektir. Anti demokratik bir yaklaşımdır. Demokrasisi olmayanın da özgürlüğü geliştirmesi ve kalıcılığı mümkün değil. Türkiye devrimci hareketinin durumu da bunu net olarak gösteriyor. Temel engeller olarak insan bunları ifade edebilir.

HBDH ile sosyal şoven etkiler önemli oranda kırıldı

- Diğer yandan Türkiye'nin devrimci hareketleriyle de bir çatı altında buluştuğunuz Halkların Birleşik Devrim Hareketi gerçeği bulunmaktadı. Kuruluşundan günümüze beklediğiniz düzeyde devrimi gerçekleştirebilecek bir ruh oluştu mu? Bu anlamda HBDH'ye nasıl bir misyon biçiliyor, ne gibi sonuçlar ortaya çıkarmaktadır.

2016 Martından itibaren Türkiye'nin bazı devrimci örgütleriyle birlikte 'Halkların Birleşik Devrim Hareketi' adıyla yeni bir örgütlenme, ittifak ve birlik geliştirdik. Bu ADYÖD'ün ve FKBDC'nin bir devamı oluyor. Bizden yana aynı anlayışa ve tutuma dayanıyor. Bunu kesinlikle ifade edebiliriz. Bu anlamda yaklaşımımızın stratejik olduğunu baştan ve açıklıkla ifade etmemiz gerekli. HBDH içinde bulunan dostlarımız iyi bilsinler ki bizim yaklaşımımız kesinlikle taktik değildir, politik değildir, güncel çıkarılara dayalı değildir. Tam tersine Türkiye'nin demokratik devrimini öngören, tüm Türkiye halklarının kurtuluşunu ve özgür yaşamını hedefleyen, Türkiye işçi ve emekçilerinin, kadın ve gençlerinin özgür ve demokratik yaşama ulaşmalarını amaçlayan bir yaklaşımdır. Bu hedefleri PKK kendi hedefleri olarak görüyor. Baştan beri de bunları içeren stratejik ilişki ve ittifak içerisinde oldu. Bunun önu açıldığında ADYÖD pratiğinde olduğu gibi en önde mücadele eden, savaşan bir konuma da geldi. Yine FKBDC pratiğinde olduğu gibi müttefikleri gerekli adımlar atmasalar bile PKK yalnız başına özgürlük için direniş adımını atmaktan, bu temelde mücadele edip bedel ödemekten geri durmadı. Bunlar somut gerçekliği ve PKK yaklaşımının ne olduğunu ifade ediyor. Bu konuda herhangi bir yanlış anlayış ve tutuma kesinlikle girilmemeli.

HBDH'yi doğuran koşullar neler oldu? Diğerlerinden farkı ne? Neden bu kadar uzun ömürlü olabildi? Şimdi altıncı yılı içerisindeyiz. Bu önemlidir. Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci örgütleri bu kadar uzun süren bir ittifak

etti. Kürt halkını eğitip örgütleyerek özgürlük mücadelesine çekti, ama bu çabaları her zaman Türkiye Devrimci Hareketinin, Demokratik Devriminin stratejik bir parçası olarak ele aldı, değerlendirdi. Bu mücadeleyi esas olarak Türkiye'de de baskıyı, sömürüyü, katliamları ileri düzeyde geliştiren iktidar ve devlet sistemine karşı yürüttü.

Yani düşman ortak, amaçlar ortak. Sadece örgütlenmeler ve mücadele zeminleri farklılaşmıştı. Türkiye devrimci hareketi kendi içinde örgütleniyor, Türkiye toplumunun bulunduğu sahalarda mücadele ediyordu. PKK ise Kürt toplumunu esas alıyor, Kürdistan'da örgütlenip mücadele ediyordu. Farklılık böyle oldu. Baştan itibaren Önder Apo'nun yaklaşımları böyleydi. Bunları birbiriyle çelişir görmedi. Kürt toplumunun ulusal ve toplumsal özgürlük için örgütlenip mücadele etmesini Türkiye halklarının demokratik devrim mücadelesiyle çelişen değil de onunla bütünlük oluşturan bir yapıda gördü. Bunları karşılaştırmadı. İç içe ve birlikte olabileceğine her zaman inandı ve böyle yürütmek için de çalıştı.

Bu temelde önemli çabaları oldu. Önder Apo ve Apocu grup 12 Mart darbe sürecinin aşılması ardından Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi'nin yeniden örgütlenmesine aktif ve öncü düzeyde katıldı. Önder Apo Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği'nin oluşturulması ve pratikleştirilmesinde başkanlık düzeyinde yer aldı. Haki Karer arkadaş yönetiminde yer aldı. Apocu grup Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi'nin bu ortak örgütlenmesine en aktif katılan gruplardan birisiydi.

Bir yandan Apocu grup vardı, Kürt gençliğinin devrimci ideolojik grubu olarak örgütleniyordu, ama diğer yandan Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi'nin ortak örgütlenişini de öngörüyordu. Kürt gençliğinin devrimci örgütlenmesiyle Türkiye Devrimci Hareketi'nin ortak örgütlenmesini birbiriyle

tür engeller oldu? Bu sorular uzun süredir tartışılan, cevabı çokça verilen sorular olmasına rağmen önemlidir. Bu konuda somut durumları bilen birisi olarak şunu ifade edebilirim: Önder Apo'nun ve PKK'nin gerçekten kayda değer bir eksikliği, hatası olmadı. Pratikte yanlışlar yapmış olabilir. Zamanında hareket edememiş, kendisini iyi anlatamamış, tam örgütlü davranamamış olabilir, ama anlayış ve pratik uygulama bakımından birliği zayıf ele alan, ortak mücadeleyi küçümseyen, onun dışında kalan, ona karşı ayrı mücadeleyi ve kendisini tekleştiren bir yaklaşımları olmamıştır.

Önder Apo ortak mücadeleyi ve ortak örgütlülüğü her zaman önemsendi

Ortak mücadeleyi, ortak örgütlülüğü her zaman önemsendi. Bunun için her türlü çabayı, fedakârlık yapmayı da öngördü. Bunu net ifade edebilirim. Bu çerçevede bazı dönemlerde PKK'ye yöneltilen eleştiriler oldu, ama onlar doğru değildi, gerçeği yansıtmıyordu. Sahipleri tekrar tekrar ele almalı, değerlendirmeliler. Bu anlamda birliğin yürümemesi, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin üst ortak bir örgütlenmede birleşememelerinin, ortak mücadele geliştirememelerinin önündeki en temel engel Türkiye sosyalist hareketinin düşüncelerinden ve tarzından kaynaklandı.

Düşünce olarak şovenizmin etkileri vardı. Buna sosyal şovenizm diyoruz. Kürt gerçeğini, Kürt varlığını inkâr eden, Kürt Özgürlük Mücadelesini yadsıyan yaklaşımlar vardır. Kemalist hareket için şöyle bir şey söyleniyor: Güya Mustafa Kemal 'bu ülkeye komünizm gerekirse onu da biz getiririz' demiş. Şimdi Türkiye Sosyalist Hareketi de şunu söyledi: 'Bir Kürt özgürlüğü olacaksa onu da biz getiririz.' Bu da bir tür Kürt inkârıdır. Kürt'ü küçümsemedir, yok saymadır. 'Sen bir şey yapamazsın, sana bir şey lazımsa onu da an-

öyle hedef olmayayım, o şiddete maruz kalmamayım biçimindeki kurnaz, faydacı yaklaşım egemen oldu.

Diğer yandan büyüklük yaklaşımı vardır. Mesela ADYÖD devlet tarafından kapatıldığında, yerine AYÖD kurulurken nasıl oldu? Sadece Devrimci Yol grubunun yönetiminde bir gençlik örgütü ortaya çıktı. 'Biz çoğuz, bizim sayımız fazla, o halde bütün kararları da biz alırız, yönetim de biz oluruz, siz bize katılmak zorundasınız' biçimindeki anti demokratik yaklaşım her zaman hâkim oldu. Türkiye sol hareketinde kim güçlendiyse o benzer bir yaklaşımı gösterdi. Oysa demokrasi bu değildi. Demokrasi azınlığın haklarına da saygı göstermektir.

Türkiye daha geniş bir toplum, daha geniş bir nüfus, geniş bir coğrafya, Kürtler nüfus, sayı olarak küçükler, birçok yerde Kürt örgütlenmesi az sayıda olabilir. O halde her zaman parmak hesabı olunca Türkiye'dekine bağlı olacak. Zaten sömürgecilik bağlamış. O zaman sol-sosyalist hareket de bağlayacak. Bunun mevcut sömürgeci bağlanmadan farkı ne? 'Sömürgeci bağlanma kötü, ama bana bağlanma iyidir' diyemeyiz. Bağımlılığın her türlü kötüdür. Hepsini kırmalıyız. Bağımlılığın olduğu yerde özgürlük olmaz. Özgür irade gelişmez. Böyle parmak hesabına, sayıya dayalı demokrasi anlayışının da birliğin gelişmesini engellemeye önemli bir etkisi oldu.

Son bir neden olarak da oportünizmi söylememiz lazım. Aslında Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin çıkışı büyük, tarihi bir çıkıştı. Gerçekten yiğitçe, kahramancaydı. Türkiye Devrimci Hareketi böyle bir kahramanlığı, yiğitliği ortaya çıkardığı için her zaman gurur duyabilir. Ama bu çıkış da vahşice katledildi, ezildi. Denizler idam edildi, hem de görüntüleri çekilip topluma yayılarak. Herkesin gözü önünde Mahir Çayan ve arkadaşları Türk ordusu tarafından vahşice katledildi. İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi. Göz korkutmak için bunları her zaman topluma, kadınlara, dev-

içinde olamadılar. Türkiye Devrimci Hareketi bile kendi içinde bu kadar uzun süren bir ittifak geliştiremedi. Bu da ilk defa oluyor. Aslında HBDH'nin kuruluş koşullarıyla da bağlantılı. Bu noktada iki etkene dikkat çekebilirim: Birincisi Kürt sorununa yaklaşımdaki değişimdir. HBDH içinde yer alan örgütler daha önceki süreçlerde olan tutumları, Kürt sorununa ve onun çözümüne gösterilen yaklaşımları önemli ölçüde aşmışlardır.

Kuşkusuz tam PKK gibi düşünüyörler, her bakımdan ortak bir ideolojik duruma gelmişlerdir denemez. Öyle olsa zaten yaklaşımlar, ittifak düzeyi daha da farklı olabilir. Ama temel konularda sosyal şovenizmi aşan, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesine doğru ve olumlu yaklaşan bir çizgiye ulaşılmıştır diyebiliriz. Kürt halkının varlığını inkâr etmeyen, onun örgütlenmesini, özgürlük ve demokrasi mücadelesini yürütmesini gerekli gören, böyle bir mücadeleye destek veren, katılım gösteren bir çizgiye gelmişlerdir.

O sosyal şoven etkiler önemli ölçüde kırılmıştır. Tabii paradigmasal olarak reel sosyalizmin etkileri tam aşılamamıştır. Dolayısıyla özgürlüklerin örgütlenme ve pratikte nasıl yaşanacağı, gerçekleşeceği konusunda tam görüş birliği oluşmuş, her şey çözümlenmiş değil; ama ortak mücadele etmek için gerekli, onun önünde engel oluşturan sosyal şoven bakış açısı önemli ölçüde aşılmıştır diyebiliriz. Böyle olmasaydı bu birlik olamazdı ve altı yıl süremezdi. HBDH'nin da-

Kürt soykırımını sonuca götürmek isteyen zihniyet ve siyasetin Türkiye içinde nasıl bir faşist baskı, terör ve diktatörlük anlamına geldiğini görmek, anlamak gerekir.

İşte HBDH'yi oluşturan devrimci örgütler politik süreci bu biçimde değerlendiren örgütlerdir. HBDH'yi oluşturan örgütler, çöktürme eylem planıyla ve AKP-MHP ittifakıyla geliştirilmek istenen Kürt soykırımının Türkiye'de nasıl katmerli bir faşist diktatörlük ortaya çıkartacağını gören örgütlerdir. Bunun Türkiye halkları, işçi ve emekçileri, kadın ve gençleri açısından felaket düzeyinde nasıl bir tehlike içerdiğini anlayan ve bunu önlemek için PKK ve Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile ittifak kurup ortak direnişi geliştirmek gerektiğine inanan örgütlerdir. PKK de bu gerçeği görmüş, bu temelde AKP-MHP faşist-soykırımcı saldırılarını boşa çıkartabilmek için Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle daha ileri düzeyde ilişki ve ittifak geliştirilmesi gerektiğine inanmış, böyle bir siyaset yürütmüş, bu yönlü çağrılar yapmıştır.

Tabii HBDH içinde yer alan Türkiye devrimci örgütler de bu gerçeği görerek sürece yaklaşmışlar. Bu durum, ideolojik olarak sosyal şovenizmin etkilerini aşmayla da birleşince çok tehlikeli bir durumu önlemek için Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketlerinin en ileri düzeyde birlik-ittifak oluşturarak ortak mücadeleyi geliştirmeleri gerektiğine inanmışlardır. Bir de bu inanç HBDH'yi doğurdu.

Peki, pratikte bir yeterlilik var mı? Gelişmeler nasıl oldu? Bunlar da zaman zaman değerlendiriliyor. HBDH'nin altıncı yılına girişinde de bu durum çeşitli boyutlarıyla tartışıldı, değerlendirildi. Önemlenecek, doğru olarak ele alınacak, sahiplenilip geliştirilecek yönler de var; eksik, hata içeren, düzeltilmesi, giderilmesi gereken yanlar da var. Geçen altı yıllık süreç büyük bir mücadele süreci, en büyük direnme süreci oldu.

Şunu herkes bilmeli ki AKP-MHP faşizmine karşı Türkiye ve Kürdistan'da direnen, savaşan, faşizme anlattığı dilde darbe vuran tek güç Halkların Birleşik Devrim Hareketidir. AKP-MHP faşizminin topyekûn soykırımcı saldırganlığına karşı devrimci savaş çizgisinde tarihin en anlamlı ve büyük direnişini yürütmüştür. Bu dağda olmuştur, şehirde olmuştur. Karadeniz'den İstanbul'a, İzmir'e kadar metropollere yayılan bir direniş savaş HBDH tarafından geliştirilmiştir. Bu direnişin onlarca, yüzlerce kahraman şehidi olmuştur. Partimizin Kürdistan'da yürüttüğü devrimci direniş de Türkiye'nin antifaşist demokratik devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Bu direnişin kahraman şehitlerinin hepsi HBDH şehitleridir. Buradan baktığımızda HBDH yüzlerce, binlerce şehidi olan bir hareket. Bir defa bu gerçeği görmek lazım.

Kuşkusuz demokratik mücadele yürüten güçler de var. Onların da önemi, anlamı var. Değer biçiyoruz, bir şey demiyoruz; ama bilinmeli ki

kes kendi sorumluluğu altında bu birlik içinde mücadele yürütüyor. Bu şunu gösteriyor: HBDH adımı doğrudur. Halkların Birleşik Devrim Hareketi ile AKP-MHP faşizmine karşı Türkiye ve Kürdistan'ın ortak mücadelesi için yeni bir kimlik yaratılmıştır. Bir mücadele mevzisi açılmıştır. Mücadele zeminini oluşturulmuştur. Herkes HBDH çizgisinde, HBDH bayrağı altında birleşip antifaşist, demokratik, özgürlükçü mücadeleyi yürütebilir. Böyle bir mücadele bayrağı açılmıştır. Altı yıllık süreç bunun zaferde ısrarlı ve zaferi yaratmaya muktedir bir güç olduğunu da göstermiş, kanıtlamıştır.

Tabii eksiklikleri var. Biz yürütülen mücadeleyi, böyle bir zafer çizgisindeki yürüyüşü, altı yıla yayılmış direnişi, bunun tarihi, büyük önemini her zaman dikkate almakla birlikte, yürütülen mücadelenin hata ve eksiklerini de görüyoruz. Yetersizlik bakımından değerlendirilmesi gereken yanları var. Faşizm bu kadar saldırırken, Türkiye halklarının bu kadar gücü, imkânı varken neden daha fazla direniş olmuyor? Niye büyük gelişemedi? Niye savaş kentlere daha fazla yayamadı? Kitle gücü daha büyük geliştirilemedi? Bunlar da mücadelenin sorunlarıdır ve bunları HBDH içinde yer alan hareketler düzeyinde tartışıyoruz. Her hareket bu sürece eleştirel ve özeleştirel yaklaşarak ders çıkartma temelinde ele alıyor. Bu bizim için bir özeleştirisi nedenidir.

Tabii HBDH etkinliği çok daha güçlü olmalıydı, AKP-MHP faşizmine daha fazla öldürücü darbeler vurmalydı. Bu anlamda eksik, yetersiz kalındı, zayıflıklar var. Bunu görüyoruz. Tam istendiği gibi pratikleşemedi. Yani Türkiye'nin, Kürdistan'ın devrimci-demokratik potansiyeli AKP-MHP faşizmine karşı topyekûn direnişe etkili bir biçimde sevk edilemedi. Bu potansiyel bilinçlendirilemedi, örgütlenmedi, savaşa çekilemedi. Savaş daha çok gerillanın, öncünün omuzlarında kaldı. Toplumu eğitip örgütleyerek savaşa tam çekemedi. Toplumsal direnişi, kitle direnişini kalıcı ve zafer kazanıcı düzeyde geliştiremedik. Bunlar hep önümüzdeki süreçte geliştirmemiz gereken temel görevlerimiz oluyor. İnaniyoruz ki bunları gerçekleştirmenin zemini oluşmuştur. Temelleri atılmıştır, çizgisi ortaya çıkarılmış, HBDH olarak bayrağı açılmıştır. Gerisi pratik çalışma, eğitim, örgütlenme ve eylem işidir. O da tüm devrimcilerin ve örgütlerin pratikleşmesiyle gerçekleşecek.

AKP-MHP faşizmi en çok HBDH'den korkuyor

HBDH'yi engellemek için düşmanın saldırılarından da söz etmemiz lazım. Unutulmamalı ki AKP-MHP faşizmi en çok HBDH'den korktu. Bu geçen altı yıllık süre içinde en çok HBDH'ye saldırdı. Evet, görünüşte demokratik siyasete, çeşitli kitle örgütlerine saldırıyor. HDP başta olmak üzere kadın, gençlik hareketlerine saldırıyor, tutukluyor. On binlerce insanı tutukladı. Şimdi baskı uygulanıyor, zindanlarda işkence yapıyor. Ama bunlar görülen, açık olan noktalar. Bir de açık olmayan baskı ve saldırılar var. Bu da HBDH'ye yöneltilen saldırılardır.

Baştan itibaren AKP-MHP faşizmi HBDH'yi kendisi için en büyük tehlike görmüş, HBDH içerisinde yer alan örgütlere yönelik yıllık, altı aylık özel planlamalar yaparak ağır darbe vurmayı hedefleyen saldırılar yürütmüş, operasyonlar geliştirmiştir. Bunu kent-

lerde, kırsal alanda yapmış, adeta HBDH'de yer almayı en büyük suç, kendisi için birinci tehlike görüp onları yok etmek üzere tüm gücünü imha saldırılarına seferber etmiştir. HBDH bir de bu tür saldırılara maruz kalıyor.

HBDH içinde yer alan örgütler onlarca planlı saldırıya maruz kaldılar. Şehitler verdiler. Yüzlerce kadrosu tutuklandı, zindanlara atıldı. Binlerce taraftarı tutuklandı. AKP-MHP faşizmi HBDH'nin pratikleşmesini engellemek için Türkiye'nin bütün imkânlarını seferber ederek faşist baskı ve terör uyguladı, saldırıda bulundu. Bunun da görülmesi, bilinmesi lazım. Bu saldırıları zamanında görüp aşamamak, engelleyememek pratiğin gelişmesini zayıf bıraktı.

Şimdi zorluklar var, engeller çok. Bunlar düşman saldırılarının yarattığı zorluklardır. Kürdistan'da da var, Türkiye'de de var. Biz bu durumu açacağız. Medya Savunma Alanlarına dönük saldırılar var. Zap, Avaşın hattı işgal edilmek isteniliyor. Rojava'ya, Şengal'e dönük sürekli saldırılar var. Türkiye'de, Kuzey Kürdistan'da sürekli saldırı, tutuklama, operasyon, işkence var. AKP-MHP faşizmi topyekûn saldırı halinde. Bizim de Türkiye ve Kürdistan halklarının, işçi ve emekçilerinin ortak direnme hareketi HBDH olarak, güçlerimizi daha çok mücadeleye sevk etme, potansiyelimizi daha çok eğitip örgütleyerek mücadeleye içine çekme, AKP-MHP faşizmine karşı seferberlik düzeyinde topyekûn Devrimci Halk Savaşı direnişini geliştirme görev ve sorumluluğumuz var. Bunları geliştirmeye çalışıyoruz.

Tabii şimdi AKP-MHP faşizmi son bir çırpınıyla gerillayı ezelmek için Zap'a, Avaşın'e saldırıyor. Bu son çırpınısıdır. Buna karşı gerilla direniyor, halk direniyor. Bu direnişin en çok Türkiye'ye yayılması gerekiyor. AKP-MHP faşizmi Zap'a, Avaşın'e, Rojava'ya, Şengal'e saldırıp devrimci direnişi buralarda ezerek faşist diktatörlüğü hâkim kılmak, ömrünü uzatmak isterken, bizim devrimci direnişi dağda, ovada, şehirde daha çok Türkiye'ye yaymamız, metropollere taşımamız, AKP-MHP faşizmini ekonomik, siyasi, askeri bütün yönleriyle hedeflememiz, savaşı daha çok yaymamız, düşmanı en zayıf olduğu yerden, faşizmi yandan, içinden, arkasından vurarak darbelememiz gerekiyor. Faşizmi çöktürmek ancak böyle olur. Bu HBDH'nin görevi. Bu süreçte HBDH Türkiye gençlerini, kadınlarını daha çok harekete geçirecek, direnişi kentlerde daha fazla geliştirecek. HBDH milisleri AKP-MHP faşizmine saldırı üstüne saldırı yapacak. AKP-MHP faşizmi Zap'ta, Avaşın'de cephe tutup gerillayı orada ezmek isterken, HBDH Türkiye'nin bütün kentlerini, İstanbul'dan İzmir'e, Karadeniz'den Çukurova'ya, Ankara'ya bütün şehirleri devrimci direniş cephesi haline getirerek faşizmi beklediği yerden vurup 2022 yılını AKP-MHP faşizminin çöküş yılı haline getirecek. Kararlılığımız, yaklaşımımız budur. HBDH geçen süreçteki eksikliklerini de şimdi mücadeleyi bu temelde geliştirerek giderecek. Bu iddiası ve iradesi vardır. Geçmişin özeleştirel yaklaşımından da bu sonuçları çıkartıyor ve önümüzdeki süreçte her yeri mücadele alanı haline getirip her günü AKP-MHP faşizmine karşı eylem günü yaparak faşizmi çökteceğiz.

yandığı önemli bir düşünsel boyut budur. Ideolojik olarak bir boyut, gelişme, yakınlaşma vardır. Dostluk diyebileceğimiz bir boyut oluşmuştur.

HBDH çöktürme eylem planına karşı bir araya geldi

İkinci husus politiktir. Çöktürme eylem planıyla AKP-MHP faşizminin ittifak yapıp PKK'yi ve onun şahsında Kürt varlığını ve onun özgürlüğünü yok etmeyi hedefleyen, Kürt soykırımını sonuca götürmeyi içeren saldırıları olmuştur. Bu tabii basit bir saldırı değildir. Çok kapsamlı, ideolojik, derin tarihsel anlamı olan bir siyasi ve askeri saldırıyı ifade ediyor. Aslında Kürt'ü yok etmeyi öngörüyor. Kürt'ü yok etmeyi öngören bir siyasi-askeri yaklaşımın Türkiye için nasıl büyük bir tehlike ifade ettiğini, Türkiye halklarının varlığı, işçi ve emekçilerinin özgür ve demokratik yaşama ulaşması bakımından nasıl büyük bir tehlike içerdiğini görmemiz lazım.

Tabii buradan baktığımızda HBDH Kürt soykırımını önlemek, Türkiye'de uzun süre egemen olacak bir faşist-soykırımcı diktatörlüğün önüne geçmek üzere kurulmuş bir antifaşist demokratik devrimi başarmayı hedefleyen bir devrimci birlik, ittifaktır. Bunu gören hareketlerin ittifakıdır. HBDH'de yer alan hareketlerin siyasi-askeri süreci ele alma, değerlendirme yaklaşımları da böyle olmuştur. Bu boyutuyla bir pratik ittifakıdır, direniş ittifakıdır. Mücadele ittifakıdır. Pratik boyutu önde olan, AKP-MHP faşizminin kurumsallaşmasını ve Kürt soykırımını gerçekleştirmesini önlemek üzere oluşan bir ittifaktır. Bunu önleyebilmek için de topyekûn faşist-soykırımcı saldırganlığa karşı devrimci savaş, direnişi esas alan ve her boyutta geliştirmeyi öngören bir devrimci-direnış ittifakıdır.

Kuruluş gerekçeleri esas itibarıyla böyle özetlenebilir. Kuşkusuz başka nedenler, gerekçeler de görülebilir, ama esas olanlar bunlar ve bunlar da gerçeği anlamaya, görmeye yetiyor.

demokratik siyasetin var olabilmesi bütünüyle devrimci direnişin varlığına bağlı. HBDH olmasaydı Türkiye'de demokratik siyaset adına şimdi hiçbir şey kalmazdı. Oysa şimdi AKP-MHP faşizmine karşı alternatif oluşturacak kadar güçlü bir demokratik siyaset hareketi var. Bunu görmeliyiz, anlamalıyız. Bunun HBDH mücadelesinin yarattığı siyasi ortamda var olduğunu bilmemiz lazım. Dolayısıyla büyük yükü HBDH omuzluyor. Esas mücadeleyi HBDH yürütüyor. Bu anlamda dikkatle değerlendirilmesi gereken bir boyutu vardır.

Diğer yandan ADYÖD de FKBDC de çok kısa ömürlü oldu. Bir yılını bile doğru-düzgün dolduramadı. HBDH altı yıldır direniyor, mücadele ediyor. Bu kadar uzun süreli bir ittifak haline gelmiş olması önemli. Önemli bir ilişki biçimini ifade ediyor. Ortaklaşmada ruh, duygu, düşünce olarak önemli gelişmeler yarattı. Bunu biz yaşıyoruz. Bu kadar ağır baskı karşısındaki direniş içinde yaşıyoruz. Çok sıkı ilişki ve tartışma yürütemesek bile her-

Bu tarihi ihaneti durdurmak istiyoruz

Kürt yurtseverlerinin toplandığını sandığınız bir yerde, şimdi anlaşıyor ki, bu örgütlenme MİT Bölge Müsteşarlığı'nın kullandığı bir alet durumuna getirilmiş. Son Güney Savaşı'nda KDP'nin gelişmiş bir korucular örgütü olduğunu gördük. Karşımızda savaşan artıklar yarı Hizbullah, yarı KDP, yarı korucu biçiminde hareket ediyorlar. Bu, sömürgeciliğin genel bir Kürdistan yasasıdır. Sadece öldürmekle kalmıyor, bir de, 'Tükürdüğünü sana yalattırım' diyor.

Rêber Apo'nun "Güney Kürdistan'da egemenlik mücadelesi ve devrimci demokratik tutum" kitabından derlenmiştir

Kürdistan'daki güncel gelişmeler bütün yönleriyle, olanca yoğunluğuyla sürüyor. PKK'nin özellikle Kuzey Kürdistan'a dayalı olarak geliştirdiği mücadele biçimi, son yıllarda ve daha çok da 1992 yılında Güney'e de taşınarak, tüm engellemelere rağmen, yenilmesi şurada kalsın, daha da artan başarılı adımlar atmıştır. Çekiç Güç, özellikle Körfez Savaşı'yla birlikte Güney Kürdistan'da bir koruma şemsiyesi rolü üstlenerek, bu gelişmeye müdahale etmiştir. Bu müdahale, Güney'de tam bir askeri savaş boyutuna tımandırılmış ve halen de bütün dikkatlerin merkezi durumundadır. Savaş her ne kadar durmuşsa da, bir nevi ateşkes süreci yaşanmaktadır. Bu durum beraberinde yeni çatışma tohumları kadar, uzlaşma zorunlulukları ve olanaklarını da ortaya çıkarıyor. Hemen hemen tüm parçalardaki Kürdistan halkı, olumlu ve olumsuz yönlerdeki gelişmelerin dayandığı sosyal nedenleri ve siyasal amaçlarıyla birlikte bu gelişmelerin kökenini artan bir ilgiyle anlamak istiyor, hatta saf tutuyor ve bu anlamda Kürdistan'da ilk defa mevzilenme dediğimiz devrim ile karşı devrimin ciddi bir çatışması yaşanıyor.

Geleneksel sömürgeci güçlerin 'böl-parçala-yönet' politikalarını yürütmeleri, sorunu içinden çıkılmaz bir duruma getiriyor. Devletlerin; Kürdistan'ı kendilerine bağımlı güçlerle kendi egemenlikleri altındaki Kürdistan parçasının sorunlarını tasfiye etme ve bu tutumu diğer parçalara yönelik emellerini gerçekleştirmede kullanma durumunu göz önüne getirdiğimizde, bunun bir politika olduğu görülecektir. Buna en son olarak emperyalizmin, sözde Kürdistan halkını koruma adı altında geliştirdiği Çekiç Güç uygulaması eklenmiştir. Çekiç Güç, Kürtlüğe belli ölçüde destek verme biçiminde yansısı da, esas olanın

kendi çıkarları olduğu açıktır. Bu durumu esas alıp bize yönelimleri işbirlikçilerle birleşince, bizim doğru devrimci tutumu belirlememiz kadar, ihanet ve işbirlikçiliğin boyutlarını da doğru görmemiz önemli olmaktadır.

Kürdistan, devrimci bir süreci yaşamak durumundayken, bunun tarihi fırsatı ve olanakları ortaya çıkmışken, tam da bu durumda Kürtlük adına sosyalistliği ve demokratikliği kendilerine layık gören bazı güçler bu süreci sabote etmeye çalıştılar. Bu güçlerin bu süreçte saldırıları sonucu, özünde devrimin canına okuyan birçok gelişme karmaşık bir biçimde yaşanmak zorunda kalmıştır. Bu süreçte her şeyini ortaya koyan ve kahramanlıklar gösteren tutumların yanında; basit çıkarlar için, içine girilmemesi gereken her türlü olumsuzluğa girmeyi kendine layık gören ve bunu politika bilen tutumlar da az değildir. Kahramanlıkla ihanet, devrimci uyanıklıkla gaflet, özgürlükle kölelik, direnişçilikle teslimiyet, aydınlıkla karanlık o kadar iç içe geçmiştir ki, her türlü tavır kendini çok net açığa vurmak durumunda kalıyor. Ülke gerçekliğine biraz saygılı olmak ve özellikle olumlu bir tarihi mirası savunmak istiyorsak, şehitlerin kanını yerde bırakmak istemiyorsak, olup bitene her zamankinden daha doğru bir yaklaşım göstermek önem taşır. PKK, kendi tarihi gelişim süresi boyunca Kürdistan'ı bu yöntemle ele alıp netleştirmeye büyük özen gösterdi. Tarihi mirasa bağlılık kadar, olası gelişmelere doğru yaklaşım, amaca namusluca ve büyük bir tutarlılıkla bağlılık Kürdistan'da ilk defa gerçekleşen tutumlar oldu. 'Koşullar elverişli değil, objektif ortam el vermiyor' diyerek, 'taktik adına her şey yapılabilir' tutumlarına girmemeye özen gösteren, ilkeye bağlılığa büyük değer biçen ve bunu da şimdiye kadarki pratiğiyle kanıtlayan bir hareket olmayı bildi.

İlkel milliyetçiliğin Kürdistan'daki gelişimi

Bunun yanında yakın dönemde Kürdistan'da kapitalist gelişmeyle birlikte, çok cılız da olsa gelişme istidadı gösteren ilkel milliyetçilik ve onun somut ifadesi olarak KDP olguları vardır. Hatta ondan da önce, 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkan ilkel milliyetçilik doğru ele alınmayı gerektirir. Jön Türk Hareketi'yle birlikte ve o süreçte bir anlamda Jön Kürt demesek de, daha silik bir yansıması olan bir Kürtçülük hareketinin geliştiğini görüyoruz. Özellikle 19. yüzyıl isyanlarından kalan ailelerin içerisinde çıkan aydınların öncülük etmeye çalıştığı Kürt Teali Cemiyeti biçimindeki dernekler, yine Kürdistan, Jin, Roj vb adlar altında geliştirilen yayın organları, hatta Birinci Paylaşım Savaşı içerisinde ve sonrasında meydana gelen isyanlar, sönük de olsa burjuva milliyetçiliğinin etkilerini taşıyorlardı. Geleneksel isyancılık kadar ona burjuva milliyetçisi bir giysi giydirmek isteyen tutumlar her zaman olageldi.

Şêx Seîd önderlikli hareketin öncü gücü olmaya çalışan Azadî Komitesi, yine 1914 Bedîs İsyani'yle İstanbul'daki aydınların ilişki düzeyi, Dr. Nuri Dersimî ve Elîşêr gibi aydınların Dersim İsyani'ndeki milliyetçi yaklaşımları, İkinci Paylaşım Savaşı sürecinde ve özellikle sonrasında ağırlıklı olarak Güney Kürdistan'da başlayan KDP deneyimleri ilkel milliyetçi karakterde de olsalar, çağdaş bir ulusal harekete yönelmek istemişlerdir. Fakat feodal aşiretçi yapı -ki, kendileri bununla sıkı bağlar içerisindeler- buna imkan vermese de, sınıfsal karakterleri gereği çağdaş bir ulusal kurtuluş hareketine yol açma gücünü göstermeseler de, istek düzeyinde zaman zaman bu sınıra yaklaşmak istediklerini görüyoruz.

Bu yıllar aynı zamanda klasik sömürgeciliğe karşı şanlı ulusal kurtuluş hareketlerinin geliştiği yıllardır. Özellikle klasik sömürgeciliğin baş uygulayıcıları olan İngiliz ve Fransız sömürgeciliğine karşı mücadelede onlarca yeni bağımsız devlet doğuyor. ABD'nin geliştirmek istediği yeni sömürgeciliğe karşı da, başta Vietnam olmak üzere, daha da derinleşmiş ulusal kurtuluş hareketleriyle karşılık veriliyor ve önemli başarılar da elde ediliyor. Fakat Ortadoğu'ya baktığımızda, gerek klasik ve gerekse yeni sömürgeciliğe karşı mücadelenin daha da sönükleştiğini, her ne kadar Araplarda bir devletleşme süreci başlasa da, yine İran ve Türkiye'de ulusal kurtuluşçuluk gelişse de, bunların hemen emperyalizmle uzlaştıklarını, emperyalizmle bağlarını bir türlü koparmadıklarını, emperyalizmin yeni sömürgeleri olmaya doğru yol aldıklarını görüyoruz. Bu anlamda Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş hareketleri radikal olmaktan uzaktır. Neredeyse emperyalizmin egemenliğine çok az tepki göstererek -buna Türk Ulusal Kurtuluş Savaşı da dahildir-, sınırlı bir karşı koyuşla kısa süre sonra uzlaşmışlardır. Bu devletler bölge halklarına çarpık bir kapitalist gelişmeyi dayatmışlardır.

Kürdistan'da talan kapitalizmi

Günümüze doğru geldiğimizde, bölgede en gelişkin kapitalist ülke olmakla övünen Türkiye kapitalizminin yanı sıra, İran ve Arap ülkelerinde de kapitalist gelişme artan bunalımla birlikte gelişmektedir. Petrol gibi doğal zenginlikler, yine yurtdışına işçi göçü ve turizm gibi ekonominin dayanakları olan temel sektörler olmasa, bu ekonomik bunalımın daha da derinleşeceği açıktır. Bu nedenle Ortadoğu'daki bu karmaşanın milli bile olmayan -ki, buna komprador kapitalistleşme

de denilebilir- bir gelişmeyi, üstten alta doğru ekonomik ve sosyal gelişmeleri sancılı ve yaratıcılıktan uzak kültürel ve sosyal düzeyi ile bağlantılı olarak daha da çarpıklaştırıp değişikliğe uğratmak istediğini, mevcut milliyetçiliklerin de bununla bağlantılı olduğunu, dolaşısıyla çarpık olduğunu, tutarsız ve devrimsel sonuçlara yol açmadığını ve hızla karşı devrimciliğe dönüştüğünü belirtebiliriz.

Gerçek bir kapitalistleşmenin çarpık bir biçimi Ortadoğu ülkelerine böyle yansırken, onun adeta üçüncü elden silik bir kopyasının da Kürdistan'a yansıdığını görmekteyiz. Yani Kürdistan'a yansıyan üçüncü elden bir kapitalizmdir. Birinci el; emperyalist metropol kapitalizmi, ikinci el; Ortadoğu'da onunla işbirliği içinde olan komprador kapitalizm, Kürdistan'a yansıtılan üçüncü el ise; komprador kapitalizmine bağlı olarak yansıtılan talan kapitalizmidir. Kürdistan'a soyup soğana çevirme yöntemleri diyebileceğimiz bir yaklaşımla yüklenilmiştir. Böylece daha öncesinin ilkel ticari kapitalist gelişmelerinin -ki, bu 19. yüzyılda hayli gelişme istidadi gösterir- bile gerisinde, bunu da tasfiye ederek veya durdurarak, tamamen talana dayalı yöntemlerle bu ülke harabeğe çevrilmiştir.

Bu coğrafyada tarihin çok görkemli yaşandığı, çeşitli toplum biçimleri ile gerek göçebe gerek yerleşik yaşamın hayli güçlü olduğu biliniyor. Bu coğrafya tarihin hiçbir dönemiyle karşılaştırılmayacak kadar ekonomisinden sosyal ve ulusal kimliğine, kültürel şekillenmesinden dini ve ahlaki yaşayışına kadar her şeye müdahale edilip sömürgecilikten de öteye bir uygulamaya maruz bırakılmıştır. Bu uygulamanın sonucu, çok aşırı bir biçimde Kürtlüğe ihanet temelinde oluşan işbirlikçi sosyal bir yapı ile derinleşmiş bir köleliği yaşamaya mahkum edilmiş olan Kürt halk gerçekliği oluyor. Kesinlikle söylenmesi gereken; 20. yüzyılda halkın içinde bulunduğu durumun üzerinde derinleşen baskı ve sömürü, daha çok da asimilasyonla ulusal ve toplumsal kimliğinden uzaklaştırma biçiminde olmuştur. İşbirlikçilik biçiminde bağlanan kesim de asimilasyonla hakim ulus ve egemen sınıflarının içinde eritmeye tabi tutulmuştur. Günümüze doğru geldiğimizde, Kürdistan olayına ve Kürtlük gerçeğine yaklaşımda artık böyle bir halk yokmuşçasına davranmak normal bir durum haline gelmiştir. Bu davranış, yalnız acımasız sömürgeci güçlerin tutumu olarak belirlemektedir. İşbirlikçiler, kraldan daha kralcı bir tutumla hakim ulus ve onun egemen sınıf gerçeği içinde erimeyi kabul etmektedirler. Halk gerçekliğinde ise umudunu ve inancını yitirme, kimliğine sahip çıkmama ve böylelikle meseleyi artık tasfiye olmuş olarak kabul etme, böylece bir yerde mezara gömülmeyi bir kader olarak görme noktasına gelinmiştir.

PKK'de gelişen radikalizm

1970'lere gelindiğinde yaşanan budur. Bu, özellikle Kürdistan'da daha somut bir ifadeye kavuşuyor. Şüphesiz bu çok karmaşık bir durumdur. Emperyalist sömürgeci devletlerle birlikte, onların sınıfsal egemen güçlerine bağlı işbirlikçilerin sömürge yöntemleriyle geliştirdikleri baskı ve sömürü, buralarda kapitalist gelişme bile denilemeyecek bir yapılanma yaratmıştır. Tarih boyunca yaşanan çeşitli sosyo-ekonomik biçimlenişlerin Kürdistan'da böyle bir sonuca ulaşması, hiçbir halkın yaşamadığı bir durumdur. Bu gerçekliği dikkate almazsak, Kürdistan'da hiçbir

ideolojik ve siyasi gelişmeyi anlayamayız. Bunun için böyle bir yaklaşım geliştirme gereği duydum. Kürdistan tarihinin bu temel özelliği çok iyi göz önüne getirilmelidir. Ne tür bir sosyo-ekonomik biçimleniş dayatılmış veya yaşatılmıştır? Tarihi kadar güncelliği ne anlama gelir? Buna objektif yaklaşım büyük önem taşır. Buna dayanarak, "Kürt milliyetçiliği neden çok sönük geçti?" sorusuna cevap bulabiliriz. "Neden herkes kapitalist burjuva sınıf temelinde radikal bir ulusal kurtuluşçuluğu yaşadı da bizde bu yaşanmadı?" dersek, yine cevabını verebiliriz. "KDP'ler günümüzde neden düşmanla bu kadar işbirliğine gidiyorlar?" sorusuna da ancak böyle sağlam cevap verebiliriz; "Kürt aydınları neden bu kadar şekilsizdir, neden radikal değil?" sorusuna da cevap verebiliriz. En önemlisi de, "PKK neden böyle akla hayale gelmeyecek radikalizmi seçti veya buna kendini zorunlu gördü?" hususunun da anlamını bu yaklaşım dahilinde görebiliriz.

Köktenci olmamak kadar, vurguları çok açık yapmak ve radikal olmak da mevcut Kürdistan gerçekliğinin bir sonucudur. KDP'lerin sönüklüğünü ve fazla başarılı olamayışını, aslında ikinci elden dayatılan işbirlikçilik ve onun komprador özellik gösteren kapitalist burjuva gelişmesiyle bağlantılı ele almak gereklidir. Yine dayattığı geleneksel aşiretçi-feodal ilişkiler bağlamında sömürgeci ve emperyalist ilişkilerde dayanmak, hatta onların içinde erimek istediğini -bunu hem istediğini, hem de buna zorunlu olduğunu- görürsek, ilkel milliyetçiliğe daha iyi anlam vereceğiz. Bunlar siyasi amaçlarını bir türlü otonomiden öteye götürmemiş, savaş yöntemlerini ilkel isyancı yöntemlerden ileriye taşıyamamıştır. Gerilla ile en küçük halklar en zor koşullarda bile olsa zaferler kazanırken, bunlar yüz bin kişilik orduları için kendi kendini tasfiye etme kararını vermişlerdir. Çok elverişli koşulların siyasi ve askeri alanda değerlendirilmemesini bu sosyal sınıf yapısına bağlı ele alırsak, onun oluşturduğu tipi, kişilikleri, buna dayalı örgütleri, ideolojileri ve bağlantıları yerli yerine koyarsak, bugünkü tabloyu anlamakta güçlük çekmeyeceğiz.

Şuna değinmek istiyorum: Kürdistan tarihinde her başkaldırıda, isyan olaylarında ve örgütlenmelerde yabancı güçlerin, özellikle Türk egemenlik sisteminin dayattığı bir ilke vardır. Kendi deyişleriyle, biraz da kendilerine yaraşır biçimde, iti ite kırdırtma gibi bir tabir icat etmişlerdir. Bununla yapmak istedikleri, Kürdü Kürde kırdırmadır. Bunun bütün plan ve programlarını geliştirirler. Bu oyun çok oynanmıştır. Daha kapsamlı ele alınırsa bu olayda da buna benzer bir planla birlikte bu büyük komplonun ardındaki tasfiyecilik görülebilir. Egemenler, örgütü amacı dışında ve hatta kendi çıkarları doğrultusunda çalıştırma konumuna erişmişlerdir. Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur: Bize dayatılan komploları da bazen gerçekçi değerlendirmiyor, hatta onun planları çerçevesinde hareket etmekten kendimizi kurtaramıyoruz. Çok sayıda yurtsever uzun yıllar güdümlenmiş ve kendi kişiliklerinde bile son tahlilde düşmana hizmet götüren tutumlara son vermeyi başaramamışlardır.

Bu vesileyle üzerimize düşeni yerine getirmeye çalışacağız. Bu görevimizi yerine getirirken, başta yüzü aşkın Güney Savaşı şehidinin anısına bağlılığın gereğini de bu olduğunu biliyoruz. Bu savaşta şahadete ulaşanlar; Kuzey'de Türk özel savaş timleri, Güney'de ise işbirlikçilerin kuşatması altında kahramanlık gösterirken, tarihi komplolar karşısında nasıl direniş gösterileceğini,

Biz kardeş kardeşe büyük dava için Güney'e mücadele etmeye, destek alıp vermeye geldik. Siz ise "Türkiye ile çıkarlarımızı bozmayın, Türkiye bize yardım ediyor" adı altında partimize tasfiyeyi dayatıyorsunuz. Yüzlerce yoldaşımızı vurdurttunuz. Gerekece olarak da, "ABD böyle istiyor, Avrupa böyle istiyor, Türkiye'ye karşı bir şey yapılmasını istemiyoruz. Biz söz vermişiz, baba dostudur, biz de bir şey istemiyoruz" diyorsunuz

oyunların nasıl bozulacağını ve şehitlerin anısına nasıl sahip çıkılacağını ortaya koymuşlardır. Bu büyük direnişin en büyük gerekçelerinden birisi de budur ve bu anlamda da büyük bir başarı teşkil etmektedir.

KDP MİT'in kullandığı bir alet durumuna getirilmiştir

KDP deneyimi yaklaşık otuz yıldır Kürdistan'ın en büyük parçasında çağdaş yurtseverliği gündemleştirmek şurada kalsın, boşa çıkarmanın en büyük tasfiye örgütü olma rolünü üstlenmiştir. Kürt yurtseverlerinin toplandığını sandığınız bir yerde, şimdi anlaşılıyor ki, bu örgütlenme MİT Bölge Müsteşarlığı'nın kullandığı bir alet durumuna getirilmiştir. Son Güney Savaşı'nda KDP'nin gelişmiş bir korucular örgütü olduğunu gördük. Karşımızda savaşan artıklar yarı Hizbullah, yarı KDP, yarı korucu biçiminde hareket ediyorlar. Bu, sömürgeciliğin genel bir Kürdistan yasasıdır. Sadece öldürmekle kalmıyor, bir de, "Tükürdüğünü sana yalatırım" diyor. Eğer Kürtlük için bir adım atmışsan, "Bunu Kürtlük adına çok kötü bir biçimde kullandırtırım" diyor. Bu konuda meşhurdur. Bunu çok iyi görmek gerekir. Kürtlük adına bir adım atılmıştır. Ama KDP'nin otuz yıllık deneyimine bakıyorsunuz, Kürtlüğe en büyük darbenin bu kanal içinden vurulmaya çalışıldığını görüyorsunuz. Özenle vurguluyorum: Bir kişi komployla şehit edilirken, onun bütün mirası reformizme ve tasfiyeciliğe kanalize edilip kötüye kullanılıyor. Bunu mutlaka iyi görmemiz gerekiyor.

Tekrar vurguluyorum: Bazıları dürüst de kalsa, onlar da vurdumduymazlığa götürülüyor. Giderek daha fazla sağa, daha fazla tasfiyeye, daha fazla ihanete yatırılıyor. Bir avuç çıkarıcıya, kişisel çıkarlarını oldukça geliştirmesinin hizmetini sunuyorlar. Diğer yandan o kadar yurtsever kanı, o kadar mazlunun ahi

ve işkencesi unutuluyor. Sömürgecilerin Kürt işbirlikçileri, hem de Kürtçülük maskesi altında karşımıza çıkar ve biz de şaşırıp kalırız; işte bu olayda da durum bu oluyor.

Barzanî, 1962'den beri TC'ye en büyük hizmeti yaptı

Biraz da uluslararası çapta bazı verileri sunalım. ABD, birçok ulusal kurtuluş mücadelesinin bünyesine enjekte ettiği, 'Solu temizleyin, sizi destekleriz' politikasını FKÖ'de Yaser Arafat ile yürüttü. Dünyanın birçok yöresindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde devrimci, yurtsever ve anti emperyalist akıma karşı işbirlikçi bir örgüt geliştirir. Bu politika olmasaydı, FNLA Angola'da iktidar olmuştu. Emperyalizm FNLA'ya karşı UNİTA'yı savattırır. Afganistan'da Gulbeddin Hikmetyar halen savaşıyor. Şunu demeye getiriyorum: Barzanîler'in daha önce ABD ile ilişkilerini biliyoruz. Bunun belgeleri var. 1972'lerden itibaren Barzanî'nin Jimmy Carter'a yazdığı mektuplar var. Yine CIA ajanlarının açığa çıkmış değerlendirmeleri var. Buna bir de Türkiye'yi ekleyelim. Mesut'un geçen yıl Washington Post'ta çıkan bir açıklaması vardı: "Biz 1962'den beri TC'ye en büyük hizmeti yaptık" diyordu. Belli oluyor ki, 1960'lardan bu yana çok somut ilişkileri var. ABD uluslararası alanda ulusal kurtuluş hareketlerine işbirlikçi yaklaşımları dayatırken, bu yıllarda Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadelenin radikal özünün nasıl tasfiye edildiğini ortaya koyduk.

Dünya genelinde ABD'nin ulusal kurtuluş hareketlerini tasfiye edip, yerine kendi işbirlikçilerini oturtmak gibi bir planı vardır. Güney Kürdistan'da böyle bir gelişme vardır. Barzanî ile ilişkiye geçip diyalog sağlamıştır. Talabani'nin bazı itirazları vardır. Onların da süreç içerisinde tasfiye edildiğini biliyoruz. İran-KDP'si vardır. Bunlar da Irak'a ge-

çip, Şah'a karşı bir şeyler yapmak istiyorlar. Şah'ın talimatıyla bunların da tasfiye edildiklerini biliyoruz.

Size biraz da PKK Hareketi'nden bahsedeyim: Güney'deki önderlikle bizim aramızda ateşkes olsa da, çelişkilerimiz devam ediyor. Benim Kürdistan'da deneyimlerimden çıkardığım en iyi sonuçlardan birisi de bu ilkel oyuna gelmememdir. Güney'deki güçlerle ne ilişkiliydim, ne de karşıtıydım. 1980 başlarında ilişki geliştirilmesini biz de istedik. Mehmet Karasungur Hoca ilişki kurmak üzere KDP'nin yanına gidiyor. İlginçtir, onların yanında vuruluyor. Kendisi ilişki kurmak üzere gittikten kısa bir süre sonra, KDP ile YNK arasında çatışma çıkıyor. Bu çatışmada da vuruluyor. Yine son tahlilde çok planlı bir şekilde olmasa da, bu şahadet genelde bir komplo mantığının sonucudur. Hangi taraf vurmuş olabilir diye araştırdığımızda, ikisi de birbirinin üzerine attı. YNK ile düşmanlığımız da körüklenmek istenmiş olabilir veya bilinçli olarak bu anlama gelmese bile, bu tip çatışmaların getireceği sonuç budur. İlişkilerimiz vardı, bizi sürekli iç çatışmalara çekmek istiyorlardı. Kendi aralarındaki çelişkilerde, en önemlisi de Türkiye'ye karşı bir koz olarak, "Yanımızda kalın" dediler. Tabii grubumuz Lolan'da üslanmıştı. Türkiye ile ilişkileri de çok yoğundu. Yıl 1982'ydi. Karşılıklı ilişkilerde şunu da çok iyi biliyoruz: "Türkiye'ye silahlı mücadeleyi dayatmayacak, hele Hakari-Botan bölgesinde eylem yapmayacaksınız, Türkiye ile dostluğumuz bakidir" denildi. 1985'de Mesut Barzanî, "Kek, Botan'da eylem yapmasaydınız çok iyi olurdu" diyordu. Bunlar benim tanıdığım hususlardır. Yani KDP önderliği ve onun Barzanî temsili, Kürdistanlı güçlerin kesinlikle kendi denetiminde olmalarını ister. Botan-Hakari hattında silahlı eyleme karşıdır. Ama Türkiye'den taviz koparmak için

de, “Yanımızda kalın” der. Bu genel bir sömürgeci politikadır. Bölgedeki devletlerin de benzer biçimde politik yaklaşımları vardır. KDP bu konuda gayet ustadır. İranlıları yanına getirip kamp kurdurur, birkaç eylem de yaptırır ama sonra cenazelerini Şaha veririr. Saitleri çağırır, kamp kurdurur, sonra da birbirine vurdurur. Beni de beş on defa çağırdılar. Yine de çağırıyorlar. Çok düşünüyorum, belki de giderim ama planlı ve programlı giderim. Bu, bir güç meselesidir. Genel olarak söyleyeyim: Bir mantık, bir zihniyet, bir yaklaşım vardır; “Bütün Kürdistan parçalarından gelsinler” derler; sonra gelen örgütleri parçalayıp, içlerinden en silik ve en kişiliksiz olanları da kendi-

edilecek; otonominin de Güney Kürdistan halkının bütünlüğü dışında KDP'nin, KDP dışında da merkezin, onun da içinde bir ailenin çıkarları etrafında örgütlendirildiği ve böylece bütün parçaları Güney'e, Güney'i KDP'ye, KDP'yi de bir ailenin çıkarlarına bağlayan bir politikadan yana mı hareket edilecek? Tartışma ve çatışmamız bu ikilem dahilindedir. Ya doğru yola gelirsiniz ve sizlerle ittifak dahilinde yürürüz ya da bu ailesel çıkarları KDP içinde ve KDP vasıtasıyla Kürdistanı Cephe içerisinde Kürdistan'a dayatmaktan vazgeçersiniz.

Şimdi bu politikayı genelleştirip ABD'ye, Almanya'ya, sömürgeci devletlere bağlanmışlar. Kürdistanı Cephe

PKK'yi tasfiye etmeyi açık açık konuşmuşlar

Bizim başımıza da getirilmek istenen aynı oyunlara düşmedik. Bu oyunlara düşmemenin benim konumumla da bağlantısı var. Esas itibarıyla Filistin ve Arap kurtuluş sahasını kamp yeri olarak değerlendirdim. Uzun süre burada hazırlık faaliyetlerini yürüttüm. Kuzey Kürdistan'a direkt birkaç cepheden girdik. Doğu Kürdistan'ı bağımsız bir biçimde ele alıp işledik. Güney'le ilişkilerimiz taktik düzeyden öteye geçmedi. O nedenle oyunlara gelmemiz mümkün değildi. Ama Faik Bucak ve iki Sait'in durumları çok farklı. Örgütlenmeleri çok zayıf, dışta

vardır. Sıcak bir çatışma durumu yoktur; bir ateşkes durumunun sonuçlarını yaşıyoruz. YNK ve KDP ile 1980'li yılların başlangıcından itibaren görüşmelerimizi sürdürdük. YNK ile ittifakımız 1980'lerdedir. Yine KDP ile 1982'dedir. İkisiyle de protokol imzaladık. Protokol metinleri elimizdedir. Yine Serxwebûn Yayınları'nda en son çıkan Kürdistan'da İşbirlikçilik İhanet ve Devrimci Direniş isimli kitabımızda bu protokollerin metinleri yayınlanmıştır. Protokoller içerik olarak itiraz götürmez biçimde ileri bir adımdır. Biz yine de bu protokollere bağlıyız. Belirttiğimiz gibi bunlarda Avrupa emperyalizmi ile ABD'nin sömürgecilik ilişkilerine karşı çıkma var, silahlı mücadeleyi dengeli geliştirme var, aramızdaki ilişkileri kardeşçe geliştirmeye dair bolca madde var.

Bunlar Türk sömürgeciliğinden güç almazlarsa yaşayamazlar. Şu açıktır ki; günümüzde yalvarırcasına ve her gün açıkça işbirliği dahilinde hareket ediyorlar. Bunları açıklamaları gerekiyor. Bunlar Bağdat'a, İran'a ve Türkiye'ye dayanmadan, bağımsız ayakta duramayacakları için, bağımsızlıkçı ve özgürlükçü bir tutum içerisine giriyorlar. Şimdi bazıları neden bu meseleyi anlamak istemiyorlar? Şu çok açıktır ki, bunlarda özgüce dayanma, bağımsızlık doğrultusunda yol alma ve buna hazırlanma yoktur. Bunun gereklerini yerine getirmeden bir gün bile bağımsız ve özgür temelde ayakta kalamıyorlar. Anti-emperyalist ve anti-sömürgeci olmayı bir yana bırakın, en tehlikeli emperyalist ve sömürgeci güçle ilişki halinde olmadan kendilerini yürütemez durumda görmekteler. Durum bu iken, ‘PKK protokollere uymuyor, anlaşmaların gereklerini yerine getirmiyor’ demek, bile bile gerçekleri göz ardı etmektir. Gelinler, hem de ortak bir çatı altında - bu ulusal cephe olur, ulusal ordu olur - onun emir ve komutası altında anti-sömürgeci mücadeleyi, demokrasi için mücadeleyi, anti-emperyalist mücadeleyi birlikte yürütelim.

Ben 1980'lerde yalnız Burak'a değil, diğerlerine de, Talabani ve Barzani'ye de, “Siz yine başta kalın, büyük Kürdistan'ı biz devrime açalım. Büyük Kürdistan'ı devrime açmadan, siz Güney'de yok olursunuz” dedim. Hepsini kabul ediyordu ve doğrusu da buydu. Burak'a söyledim: “Siz yine baş olun, fakat bırakın Kürdistan köylülüğünü ve işçisini biz ayağa kaldıralım. Diplomasi sizin olsun, pazarlık sizin olsun, biz en zoru üstlenelim. Kürt köylüsü ve emekçisi biraz dirensin; onu biz örgütleyip savaştıralım, siz onun sözcülüğünü yapın” dedim. Daha benden ne isteyebilirler? Talabani ve Barzani'ye de aynı şeyleri söyledim. “Avrupa bizden silahlı mücadeleyi terörist olarak ilan etmemizi istiyor, ABD bilmem ne istiyor; Türkiye ile ilişki kurduk, o da, ‘PKK'ye karşı çıkar ve terörist dersiniz, bu konuda bizimle her türlü işbirliğini yaparsanız size yardım ederiz’ diyor, dediler. Biliyorsunuz, Mesut Barzani, “Biz açlığa dayanamayız, gıda gelmezse olmaz, bizim halkımız için mücadeleyi birkaç yıl erteleyin” diyor. Mücadeleyi ertelemeye benim de gücüm yetmez. Bu, halkın büyük bir çabayla ilk defa yakaladığı büyük bir adımdır; halka yapabileceğimiz en büyük kötülük bu mücadeleyi durdurmaktır. İsmail Hoca'nın da dediği gibi, Kürt halkı ilk kurşunu patlatmıştır. Bunun çok tarihi bir anlamı vardır. Her şey gitsin ama bu adım sağlam kalsın. Benden her şeyi isteyen ama beni bu adıma hizmet etmeyecek bir tutum içerisine çekmeye zorlamayın. Çok rica ettim ama olmadı.

Biz bu tarihi ihaneti durdurmak istiyoruz

Maalesef düşmanın istediği şey de bize bu en can alıcı adımdan geriye adım attırmaktır. Onlara da bunu dayattılar, onlar boyun eğdiler. Biz 15 Ağustos Atılımı'na ve daha sonraki bütün yıllarda amaçlarımıza bağlı kaldık. Sonuçta; bu onlarla çelişkiye dönüştü. Protokole uyma şurada kalsın, temel yurtseverlik ve demokratlık ölçülerine bile bağlı kalmadan, Ankara ve Avrupa görüşmeleriyle cepheden bizimle savaşa girecek kadar olumsuz bir tutumun sahibi oldular. Çok iyi biliyorsunuz ki, Güney Savaşı'nda ve halkımızın da adeta gözlerine inanamadığı bir biçimde, Türk tanklarının önünde, özel savaş generalleriyle kucak kucağa, gencecik oğullarımızın ve kızlarımızın imhasına, öldürülmelerine yardım ettiler, yiyeceklerini talan ettiler. Onlara kalsaydı, esir aldıklarını adeta pazarlığa girip satacaklardı. Buna bile cesaret ettiler.

Ben kendimi, yeni gelen arkadaşın bahsettiği bir anıyı tekrarlamakla yükümlü görüyorum. İstanbul'dan gelen Dersimli bir kızın (Gülnoz Karataş-Bêrîtan) destanı var. Bu arkadaş, Rubarok karakol baskınında takım komutanı olarak görev alıyor. Güney'de savaş başlıyor, orada da sorumludur, takımın başındadır. Çatışmada yaralanıyor, son mermisine kadar savaşıyor. Güneyli güçler ona teslim olmasını söylüyorlar. O, “Hayır, ‘Şu işmanla işbirliği yaptınız. Güney'e dayanarak, Güney'den Kuzey'e saldırıyorsunuz. Asla size teslim olmam’ diyor. Tabii Güneyli güçler biraz duygusal temelde, sanıyorum, “Sana bir şey yapmayız” diye teminat veriyorlar. Arkadaş, “Asla size teslim olmam ve sizi hain olarak görüyorum” diyor ve kendisini büyük bir uçurumdan aşağı atıyor. Bu, onların üzerinde de büyük bir etki bırakıyor. Bütün Güney halkı hala bu olayı tartışıyor; bunun etkisinden bir türlü kurtulamıyorlar. Çünkü; ihanete ve işbirlikçiliğe karşı böyle güzel cevaplar veriyor. Bir olay daha duydum. Hüseyin Çelebi isminde bir genç var. Babası KUM'ne üye seçilmiş. Hüseyin tek oğludur. Bu arkadaş da takım komutanıdır. Şaban Kalesi'nde üzerine gidiyorlar, “Teslim ol” diyorlar. Arkadaş yaralanmış ve onu da kaleden aşağı atıyorlar. Babası şunu söylemiş: “Ben yıllarca Avrupa'da onların lehine propaganda yaptım. 1975 bozgunundan sonra oğlumun da elinden tutarak protesto yürüyüşlerine katılıyordum.” Şimdi biz bu tarihi ihaneti durdurmak istiyoruz. Bu savaş onun içindir. Biz bunlarla uzlaşmaya gittik. “Yeter, düşmanla bu kadar derin ilişkilere girmeyin. Bu size de, Kürdistan halkına da asla yarar sağlamaz” dedik. Gerçekten Güney Savaşı bizim için özel savaşlardan birisiydi. Bu ihanet tarihine bir son vermek için, bu halkın aleyhine ve bu ülkenin bu kadar aleyhine ve tehlikeli bir işbirliğine son vermek için bu savaşı göze aldık. Ben size söyleyeyim, bu savaşın sonuçları çok olumlu olacaktır. Hem ihanet ve işbirlikçilik tarihinin tasfiye edilmesi hem de Güney Kürdistan'daki büyük örgütler içinde sınırlı bir yurtseverliği olanların kurtarılması için savaşmak zorundaydık.

Hemen söyleyeyim; BBC bana, “Bunlara hem hain diyorsunuz hem de görüşmelere oturuyorsunuz. Bu çelişki değil mi?” diye soruyor. Hayır, bu bir çelişki değil. İhaneti sona erdirmek için çatışmalar kadar ilişki de gereklidir. Biz bu uyanıklığı gösterdik.

Bu savaş yalnız PKK-KDP-YNK savaşı değildi; bu savaş PKK ile dünyanın savaşıydı. Bu savaşın bir yıl öncesinden büyük bir milli mutabakat geliştirildi. İşbirlikçi güçler, özellikle Avrupa'da ve Amerika'da Türk dış politikasıyla birlikte hareket ederek ve PKK'ye sonuna kadar 'terörist' damgasını vurarak, bunların desteğini sağladılar. Yani içte ve dışta bütün dünya 1992 yılının sonunda PKK'yi bitirmek amacıyla anlaştı.

lerine bağlarlar. Diham Miro da böyle bir olaydır. Örgütü üçe bölüp parçalıyorlar, sonra da kendilerine en bağlı olanlarla örgütlenmeyi sürdürüyorlar. Saitler (Sait Elçi, Sait Kırmızıtoprak) olayında da şahsi yorumum şudur: Başlangıçta göz yumdular. ABD'den ve Türkiye'den taviz koparmak için kamp da kurdurdular ve teşvik ettiler. Türkiye'den gerekli tavizi aldıktan sonra sıra bunların tasfiyesine geldi. Çünkü; aynı olay bizim başımıza getirildi. 1982-83'te Lolan'da, Türkiye ile ilişkileri yoğunlaştırıp sonuca gidinceye kadar bize kamp kurdurdular, destek oldular. Aldıklarını aldıktan sonra Mehmet Karasungur'dan tutalım, neredeyse bütün arkadaşları tasfiyeye gidiyorlardı. Buradan tüm gücümü ortaya koyup, benzeri bir sürecin PKK'ye dayatılmasını önledim.

Bizim halen KDP ile, Barzani ile olan ilişkilerimizin ve çatışmamızın temelinde şu husus yatıyor: Güney Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bütün parçalarla uyumlu, dengeli, hem yararlanan hem de yararlandırıan, hem destek alan hem de destek veren, kardeşçe ve genel amaca bağlı, bütün Kürt halkının birlik uyumuna ve mücadelesine destek veren bir konumda mı olacak; yoksa Güney Kürdistan'da kırk yıldır bir aldatma aracı olmaktan öteye gitmeyen otonomide mi ısrar

iki temel örgütten oluşuyor. İki temel örgütten KDP en öndedir, KDP'de de Barzani tek meliktir. Böylelikle Kürdistanı Cephe'yi boşa çıkarıyorlar. Kürdistan halkının çıkarı bunu kaldıramaz. Biz kardeş kardeş büyük dava için Güney'e mücadele etmeye, destek alıp vermeye geldik. Siz ise, “Türkiye ile çıkarlarımızı bozmayın, Türkiye bize yardım ediyor” adı altında Partimize tasfiyeyi dayatıyorsunuz. Yüzlerce yoldaşımızı vurdurttunuz. Diğer parçadaki tüm örgütlenmelere müdahale ettiniz. Gerekçe olarak da, “ABD böyle istiyor, Avrupa böyle istiyor, Türkiye'ye karşı bir şey yapılmasını istemiyoruz. Biz söz vermişiz, baba dostudur” diyorsunuz. Bu, nüfusu otuz milyonu aşkın bir ulusun hayati çıkarlarına çok tehlikeli bir dayatmadır. Çatışma böyle başladı ve günümüze kadar da böyle devam ediyor. Bir savaş boyutuna tırmandırıldı. Bu savaşın da Çekiç Güçü'nün, ABD'nin önderliğinde yürütüldüğünü biliyoruz. Türk özel savaş birimleri Zaxo'nun içinden geçip peşmergelerin öncülüğünde bin bir emekle yarattığımız gerilla değerlerinin üzerine yürüdüler. Tarihin kaydettiği en haince yaklaşımlardan birisi de buydu. Belki yenilmedik fakat bu Kürt halkına dayattıkları en büyük komploydu. KDP'nin, Barzani'nin gerçek yaklaşımının ne olduğunu herkes gördü. Halen de bu olumsuzluğu gidermeye çalışıyoruz.

herhangi bir bağımsız kamp yeri ve üs durumu yok, ciddi bir eylemsel hazırlıkları da gelişkin değil. Tümöyle Güney'e, Güney'in KDP Zaxo sorumlusuna, en gerici bir komutanına bağlı.

Dolayısıyla Kuzey Kürdistan'da sol, özellikle bazıları açısından çok tehlikeli geliyordu. Çünkü; 1970'lerde sosyalist gelişme çok hızlıydı. Bütün Kürt aydınları, artan bir dozda sosyalizme ilgi duyuyorlardı. Zaten Dr. Şivan'ın kendisi de Marksist-Leninist yönelimdedeydi. Dolayısıyla hareket bütünüyle sosyalist bir önderliğe dönüşebilirdi. ABD'nin bunu görmemesi mümkün değil. Fakat kullanma amacıyla KDP'ye yanaşmış, kullanma gerekçeleri var. Dikkatinizi çekirim; Barzani ve Talabani'nin Nokta dergisinde, ‘Birlikte parti kuralım’ başlığı altında yayınlanan bir söyleşileri var. MİT temsilcisi ile Kürdistanı Cephe temsilcilerinin görüşme tutanaklarıdır. ‘Birlikte parti oluşturup, PKK gibi kontrole gelmeyen bir partiye tasfiyeyi nasıl dayatalım’ hususunu açık konuşmuşlar. Peki, 1990'ların başında bunu yapanlar, acaba 1970'lerin başında çok tarihi bir süreci yaşayanlara bunu niye yapmasın? Aynı mantık niye yürürlükte olmasın? Birlikte oturup anlaşmışlardır.

Tabii, hem çatışmalı hem ilişkili bir durumu yaşıyoruz. Güçlerimiz hem de belli bir anlaşma temelinde Güney kampına yerleştirilmiştir. Yine Güney Kürdistan'da sınır ötesinde güçlerimiz

Kürt Federe Devleti bizimle savaşa başladıkları gün ilan edildi

Neredeyse otuz yıla varan bir mücadele tarihinin sorunlarını kapsamlı bir biçimde aktarmaya çalışıyoruz. İşbirlikçilik, teslimiyet ve ihanet genelde tarihimizde çoktur. Özellikle bu son otuz yılda daha da kapsamlıdır. Biz bu olumsuz tarihi sona erdirmek istiyoruz. Halkımızın tarihinin bu en olumsuz olan yanını bıçakla keser gibi -Güney Savaşı'nı da bir ameliyat, bir operasyon yerine koyalım- kesmek ve bir daha başımıza musallat olmayacak bir biçimde bu olumsuz tarihin önüne geçmek için, büyük fedakarlıklar pahasına bu savaşı yaşamak zorunda kaldık.

Bazılarının akılları başlarına gelmiştir umarım. Biz bu savaşı Kürdistan halkının birlik ve bütünlük davasının şahsi, ailesel ve aşiretsel çıkarlara alet edilmemesine vesile teşkil etsin diye göze aldık ve çok kahramanca da yürüttük. Bu savaş yalnız PKK-KDP-YNK savaşı değildi; bu savaş PKK ile dünyanın savaşıydı. Bu savaşın bir yıl öncesinden büyük bir milli mutabakat geliştirildi. İşbirlikçi güçler, özellikle Avrupa'da ve Amerika'da Türk dış politikasıyla birlikte hareket ederek ve PKK'ye sonuna kadar 'terörist' damgasını vurarak, bunların desteğini sağladılar. Yani içte ve dışta bütün dünya 1992 yılının sonunda PKK'yi bitirmek amacıyla anlaştı. Talabani 1991 yılı sonlarında bize gönderdiği mektupta, "Kırmızı çizginin teki çizilmiştir, öteki kırmızı çizgi bir hafta içerisinde çekilecektir. Sizi tarihle baş başa bırakmamak için, gelin bu silahlı mücadeleyi bırakın, Ankara'da masada bir araya gelin" diyordu. Daha önce anlattım; bu bir teslimiyet dayatmasıdır. "Sizin söylediğiniz mümkün değil. Dünyaya da karşımıza çıksa, ikinci kırmızı çizgi de çekilse, 1992 yılını büyük bir direnme yılı haline getireceğiz" dedik. Büyük hazırlıklar yaptık, her cepheye elimden geldiği kadar yüklenmek zorunda kaldım. Arkadaşlarım şüphesiz istediğim gibi savaşımadılar. Fakat ağırlıklı yön, bütün cephelerde direnmeydi. Binlerce şehidin kanına mal olsa da, biz Kürdistan tarihine dayatılan bu en büyük tasfiye ve komplo hamlesini boşa çıkarmaya çalıştık. O büyük bir dayatmaydı ve arkasında bütün dünya vardı. Görünüşte PKK tasfiye edilecekti ama özünde Kürdistan'da namuslu ve onurlu ne varsa o bitirilecekti. Kendimizi aldatmayalım. Kürt Federe Devleti bizimle savaşa başladıkları gün ilan edildi. O da bizim mirasımız sayesindeydi. Eğer biz yenilseydik, Federe Devlet diye bir şey kalmazdı. Bütün bunları Barzani ve Talabani'ye söylüyorum. Onlar da "Doğrusun. İşte üç devlet birleşti, biz de birleşelim. Türkiye alttan Saddam ile uzlaşıyor, biz de uzlaşmalıyız. Avrupa istediklerimize pek sıcak bakmıyor, bize destek vermiyor. Kürtler birbirine destek olmalı" diyorlar.

Peki, aklınız daha önce neredeydi? Ben yine de büyük bir olumlulukla onlara şu cevabı verdim: Büyük suçlar işliyorsunuz. Tabii bizim de büyük eksikliklerimiz olabilir. Ama bizimki eksiklikse, sizinki suçtur; hem de ağır bir suç. Birçok konuşmamda şunu da söylemiştim: Ne kadar işbirlikçi ve haince tutumlar içinde olurlarsa olsunlar, bu tutumlarından vazgeçmeleri halinde yine de ittifaklara açığız. Mevcut görüşmelerin bu çerçevede kabul edileceğini defalarca söyledim. Tekrar bu noktaya gelindiğini görüyorum. Biz de gerektiğinde dünyayı karşımıza alıp direnmesini bilen, direnmeye cesaret

eden, ezilmeyen ve kazanan bir hareket olduğumuzu kanıtladık. Bu güçler doğru tutuma, halkın çıkarlarına uygun bir tutuma geldiklerinde, hiç de ihtiyacımız olmadığı halde, bu tutum halka kazandırır, birlik olmaya ve direnmeye götürür inancıyla tekrar görüşmekten ve gerekirse ittifaklara yönelmekten çekinmeyiz. Bunu sadece Kürdistan dahilinde çeşitli kişi ve gruplar veya partilerle değil, Türkiye halkının temsilcileriyle de yapmak istediğimizi, Ortadoğu'daki çeşitli güçlerle de yapmaktan çekinmeyeceğimizi belirttik. Bu bizde ilke meselesidir. Gerekleri imkan dahilinde her zaman yerine getirilmeye çalışılmıştır.

Bu ittifak görüşmeleri acaba yeni ve olumlu sonuçlara ulaşabilir mi? Hayalci değiliz, tarihi gerçekleri göz ardı etmiyoruz, buna dayanan objektif sınıfsal, sosyal ve kişisel çıkarları göz önüne getiriyoruz. Ama buna rağmen, bazı olumlu adımlar atılacağına da inanıyoruz. Buna dair iyi niyetimizi koruyoruz. Biz ulusal çelişki ve çatışmaları kesinlikle bir kan davası haline getirmiyoruz. Bizde böyle illellik yoktur. Illellik, kan davasında ısrar etmektir.

lararası ve bölgesel koşulların tüm Kürdistan'ı zincire vurma döneminin geride bırakması ve Güney Kürdistan'daki oluşumların düzeyi, bizi daha elverişli koşullarda ittifaklara götürebilir. Birkaç yıl önce bu koşullar yoktu. Bu koşullar birkaç yıldır gelişme halindedir. Dolarıyla birkaç yıl öncesinin ilişki ve ittifaklarının günümüzde de aynen sürdürülmesi döneme cevap vermediği gibi anlamsız da olur. Yeni durumun ittifaklara nasıl imkan sağladığını görmek ve buna göre ittifakları hazırlamak çok isabetli, gerekli ve yerinde bir durumdur. Biz bunu görüyoruz. Hem yeni durumun ortaya çıkmasının zeminlerini mücadelelerimizle ve verdiğimiz savaşla hazırladık, bu durumu ortaya çıkardık hem de bunu gerekli ittifaklara dönüştürmeyi önemli bir başarı olarak değerlendiriyoruz.

Bu gelişmeler, tartışmalar olacak, yeniden bazı ilke belirlemeleri kadar taktik tutumlar belirlenecektir. Genelde bütün ulusal güçler, yurtseverler ve demokratların geniş ve dar birlikteliklerine özen göstereceğiz. Sadece radikal kişi ve grupların değil, en önemlisi demokratları ve yine ulusal yönü olan kişileri

sına son verme ve sömürgecilerin değişimiyle 'Kürdü Kürde kırdırma' parolarını boşa çıkarma yönünde çok önemli bir girişim olacaktır. Denilebilir ki, uyum ve kardeşlik ilk defa gerçekçi bir temelde, her türlü oyun ve aldatmacaya son vermeye içerecek bir uyanıklıkla anlam kazanabilir. Şimdiye kadar verdiğimiz bütün mücadeleler kesinlikle gerçek Kürt oluşumu içindir. Uzun vadeli ulusal çıkarlar, demokratik temel, herkese emeği ölçüsünde ve konumu itibarıyla yer verme ilk defa gerçekleşiyor; sömürgeciliğin yüzyıllardan beri dayattığı ihaneti tasfiye etme ve gerçek Kürt kardeşliğini ortaya çıkarma imkan dahiline giriyor.

Komplolar ve ihanetler tarihini anlatım, en büyük direnmelerin ömrü birkaç ay olmuş. Kardeş kardeşe giriyor, birbirleriyle en yakın bağlar içerisinde olması gerekenler birbirlerini katliyor. Bu büyük bir oyundu ve bu oyunu biz bozduk. Herkesin birbirine güç verme gerekliliğini hem teoride hem de pratikte ortaya koyduk. Kürtler için bu gerçekten büyük bir olaydır. Zaten bütün gücümle bunun üzerinde durdum, halen bunun komutasını yürütüyorum. Yani ben silah

karılacak sonuç, bütün eleştiri ve özleştirisiyle tarihi bir ihtiyacı karşıladı. PKK kendisini ispatlamıştır. Kendisini düzeltmesi gereken, cephe ve kongre (Ulusal Kongre) birliğine kadar giderek yol alma tutumunda olmayan kendileridir. Eksikliklerini gidersinler ve böylece onların da ulusal amaçları, halka verdikleri sözleri ve bağlılıkları bir anlam taşısın. Kesinlikle bu vesileyle söylüyorum, yıllardır ben bu çağırımı yaptım. Onlar sandılar ki zayıf olduğum için, PKK dardadır, tecrittedir diye yapıyorum. Eksik olmasınlar, bizi kötü göstermek için her şeyi yaptılar. Ama halkımız en büyük gücünü ve birliğini bizim etrafımızda ve PKK önderliğinde sağladı. Bu halk böyle kazanılmıştır. Bu birliğin bozulmasını dünya da gelse sağlayamaz. 1992'de dünya karşımıza geldi, bozamadı ve daha da güçlendik. O halde hiç olmazsa bu gerçeğe saygılı olarak, bundan sonra büyük birlik ruhuna doğru gelsinler. Onlarla da kardeşleşmeyi sağlayalım.

Bu vesileyle bir kez daha sesleniyorum: Bu tarihi dönemden geçerken, herkesin yeni bir durum değerlendire-

PKK kendisini ispatlamıştır. Kendisini düzeltmesi gereken, cephe ve kongre (Ulusal Kongre) birliğine kadar giderek yol alma tutumunda olmayan kendileridir. Eksikliklerini gidersinler ve böylece onların da ulusal amaçları, halka verdikleri sözleri ve bağlılıkları bir anlam taşısın. Kesinlikle bu vesileyle söylüyorum, yıllardır ben bu çağırımı yaptım. Onlar sandılar ki zayıf olduğum için, PKK dardadır, tecrittedir diye yapıyorum. Eksik olmasınlar, bizi kötü göstermek için her şeyi yaptılar. Ama halkımız en büyük gücünü ve birliğini bizim etrafımızda ve PKK önderliğinde sağladı. Bu halk böyle kazanılmıştır.

Bu birliğin bozulmasını dünya da gelse sağlayamaz

Karşı karşıya savaştıklarımızla da koşullar gerektirdiğinde anlaşmaya oturmak mücadelenin bir gerçeğidir. Bunlarla ne kadar şiddetli savaştıysak, halkın çıkarlarına son derece uygun bir amaçla anlaşmaya oturmaktan da çekinmeyiz. Bu, savaşıırken de böyledir, barışırken de böyledir. Önemli olan, uzlaşma ve ittifakların bağımsızlık ve özgürlük davasında mücadelenin hizmetinde olup olmadığıdır. Halkımızın birliğine biraz yarar sağlayabilirse görüşeceğiz. Kimse bunda bir çelişki görmesin. Tam tersine, bunu doğru bir politik yaklaşımın uygun politik taktiklerle sürdürülmesi biçiminde değerlendirebilirsiniz.

Bazıları bu adımları çok art niyetlice ve politik ufuktan uzak bir biçimde eleştiriyorlar. Daha dün savaştığı güçle insan hiç oturur mu diyorlar. Biz daha önce de, hem de sık sık oturmuşuk. Savaştık, yine oturuyoruz. Yanın belki yine savaşırsınız. Her şey doğru devrimci politikanın başarısı içindir. Hep sürekli savaş ve mücadele demek ne kadar yanlışsa hiç uzlaşmayalım, hiç ittifak yapmayalım demek de o kadar yanlıştır. Hep savaş demek, tecrit ve imhaya götürürse aynı biçimde hep barış, hep uzlaşma, aramızda hiç çelişki yok demek de teslimiyete ve imhaya götürür. Mücadele tarihimiz boyunca bu iki hataya düşmemeye büyük özen gösterdik. Bunun Kürdistan halkının yararına olan bir tutum olduğunu şimdi bütün halkınız kabul ediyor ve buna büyük değer biçiyor.

Ulusal Kongre iyi bir çatı teşkil edecektir

Bu temelde bundan sonrası için daha da umutluyum. Umutlu olmamın daha somut nedenleri de var. Özellikle Kuzey Kürdistan'daki direnişin çok ileri bir aşamaya gelmesi, önemli oranda neredeyse özgürleştirilmişti sağlaması, yine Güneyli güçlerin kendilerini tek merkez olarak görmelerinin anlamsızlığının ortaya çıkartılması, ayrıca ulus-

kazanmayı da esas alacağız. Bunu bütün Kürdistan çapında en üst düzeyde bir kuruluş -örneğin bir Ulusal Kongre biçiminde somutlaştırma önerilerimizi hayata geçirmek isteyeceğimiz gibi, her parçanın özgün koşullarındaki cephelerini de yenileştirerek somutlaştırmaya çalışacağız. Özellikle Kuzey Kürdistan'da daha genişletilmiş bir ulusal kurtuluş cephesi önem arz ediyor. Bunun üzerinde duracağız. Sosyalistler arası ilişkileri değerlendirmek kadar, demokratlar ve yurtseverlerin ilişki ve dayanışma biçimlerine de açıklık getireceğiz.

Aynı şeyler bölgedeki ilerici yönetimler ve güçler için de geçerlidir; bunlarla ilişki ve dayanışmamızı geliştirmek için çaba harcayacağız. Bütün bunlar 1993'ün planlanmış çalışmalarında önemli bir yer tutar ve daha başarılı adımlar atılmasına imkan verecektir sanırım. Özellikle yükselen mücadele her zamankinden daha fazla devrimci ve yurtsever ittifaklara imkan veriyor. Bunu bizzat büyük çaba ile hazırlayan PKK öncülüğü, şüphesiz sonuçları da en iyi biçimde değerlendirmeyi bilecektir.

En önemlisi de serhildanlar taktiğini halkın öz savunma birlikleriyle birlikte daha da pekiştirmeye çalışacağız. Ulusal mücadeleyi sadece Kuzey Kürdistan için değil, Güney Kürdistan güçleriyle de geliştirmeye, bilgi alışverişini, ilişki ve irtibatların en anlamlısını yaratmaya çalışacağız. Bu konuda Ulusal Kongre iyi bir çatı teşkil edebilecektir. Bütün Kürdistan açısından ilk adım olsa da, küçümsenmeyecek bir anlama sahip olacak bir biçimde, mevcut koşulların Ulusal Kongreyi başarıyla yerine getirmeye imkan vereceğini umuyorum. Ulusal Kongre gerçeği üzerine biraz daha kapsamlı durma gereğini duyuyorum. Ulusal Kongre için özellikle bileşimi, siyasi kapsamı, yine beklenen görevlerin neler olacağı biçiminde bazı değerlendirmeleri tartışmaya açmak yerindedir.

Ulusal Kongre şüphesiz Kürtlerin tarihinde ilk defa hem kendi idarelerini tesis etme hem de tarihlerinde çok yakıcı olan sömürgeci böl-yönet politika-

alıp savaşıyorum, halkın içine girip ahkam kesmiyorum. Ama ciddi tutumu kendi içimde büyük bir dirayetle yürüttüğüm için, halkın çıkarlarını sürekli gözettiğim için, doğruya doğru, yanlışla yanlış demeyi her türlü kişisel yakınlıklardan daha önce gördüğüm için, doğal olarak Kürdistan tarihinin ve halkının büyük önderlik boşluğunu doldurmuş oluyorum. Aslında çok istekli olduğum için, çok peşinde olduğum için değil de, işin sırrını çözeyim diye biraz daha bilimsel alışkanlıkla ve devrimci iradenin saygınlığı nedeniyle, baktık bu iş ancak böyle götürülebilir, halk daha fazla istiyor, o zaman daha fazla cevap verelim dedik. Direnmek daha büyük örgüt gücü istiyor, o zaman daha iyi örgütlenelim. Düşman vahşidir, bastırıyor, tarihten silip süpürmek istiyor; silip süpürmemek için, ayakta kalmak için ne lazımsa onu bulalım. Bunun için yüklendikçe yüklenelim. Sonuç, çare bulunabilir.

PKK kendisini ispatlamıştır

Biz ölse de gam yemeyiz. Çünkü; kazandıklarımız yüzyıllara sığmayacak kadardır. Artık bunu görsünler diyorum. Gelsinler, kendilerini PKK'ye değil, bana değil, halka affettirsinler. Ben de onlara yardımcı olayım. Nasıl yardımcı olayım? İşte ulusal kurtuluş cephesinde yer var. Silahlarımızı verelim, biraz paramız var, onlarla birlikte harçayalım. Dağlarda mevzi tutmuşuz, bu mevzileri tutmak çok önemlidir. Burada kendilerine yer verelim. Bundan daha büyük destek olur mu? Eğer diplomasıyı dayatmak istiyorlarsa, o da artık direnmeye dayalı bir diplomatik olmalı. Direnmeyi karalayan, direnmeyi tasfiye etmek isteyen bir diplomatik olabilir mi? Kürdistan halkının canını ve kanını verdiği, her şeyini uğruna seferber ettiği direnmeyi esas alsınlar, ona göre diploması yapsınlar. Bundan daha iyi destek olabilir mi? Hepsini karşılıksız sunuyoruz. O halde PKK Önderlik gerçeğinden çı-

mesi yapmasını; Kürdistan'da, bölgede, dünyada ve yine ispatlanmış mücadele gerçeklerinin karşısında değerli mevziler tutmasını istiyoruz. Böylece bundan sonra, özellikle daha anlamlı bir biçimde amaçlarımıza ulaşmaya çalışıyoruz. En azından kendi önderlik gerçeğimizde onlara sunabileceğimiz en büyük ve bulunmaz yardım da budur. Bunun kıymetini bilmeleri onların çıkarıdır, karşılıksızdır.

Tekrar söylüyorum: Biz ne zayıfız ne de tecrit olmuşuz. En büyük birliği, en büyük gücü sağlayan bir hareketiz. Ama asla büyüklük kompleksine de kapılmıyoruz. Yıllarca bize karşı savaşmış da olsa, sıradan bir insanımız eğer kendini kabul ettirecek duruma gelmişse onu da kazanmaya, kişiliğine ve çabalarına üstün yer biçmeye açığız. Aslında bu konuda PKK'yi bir endişe kaynağı olarak görmek şurada kalsın, büyük bir dost güç, hem de kişiliklerine ve örgütlerine güç katacak bir dost güç olarak görmelerini ve buna göre tutumlarını doğru temelde geliştirerek karşılık vermelerini bekliyoruz. Bu aynı zamanda bütün Kürdistanlı örgütlenmiş güçlere ve yine çeşitli aşiret çetelerine, bireylere ve şimdiye kadar düşmana çeşitli biçimlerde hizmet etmiş, hatta korucu olmuş, ajan olmuş kişilere de bir çağrıdır. Bunların uğursuz tutumlarını sona erdirmelerini, düşmandan uzak durmalarını, yine ulusal kurtuluş saflarında yurtsever olmakla birlikte bir türlü gerekli rolünü oynamayanlara da bundan sonra yakınlaşmalarını, uygun birlik-telikler dahilinde saf bağlamalarını, gecikmiş de olsa bu adımın çok şey kazandıracağını söylüyor, bu son çağırıyla birlikte, herkese başarı dilekleri-mizi sunuyorum.

KÜRT SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ, SOYKIRIM SİSTEMİNİ ORTADAN KALDIRMAKLA ÇÖZÜLÜR

Hêlîn Ümit

2022 yılına halk ve hareket olarak çok önemli gelişmeleri ortaya çıkararak girdik. Bu gelişmelerin merkezinde ise her zaman vurguladığımız gibi Önder Apo'nun İmralı'da sergilediği eşsiz direniş vardır. İmralı'daki Önderlik durumu sadece Kürt halkı açısından değil tüm insanlık açısından belirleyici rol oynamayı sürdürüyor. Uluslararası Komplonun 2018 yılı itibarıyla aldığı yeni biçim herkes açısından doğru anlaşılmalı gerektiriyor. Komplocu güçlerin saldırıları ve buna karşı Önderlik, Parti ve halk olarak içinde bulunduğumuz mücadele süreci, bu sürecin oluşturduğu gerçeklikler geleceği şekillendiriyor. Bu anlamda 24 yıldır, esirden öte rehine statüsünde tutulan Önderlik gerçekliğinin, ortaya çıkarmış olduğu mücadele çizgisi, yüreğinde anlam, zihninde kavrayış yeteneği olan herkesi büyülemektedir. İmralı işkence ve tecrit sisteminin bir soykırım sistemi olduğu, bu soykırım sisteminden temsil ettiği değerlerin, ilke ve ölçülerini geriye düşürmeden, tam tersine evrensel bir yürüyüşe geçen, Mazlum Doğan arkadaşın benzetmesiyle hep göklerde seyreden kartal uçuşu ne kadar üzerinde durulsa da hakkı ödenmeyecek bir onur, yücelme, irade, mücadele gerçekliğini açığa çıkarmıştır.

Bu temelde Kürdistan gerillasının fedai çizgisi anlaşılabilir, özgür kadın gerçekliğinin bir tutku düzeyinde bağlılığı anlam kazanabilir, Kürt gençliğinin her türlü engeli yıkan özgür yaşam arayışı kavranabilir. İçinde bulunduğumuz süreç bu anlamda yüceliklere tırmanarak sonuç alacağımız bir süreç oluyor. Karşı karşıya kaldığımız saldırılar bunu geciktirmiyor, tam aksine hızlandırıyor. İlgili herkesin, Parti militan ve sempatizanlarının, yurtseverlerinin bu gerçekliği görerek hareket etmesi gerekiyor.

Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de özgürlük ve varlık savaşımız 2021 yılında İmralı'da Önder Apo'nun ortaya koyduğu mücadele çizgisi ile bazı temel gerçeklikleri açığa çıkarmıştır. Bunu her vesile ile söylüyoruz, üzerinde yoğunlaşılmasını ve içinde bulunduğumuz dönemin Apocu duruşunun bu temelde şekillenmesinin önemini vurguluyoruz. Bunun en önemli nedeni soykırımcı sömürgeci TC'nin İmralı'da inşa ettiği soykırım sistemi üzerinden sonuç almak istediği, bu sistem temelinde Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi güçlerini tasfiye etme saldırılarını yoğunlaştırdığı gerçekliğidir. Önder Apo 9 Ekim'de Şam'da, yanında bulunan bir grup militana bu sürecin Ankara'da sonuçlanacağını belirtmişti. Fakat 9 Ekim günü bir şey daha söylemişti. Düşmanın eline esir geçtiği taktirde hiç kimsenin beklemediği bir direniş çizgisini geliştireceğini, Kemal Pir ve Mazlum'ların Diyarbakır zindan direnişçiliğine bağlı kalacağını fakat biçiminin farklı olacağını, şaşıracağımızı, buna hazırlıklı olmamız gerektiğini bir sırı ifşa edeceğine dile getirmişti.

Gelinen aşamada İmralı direniş çizgisini her yönüyle anlama, çözüm-

leme, sonuçlar çıkarma aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Nasıl ki 14 Temmuz 1982 zindan direnişçiliği, Kürdistan tarihinde bir halkın dirilişine, kendisini yeniden tanımlamasına, anlam kazanmasına ve sonuçta kimlik ve varlık savaşının hakikatine ulaşmaya yol açmışsa, İmralı direniş çizgisi ise 24 yıldır kıran kırana, büyük bir mücadele içerisinde Kürt halkının kendisi ve insanlık adına ulaştığı hakikatleri kalıcı kılma, statüye kavuşturma, inşa etme süreci oluyor.

Başta Bakurê Kurdistan ve Türkiye olmak üzere Kürdistan'ın dört parçası bu mücadelenin ağır baskısı altında hareket ediyor. Çıkarmamız ge-

yolla olmaz, başka yol deneyim anlamına da gelmektedir. Bu nedenle bu tarz tartışmaları çok dikkatli yürütmek kadar, çözüm gücüne ulaşmış gerçekliğimizi her platformda çok çeşitli yönleriyle ortaya koymak, kavratmak ve etkili kılmak gerekmektedir.

Kürt sorununun çözümü, soykırımı ortadan kaldıracaksa bir çözümdür ve bunun da adı demokratik ulus çözümü olmaktadır. 2022 yılı bu çözümün kendisini daha fazla dayatacağı bir yıl olacağı gibi bunun gelişimini engellemek için, karşıtlarının her türlü saldırıyı, oyunu, aldatma girişimini, kafa karışıklığını yaratmak istediği bir yıl da olacaktır. Muhtlaklık

tutulmasına göre ayarlanmıştır. Bunun dışına çıkılması durumunda Türk devleti kendini güvende hissetmemektedir. Başka halklarda, ülkelerde ve devletlerde sıradan insani hak olarak görülen hususlara bile tahammül gösterememektedir.

TC'nin bir yıl sonra 100. yılına girecek olan geçmişi bu temelde şekillenmiştir. Gelinen aşamada bunun değiştiğini iddia edenler yanılıyorlar. Fakat 50. mücadele yılının içinde bulunan özgürlük hareketimizin varlığı göz önünde tutulduğunda hiç değişmediğini söyleyenler de özünde Özgürlük Hareketinin verdiği mücadeleyi inkar etmiş oluyorlar.

üzere Türkiye'deki modeli dikkatle takip ediyor, inceliyor ve belki de bazı yönlerini alıp uyguluyorlar. Nasıl ki Hitler, Ermeni katliamını işaret ederek, M. Kemal için benim hocamdır demişse, çağın tüm faşist liderlerine, milliyetçilerine, iktidar hastalarına Türkiye'deki rejim bir model olarak sunulmuş gibidir. Bu devlet tüm parametrelerinde iflas etmiştir. Bu çok önemli bir durumdur. Bahsettiğimiz iflas sadece ekonomik krizden kaynaklanmamaktadır. Ekonomik kriz de dahil olmak üzere bir meşruluk krizi, ahlak ve politika krizinden bahsediyoruz.

AKP-MHP faşist iktidarı döneminde Türkiye devletinin içinde bulunduğu ahlaki ve politik kriz giderek derinleşmiş ve kangrene dönüşmüştür. Toplumsal değerleri koruma ve toplum için karar alma mekanizmalarını baskılamış ve nefessiz bırakmıştır. Bunun için dört başı mamur bir baskı, zulüm politikası uygulamış ve sesini çıkararak ezen, hiçbir muhalefete tahammül edemeyen şizofrenik bir yönetim gerçekliği açığa çıkmıştır. 100. yılını kutlamaya hazırlanan Türkiye Cumhuriyeti gerçekliğinin bir yönü bu oluyor.

Bazıları, bunun böyle olmadığını, Türk devletinin jeo-politik konumu gereği güçlü bir ülke olduğunu iddia edebilir. Fakat bu durum belirtiliklerimizle çelişmiyor tam tersine tamamlıyor. Hiçbir şekilde taşınamayacak bu şizofrenik iktidar gerçekliği jeo-politik-jeo stratejik konumu gereği uluslararası kapitalist sistem tarafından ayakta tutuluyor.

AKP-MHP iktidarı, tüm iddialarının aksine en dışa bağımlı ülke konumundadır. Bir gün ABD'den onay olmazsa, İsrail ile ilişki içerisinde olmasa ayakta kalamayacağını bilmek gerekir. Kürt halkına karşı uyguladığı plan bile İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığının özgün bir biçimi oluyor. BM toplantısında İsrail haritasını karşılaştırmalı olarak vermiş ardından Kürdistan'ı işgal planını ortaya koyarak onay istemiştir. İşte orada ses çıkarmayarak onay veren BM, BM'nin yürütücüsü olan uluslararası komplocu güçler Türk devletini kendi bölge çıkarları için ayakta tutuyorlar. NATO üzerinden saldırılar planlıyor ve Türk devleti eliyle hegemonik yayılmacı politikalarını uyguluyorlar.

Garê yenilgisi sonrası AKP-MHP iktidarının adım atacak gücü kalmamıştır

Geçen yıl 10 Şubat tarihinde Garê'ye düzenlenen saldırı ve ardından 23 Nisan tarihinde başlatılan Kürdistan gerillasını tasfiye etme temelinde içine girilen süreç aşılmamıştır. Hatırlanırsa hem bu saldırı öncesi hem de 23 Nisan'da Medya Savunma alanlarına başlatılan işgal saldırılarının hemen öncesinde NATO güçleri ile toplantılar yapılmış, bölgedeki işbirlikçi, ihanetçi güçler ile görüşülmüş, başta Irak olmak üzere ulus devletlerle anlaşmalar imzalanmıştır. Yani ortaya çıkıyor ki bunlar Türkiye'nin, AKP-MHP faşist iktidarının tek başına yapabileceği çalışmalar değildir. Aslında

reken ilk sonuç budur. Türk devletinin soykırım saldırılarına bakarak ulaşılan bu çizginin gerilediğini sananlar yanılıyor. Tam tersine TC faşizminin AKP-MHP idaresi altında canını dişine takarak Kürt halkının özgürlük ve varlık gelişimini temsil eden hareketimize yönelmesinin temel nedeni ulaştığımız bu düzeydir.

Bu yılki Newroz kutlamalarındaki serhıldan duruşu, kadınları ve gençliğin Önder Apo'nun politik çizgisindeki ısrarından geriye düşülmediğini gözler önüne serdi. Bu, Kürt sorununun demokratik ulus çözümündeki kararlılıktır.

Özetle, dillere pelensenk gibi ifade edilen Türkiye'nin temel sorunu Kürt sorunu değildir. Kürt halkının varlığını, bir halk olmaktan kaynaklı, sahip olması gereken haklarının inkarını ve tüm bu gerçekleri karartmak için TC sisteminin geliştirdiği soykırım sorunu vardır. Kürtler değil, Kürt halkı başta olmak üzere halkların soykırımına dayalı olarak geliştirilen Türk ulus devleti sorun kaynağıdır. Ve artık bu gerçeklik Kürt halkı açısından çok iyi anlaşılmıştır. Bunun için sorun kendisini çözmek değil karşıdaki sistemi çözmeye ve yeniden inşa etme sorunudur.

Önder Apo'nun 50 yıllık özgürlük yürüyüşü bu gerçeklik temelinde mücadeleyi ve sonuç olarak çözümün kendisini oluşturmayı başarmıştır. Tekrar tekrar Kürt sorunu nasıl çözülecek demek çeşitli çevreler açısından bu

yaratmak, çözüm yolunu belirsizleştirmek, gerekçeler yaratmak, bahneler uydurmak iktidar başta olmak üzere egemen sınıflar ve onlarla işbirliği içinde olan tüm kesimler tarafından çok daha yoğun devrede tutulacaktır. Fakat toplamda Kürt halkı, Önderlik ve PKK öncülüğündeki yürüyüşünü sonuç alana kadar sürdürecektir, fırsat bulduğu her yolla dayatacaktır. İşte bu diyalektik gerçekliğin daha da dinamik bir hal aldığı, hareketliliğin arttığı, yoğunluğun yaşanacağı bir yılın içerisindeyiz.

Türk devlet modeli, tüm parametrelerinde iflas etmiştir

Bu gelişmeleri, Türkiye'deki siyasal-askeri ortamın doğru anlaşılması için belirtiyoruz. Türkiye'deki politik ortamın odak noktası doğru belirlenmeden, kimin ne yaptığı, nereye gittiği, ne söylediğinin doğru analiz edilemeyeceği bilinmelidir. Sıkça özel savaş merkezlerinin yarattığı gündemler etrafında takılı kalmak, gözümüzün önündeki gerçekleri görememek, esas olan üzerine politika kurgulamamak bundan kaynaklıdır.

Soykırımcı sömürgeci TC, tam bir özel savaş devletidir ve bu savaşın yüzde 90'ını Kürt varlığının soykırımdan geçirilmesine göre kurgulanmıştır. Siyaseti de, sanatı da, medya ve iletişim organları da, tüm güvenlik sistemi de Kürt varlığının kontrol altında

Değişen Türk ulus devletinin Kürt varlığı karşısındaki politikaları değildir. Tam da bu satırları yazdığımız gün Zap, Avaşın, Metîna'da yeni bir imha ve tasfiye operasyonunu başlattıkları gündür. Kök kazıma edebiyatlarında zirve yaptıkları, Kürdistan özgürlük savaşçıları nereden olursa olsun bulup imha edeceklerini vurguladıkları bir gün.

Cumhuriyet tarihinin yarısı neredeyse PKK'nın öncülüğünde gelişen sarsıcı bir savaşla sürdü. Sürüyor. İlk günden bu güne söylediklerini karşılaştırdığımızda öz olarak baştan itibaren benzer argümanları kullandıklarını biliyoruz. O zaman fark nerededir? 50 yıllık özgürlük ve varlık savaşımız düşmanda neyi değiştirmiştir? Bu savaş siyasi alana nasıl yansımaktadır? Türkiye'deki siyasi arena Kürt halkının varlık ve özgürlük savaşına nasıl yaklaşıyor? Bu soruların cevabı çok daha geniş analizleri gerektirse de bazı ana başlıklar altında şöyle izah edebiliriz.

2022 Türkiye'sine geldiğimizde, 50. Önderlik yılında karşımıza çıkan ilk olgu her ne kadar Kürt halkının varlık ve özgürlük savaşını karşısında politika değiştiremeyen, geri, tutucu, milliyetçi, faşist bir ulus devlet gerçekliği varsa da bu devlet tüm meşruluğunu yitirmiştir, ucube bir görünüm kazanmıştır.

Öyle anlaşıyor ki kapitalist modernitenin öncü devletleri başta olmak

Garê yenilgisi sonrası AKP-MHP iktidarı adım atacak halde de değildi. Fakat bu planı kendisi kurmadığı gibi kendisi de bozamazdı, sürdürmek durumundaydı. Şimdi 17 Nisan tarihinde başlatılan saldırılar da bu bağlamda değerlendirilmelidir.

Hareketimiz 2018 sonrası süreci, uluslararası komplonun yeni bir aşaması olarak tanımladı ve öyle hareket ediyor. Başta militan yapımız olmak üzere halkımızın bu gerçekliğin farkında olarak aldanmaması gerekiyor. Bunu şunun için belirtiyorum. Her ne kadar saldırıların merkezinde gerilla gücü varmış gibi yapılsa da hedefte olan halkımızdır, Kürdistan gerillasıdır, Kürt halkının politik yoğunlaşma merkezidir. Unutmamak gerekir ki eğer Kürt halkı için politika oluşturulabiliyorsa bu gerilla sayesinde oluyor.

Bu anlamda Türkiye'deki siyasi atmosferi şekillendiren en temelde özgürlük hareketimizin mücadelesidir. Hiçbir konuda politika geliştiremeyen, topluma çözüm sunamayan AKP-MHP faşist iktidarı söz konusu Kürt halkı ve onun özgürlük mücadelesi olduğunda yerinde durmuyor. Tasfiye konseptini gerçekleştirmek için denemediği yol ve yöntem kalmıyor. Kurdukları her iki cümleden biri, Kürt halkının özgürlük değerlerine karşı yürüttükleri savaş oluyor. Bunun prim yaptığını görüyor; milliyetçi, ırkçı faşist söylemlerle toplumdaki onay almaya çalışıyor. Türkiye toplumunun en temel ihtiyaçlarını da bu şekilde istismar ediyor. Yandaşa rant kapısını aralayarak ekonomik yatırımları peşkeş çekiyor. Aldatıyor, kandırıyor, çarpıtıyor.

Kendisini muhalefet olarak tanımlayanlar ise iktidarın bu oyunlarını izliyor. Bunu çaresizliklerinden dolayı değil tercihen yaptıklarını iyi bilmeliyiz. Başını Kemal Kılıçdaroğlu'nun çektiği Millet ittifakı adındaki oluşum söz konusu Kürt halkı ve onun en temel varlık ve özgürlük sorunu olduğunda ses çıkarmayı bir tarafa bırakalım, onay veriyor, destekliyor, soykırım saldırılarının arkasında duruyor.

CHP, Kürt soykırımının sonuçlarından nemalanmak istemektedir

Bu konuda sıklıkla vurgulanan husus CHP'nin Kürt gerçekliği, varlığı, kimliği konusundaki sicilin kötülüğü oluyor. 6'lı ittifak olarak tartışılan diğer siyasi oluşumlara hiç değinmeye bile gerek yoktur. Meral Akşener, Kürt halkına yönelik en vahşi saldırıların yürütüldüğü bir dönemin içişleri bakanı'dır. Demokrat Parti ve Saadet Partisi, AKP-MHP ittifakından tam istediklerini bulamayan sermaye kesimleri ile ilişkide oldukları açıktır. Deva ve Gelecek Parti ise AKP'ye ideolojik olarak değil politik olarak karşı muhalefet etmektedirler. Yani tüm partilerin bu konuda sicillerinin kötü olduğunu biliyoruz. Bunun göz önünde tutulması, hatırlanması ve buna göre de tutum alınması gerekir. Unutmayalım ki toplumların bir hafızası vardır. Tarih, toplumun hafızası olduğuna göre Cumhuriyet tarihi boyunca Kürt halkına yönelik soykırım uygulamalarında, çeşitli ideolojik gerekçelerle yer almış olan kurum ve kişiler unutulamaz. Bunlar ancak toplumla yüzleşmeler gerçekleştiğinde, hakikatler açığa çıkarıldığında ve toplumun vicdanında açılan yaralar sarıldığında giderebilir. Kılıçdaroğlu'nun son dönemdeki popüler sözleriyle ifade edersek helalleşme bu şekilde gerçekleşebilir. Fakat dikkat edilirse bu yönlü hiçbir çaba yoktur. Tam tersine AKP-MHP faşist iktidarının

devrede tuttuğu, bir nevi bayrağını CHP zihniyetinden aldığı soykırımcılığın sürdürülmesini isteyerek sonuçlarından nemalanmak istemektedir.

Şimdiye kadar açığa çıkan AKP-MHP iktidarının Kürtlere ve HDP'ye karşı uyguladığı soykırım ve zulüm politikasına CHP'nin onay verdiğidir. Peki bu niye böyledir? Kürt halkını öncüsüz, örgütsüz, partisz, siyaset-siz, savunmasız bırakarak ne yapmak istiyorlar? Her Kürt bireyi, devrimci-demokrat, aydın ve hakikat savunucusu bu soruyu kendisine sormalı ve sağa sola bükmeden, kendini kandırmadan, iyi niyete sığınmadan cevap verebilmelidir. Birazcık vicdanı olanlar Kürt halkının içinde bulunduğu bu durumla yüzleşmeli ve bunu insan kalabilmek için yapılabilmelidir. Soykırım gerçekliği ile yüzleşmemek bizi her hangi bir canlı gibi hayatta tutabilir fakat asla insan olarak bırakmaz, bu çok iyi bilinmelidir.

CHP'nin genel başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, geçen süreçte Amed ziyaretinde 'Demokratikleşmenin yolu Diyarbakır'dan geçer' diyerek kendisinden önceki birçok siyasetçinin söylemlerini tekrar etti. Türkiye'nin demokrasi ölçüsünü Kürdistan'da yaşanacak gelişmeler olarak değerlendirmesi veya değerlendirmek zorunda kalması elbette takip edilmesi gereken bir gelişme oluyor. Fakat kendisini cumhuriyetin kurucu partisi olarak gören ve öyle de davranan CHP, AKP'ye son yirmi yıldır sunmuş oldukları örtülü ve açık desteğe ilişkin tek bir cümle kurmuyor, geçmiş süreci sorgulamıyor. Dikkat edilirse ben bu sorunu 'şöyle' çözeceğim demiyor.

AKP-MHP faşizmi Kürt Özgürlük Hareketini ezmeye üzerine iktidarda kalabileceğini düşünüyor. CHP'de istiyor ki AKP-MHP faşist iktidarı Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye etsin, öncülüğünü ortadan kaldırsın, siyaset alanlarını dağıtsın, gerillası ezilsin ki Kürt halkı savunmasız kalsın ve böylece tüm tepkiler ve öfkeler AKP'ye yönelmiş olsun ki Kürt oyları kendisine kalsın. Aynı şekilde Özgürlük hareketimizin de AKP-MHP faşizmine karşı yürüttüğü mücadelede kısmen başarılı olmasını ve iktidarın burnunu sürtmesini de istiyorlar. Kendileri açısından bu şekilde Türkiye'de iktidar olabileceklerine inanıyorlar.

Amed'e gidip de, bir özel savaş projesi olan HDP il binası önünde polis gücüyle tutulan ailelere ziyaretinin başka bir anlamı olabilir mi? Bu gidişata iktidar baskısı kılıfı giydirilebilir mi? Mevcut iktidar karşısında, Kürt gerçekliği karşısında tutarlı bir

yaklaşım geliştiremeyen bir siyasi odak, uluslararası ilişkiler ile oluşturulmuş bu kadar karmaşık bir sorunu hangi irade ile çözebilecek ki!

Kemal Kılıçdaroğlu, 'Kandil'i biz başlarına yıkacağız' diyerek niyetini ortaya koymuştur. Bununla Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesi karşısındaki pozisyonunu net olarak belirlemiştir.

Kürdistan Özgürlük Gerillasının, Türkiye'nin işgal saldırılarına karşı öz savunma savaşı ana sütü kadar helaldir. Başta da Bakurê Kurdistan'daki işgalin sonlandırılması, Kürt halkının bir halk olarak kabul edilmesi gerekir. Türkiye'de Kürt'ler, yürüttüğümüz mücadele sonucu açıktan inkar edilememektedir. Fakat Kürt bireyleri olarak vardır, 'kardeş' olarak hitap edilmekte, Türklükle kan bağı kurularak asimilasyona zemin hazırlanmaktadır. Kürt halkının halk olarak kabulü ise, Türkiye'nin demokratikleşmesinin tek ve gerçek yoludur.

Bu anlamda Kılıçdaroğlu'nun Kürt halkına yönelik söylem ve hedeflerinden böyle bir demokratikleşme sonucunu çıkaramıyoruz. Sütten ağız yanan yoğurdu üfleterek yermiş derler. Biraz böyle de olabilir. Fakat tüm iyi niyetli, pozitif yaklaşımlarımıza rağmen CHP öncülüğündeki ittifakın Kürtlere oyun yaptığı, oy hesabıyla yaklaştığı hissiyatı tüm gerçekliğiyle karşımızda durmaktadır. Elini taşın altına koyan ve irade gösteren bir tutum görmüyoruz. Bundan daha fazla, Kürt halkının siyasi güç odaklarını tasfiye etmeye yönelimin olduğu bir dönemde bundan faydalanma yaklaşımının daha fazla olduğunu düşünüyoruz. Buna HDP başta olmak üzere demokratik siyaset merkezleri de dahildir.

Demokratik siyaset alanını oluşturmak, örgütlü topluma dayanmayı gerektirmektedir

Bu durumda yapılması gereken en önemli şey Türkiye'nin tüm sorunlarına çare olarak gördüğümüz demokratik ulus çizgisinde bir siyasal alan ortaya çıkarmaktır. Böyle bir siyasal alan, güç odağı, çizgisi ortaya çıkarıldığında ise çok geniş yelpazede ilişki ve ittifaklar kurmak imkan dahiline girebilir. Yeri gelmişken buna da değinelim, bu süreçte fazlasıyla dikkat edilmesi gereken bir anlayış diplomasi ya da klasik siyaset kodları ile sonuç alınabileceği yanılgısına asla girmemek gerekir. Söz konusu Kürt halkının varlık ve özgürlük sorununu çözmek ise buna gidecek yolda araç

olan çalışmaları esasın yerine koymak yersiz kayıpların ve iflasın önünü açar. Demokratik siyaset alanını oluşturmak, her şeyden önce örgütlü topluma dayanmayı gerektirmektedir. Örgütlü toplum, bilinçli ve kendini savunabilen bir toplumdur ki, buna ulaştığında diplomasi imkanlarını da değerlendirebilir.

Demokratik siyasetin önünü açacak ilişkileri de değerlendirmek elbette anlamlıdır. Fakat taktik, geçici, dönemselleri stratejik olanın yerine koymak, buna dayalı hareket etmek zarar verecektir. Bunun için esas olan demokratik siyaset alanının, ulus devletin tüm saldırılarına rağmen ayakta tutma başarısını gösterebilmekten geçmektedir. Mücadeleci olmayı eksenine alan, sadece direniş değil sonuç alıcı politika üretmede kendine güvenen, Türk ulus devletçi gelenekten gelen hiçbir siyasi oluşumu çözüm merkezine almayan fakat değerlendiren, esas olarak kendini çözüm gücü olarak örgütleyen anlayış bizi doğru politik duruşa getirebilir. Bu anlamda '3. Yol' adı altında yürütülen tartışmaları ve giderek demokrasi ittifakı olarak şekillenen gelişmeler olumludur.

Demokrasi, AKP-MHP faşist ittifakının kendisine yakıştırdığı bir niteleme oluyor. Benzer bir biçimde CHP liderliğindeki Millet ittifakı da bu kavramı dilinden düşürmüyor. Hatta mevcut ittifakı demokrasi düşmanlığı ile suçlamaktan geri durmuyor. Önderliğimiz, savunmalarda Hitler'in partisinin adında da sosyalizm vardı dedi. Hitler bu kavramı kullandı diye sosyalizmden vazgeçemeyeceğimizi vurguladı. Belki demokrasi kavramı ve tanımları için bu çok daha fazla geçerlidir. Bunun için demokrasi konusunda net olmaya gerek vardır. 3. Yolu, yani demokrasi ittifakını geliştirmek isteyenler, bahsettikleri demokrasiyi daha iyi ifade edebilmeli, pratikte bunu geliştirmenin adımlarını atabilmelidir. En azından lokal düzeyde, bazı örneklerle farkını ortaya koyabilmelidir.

Yine yaygın eğitim seferberliği ile demokrasi bilincini, kültürünü geliştirmek için mücadele edilebilmelidir. Bu, en az yapılan şeydir. Egemen sınıflar, toplumu bilgisiz ya da eksik bilgilerle bırakmayı iktidar sanatının bir parçası olarak görürler. Fakat demokratik toplum bilinçli toplum olarak politika üretebilen, tartışabilen, karar verebilen toplumdur. Bu temelde eylemli toplumdur. Demokrasiden değil onun demogojisinden uzak durmak gerekir. Toplumların algısında demokrasi seçimlere indirgenmiştir. Egemen sınıf

siyasetlerine duyulan güvensizlik nedeniyle demokrasi kavramı da, tartışmaları da çoğu zaman değersizleşmektedir. Güç ilişkileri daha fazla öne çıktığı gibi, güçlüye dayanma arayışı gittikçe zayıflayan toplumsal bağlar içerisinde her türlü otoriter, totaliter rejimlerin beslendiği sosyo- psikolojik zeminleri beslemektedir. Buradan gerçek demokrasi savunucularının çıkaracağı sonuç toplumu güçlendirme temelinde siyaset alanının inşa edilmesi oluyor. Fakat bu konuda çabalar çok yetersizdir. Ortaya çıkan yetersizlikler imkansızlıktan değil, emekle, sabırla, ustalıkla toplumun örgütlenmemesinden kaynaklanmaktadır. Bunun yerine kolaycı çözümler, erken iktidar olma hastalıkları hızla ortalığı kaplamaktadır. Bir görüşmeden medet ummak, büyük bir hata yaparak iktidarın düşmesini beklemek bu da olmuyorsa uluslararası güç dengelerinin bir mucize eseri değişmesini beklemek sıklıkla yaşanabilmektedir.

Bunun yerine mücadeleye hazır olduğunu Newroz'larda, 8 Mart ve daha birçok vesileyle ortaya koyan bir toplum gerçekliğini örgütlemek, siyaset üretir halde tutmak, uzak olanları yakınlaştırmak, küskünlerle, kırılmış ve yıpranmışlarla ilgilenme yapılmamaktadır. Türkiye halkı zaten faşist siyaset odaklarının çiftliği gibidir. Türkiye halklarına karşı uzun zamana yayılan ancak fedakarlıklarla yürütülecek çalışmalara hiç meyledilmemektedir. Belirttiğimiz bu hususlar başta HDP olmak üzere mevcut sistemi demokratik dönüşüme uğratmak isteyen güçler açısından risk teşkil ediyor. Örneğin HDP bir çözüm partisidir. Yani çözümün muhatabı haline gelebilecek, gelmesi gereken bir partidir. AKP ya da CHP zihniyetiyle Kürt halkının varlık ve özgürlük sorunu çözülebilir mi? Sorunu çözecek olan HDP gibi Türkiye'ye demokratik dönüşümü dayatacak ve sağlayacak bir oluşum olacaktır.

Sonuç olarak Kürt varlığı ve özgürlüğü mücadelesinin hedeflerine ulaşması için koşulların her zamankinden daha uygun olduğu bir sürecin içinden geçiyoruz. Bu mücadele, her alanda sergilenen mücadelelerin bir toplamı olarak bu düzeye geliyor. Yani kendiliğinden oluşmuyor. Önder Apo'nun duruşu, Kürdistan'da fedailikte zirve yapan gerilla mücadelesinde, Kürt halkının kararlılığında kendisini gösteriyor. Bu kararlılık ise demokratik siyaset alanında yoğunlaşıyor.

Gerilla salt bir askeri savaş gücü değildir. Bundan çok daha fazla politik yoğunlaşma gücüdür. Hatta yoğunlaşmış ideoloji ve siyaset gerillacılığıdır. Bu anlamda Kürt halkının öz çıkarları üzerinde yoğunlaşmalı, bunun politik gücünü ortaya çıkarmayı sürdürmeli ve uygulamalıyız. Bu temelde herkesi demokratik ulus çözümünün siyasetini doğru anlamaya ve katılmaya çağırıyoruz. Bunun için Önder Apo'yu yeterli düzeyde kavrayalım ve uygulayalım. Bugün Zap'da, Avaşin ve Metîna'da Kürt halkının varlık ve özgürlük savaşını en doğru politik çizgi temelinde yürütenlerle birlikte mücadele edelim. Türkiye ve Bakurê Kurdistan'da demokratik ulus çözümünü, devrimci halk savaşı temelinde politik bir seçenek haline getirelim.

GÜCÜMÜZ İDEOLOJİMİZDİR

Metîna'da, Avaşîn'de, Zap'ta kahraman gerilla güçlerimizin AKP-MHP faşizmine vurduğu öldürücü darbeler başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm hareketimizi, tüm halkımızı canlandırdı, dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında yeniden aktif mücadele içine çekti. Devrimci demokratik kesimleri, dostlarımızı özgürlük mücadelesine daha fazla destek verir hale getirdi. Tepê Sor'da, Werxelê'de, Mam Reşo'da, Zendura'da HPG ve YJA-STAR savaşıncılarının gösterdiği destansı kahramanlık tüm yoldaşlara, halkımıza ve dostlarımıza adeta yeniden can verdi.

Duran Kalkan

madığını, tam tersine partide ve toplumda bir karşılığının olduğunu, onları harekete geçirme kabiliyetine ve gücüne sahip bulunduğunu açık bir biçimde ortaya koydu.

Düşmanın bütün saldırı ve engellemelerine rağmen demek ki kışın yürüttüğümüz örgütsel çalışmalar, başarıyla gerçekleştirdiğimiz toplantılar son derece önemliymiş, anlamlıymış, sonuç vericiymiş; bunları 50. yıla büyük bir inisiyatifle hamlesel düzeyde gerçekleştirdiğimiz görkemli giriş pratiğinde net bir biçimde gördük.

2021 yılında Garê'de yaşanan savaş tarihi bir dönemeç oluşturdu

Kuşkusuz kış sürecinde bu düzeyde toplantılar yapabilmemiz, önceki yılın pratiğini bütün boyutlarıyla irdelleyip derslerini çıkartırken yeni yılın devrimci görevlerini böyle kapsamlı bir biçimde planlayışımız 2021 yılının büyük mücadelesi ve zaferi üzerinde gerçekleşti. O zafer ki, Apocu fedai çizgide HPG ve YJA-STAR komuta ve savaşçı gücünün kahramanlığı en üst düzeye çıkarması temelinde sağlandı. Metîna'da, Avaşîn'de, Zap'ta kahraman gerilla güçlerimizin AKP-MHP faşizmine vurduğu öldürücü darbeler başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm hareketimizi, tüm halkımızı canlandırdı, dört parça Kürdistan'da ve yurtdışında yeniden aktif mücadele içine çekti. Devrimci demokratik kesimleri, dostlarımızı özgürlük mücadelesine daha fazla destek verir hale getirdi. Tepê Sor'da, Werxelê'de, Mam Reşo'da, Zendura'da HPG ve YJA-STAR savaşçıların gösterdiği destansı kahramanlık tüm yoldaşlara, halkımıza ve dostlarımıza adeta yeniden can verdi. Onları güçlü bir biçimde yeni mücadele içerisine çekti. Kısaca bütün bu gelişmeler kış sürecindeki yönetim toplantılarımız ve 50. Yıla görkemli bir hamleyle girişimiz 2021 yılının Metîna, Zap, Avaşîn merkezli yaşanan büyük gerilla direnişinin zaferi üzerinde yükseldi. Metîna, Zap, Avaşîn'de gelişen kahramanca gerilla direnişi de hiç kuşku yok ki 2021 yılı Şubat ortasında Garê'de kahraman gerilla güçlerinin yarattığı tarihi zaferin başlattığı yeni direnme süreci temelinde gerçekleşti.

Gerçekten de geriye dönüp bakıldığında insan şunu net olarak görebilir: 2021 yılı Şubat ortasında Garê'de yaşanan savaş tarihi bir dönemeç oluşturdu. AKP-MHP faşizmi Garê'de ucuz bir zafer elde ederek onu oya dönüştürmek, siyasi başarı haline getirmek, belki de bu temelde seçim

kazanıp yönetimini yenilemek istiyordu. Garê saldırısında alacağı sonuca bu düzeyde bir siyasi anlam yüklemişti. Peki sonuç ne oldu? Askeri açıdan tarihi bir hezimet yaşadı. Yaşadığı askeri hezimet de onun bütün siyasi hedeflerini, amaçlarını, planlarını boşa çıkardı. Adeta tarihin akışını değiştiren yeni bir dönemeç oluşturdu. AKP-MHP faşizminin kırılmasına, inisiyatifin tümüyle Kürdistan Özgürlük Gerillasının ve halk direnişinin eline geçmesine yol açtı. Bunu Metîna, Zap, Avaşîn işgal saldırısıyla tersine çevirme çabaları da tıpkı Garê'de olduğu gibi Zendura, Werelê, Mam Reşo ve Tepê Sor gibi bu sahaların bütün alanlarında kahraman gerilla güçlerimizin gösterdikleri tarihin en büyük ve en anlamlı direnişiyle boşa çıktı, başarısız kılındı. Böylece 2021 yılı gerillanın zaferiyle başladı. Gerilla inisiyatifleriyle gelişen, gerilla direnişinin büyük zaferler kazandığı bir yıl olarak gerçekleşti.

Kuşkusuz gerillanın kazanması demek bir bütün halkımızın ve devrimci demokratik dostlarımızın kazanması demektir. Gerillanın ele geçirdiği inisiyatif olduğu gibi diğer mücadele alanlarına, dört parça Kürdistan'a ve yurtdışına yayıldı. Parti güçlerimizi, yurtsever halkımızı ve devrimci demokratik dostlarımızı etkiledi. Kadınları ve gençleri daha çok harekete geçirdi. Yıl boyu gece gündüz demeden halk direnişi yaşandı. Zindanlara yöneltilen baskı ve işkence-ler karşısında zindanlardaki devrimci tutsakların kahramanca direnişleri ortaya çıktı. Dağda, ovada, şehirde savaştık. Dağda, ovada, şehirde, zindanda direndik. Parti öncülüğü, kahraman gerilla öncülüğü, gençlik ve kadın hareketi tüm devrimci yurtsever ve demokratlar olarak mücadele ettik. Her yeri mücadele alanı haline getirdik, her günü direnişle karşıladık. Böylece 2021 yılını AKP-MHP faşizminin hızla çöküşe gittiği, inisiyatifin özgürlük hareketimize geçtiği, gerillanın, halkımızın, tutsakların topyekûn direnişinin zafer çizgisinde ilerlediği bir yıl haline geldi. Apocu hareketin 50. Zafer Yılına böyle bir mücadele temelinde girdik.

50. Önderlik ve Parti Yılında her yeri direniş alanı haline getirmek temel kararımızdır

50. yıla girişi görkemli kılmak için kış döneminde gerçekleştirdiğimiz yönetim toplantılarıyla gerekli karar ve plan düzeyini ortaya çıkardık, bu temelde gerçekleştirilen pratikleşme de mücadele tarihimizin önemli bir zirvesinin yaşanmasına yol açtı. 50. Ön-

derlik ve Parti yılına görkemli bir hamleyle tarihin en anlamlı 8 Mart ve Newroz'uyla girdik. Bu temelde 50. yılın her gününü Newroz yapmak, her yeri zafer çizgisinde direniş alanı haline getirmek hareket ve halk olarak temel kararımızdır. Bu kararın gerektirdiği pratikleşmeyi her alanda yüksek bir sorumluluk duygusuyla başarı bir biçimde geliştirerek Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 'Dem Dema Azadiyê' hamlemizi kesin zafere götüreceğiz.

Peki bunu bir iddia ve hedef olmaktan çıkartarak günlük olarak pratikte yaşanan bir gerçeklik haline nasıl getirebiliriz? Apocu hareketin 50. yılının her gününü nasıl Newrozlaştırabiliriz? Böyle bir yılda her yeri zafer çizgisinde gelişen bir direniş yeri haline nasıl getiririz? Önümüze koyduğumuz hedefleri nasıl tam başarıya ulaştırırız?

Hareket ve halk olarak önümüzde duran temel sorular bunlardır ve bizden doğru anlamayı, başarıyla pratikleştirmeyi isteyen sorulardır. Parti öncülüğü olarak, gerilla güçleri olarak, kadın ve gençlik hareketleri olarak, bir bütün Kürt halkı ve dostları olarak söz konusu soruları kendimize sormamız, açık ve net bir biçimde pratikte uygulanabilir cevaplar vermemiz gerekiyor. Yoksa söylediklerimiz kuru bir iddia ve hedef olmaktan öteye geçmez. Onların gerektirdiği yaratıcı ve etkili bir pratik ortaya çıkmaz ve amaçlar başarılamaz. O halde söz konusu sorular üzerinde son derece somut, gerçekçi ve amaçlardan kopmadan yoğunlaşmamız gerekiyor. Bu soruları kendimize sorup doğru anlaşılır ve uygulanabilir cevaplar vermemiz gerekiyor.

Parti yönetimi olarak biz bu soruları her zaman kendimize soruyoruz. 50. yıla görkemli girişimizi de değerlendirdik. 50. yıla girişin nasıl gerçekleştiğini, ilgili tüm çevrelere ne tür mesajlar verdiğini, bizim için ne tür mesajlar içerdiğini ve bunların yerine pratikte başarılı bir biçimde nasıl yerine getirebileceğimizi çok yönlü bir biçimde ve tüm ayrıntılarıyla tartışıp değerlendirdik. Bu anlamda kış toplantılarını da bütünleştiren, geçen üç aylık pratik çalışmanın sonuçlarını toparlayan, derslerini çıkartan, hata ve eksikliklerini gideren, böylece 50. yıl mücadelesini 'her gün Newroz, her yer direniş' çizgisinde yürütebilmek için gerekli iddia ve kararlaştırma-ya ortaya çıkartan tarihi bir gelişme yaşadık. Bu anlamda örgütsel çalışmalarımız doğru ve anlamlı bir biçimde yürümektedir. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesinde yoğunlaşma her zamankinden daha fazla yaşanmak-

Kürdistan Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı olarak 50. Önderlik ve Parti yılına görkemli gelişen bir hamle içine girdik. 8 Mart'ta kadınlar, 21. yüzyılın kadın özgürlüğü temelinde özgürlük yüzyılı olduğunu bir kez daha ilan ve ispat ettiler. Newroz ise tüm zamanların en görkemli bir özgürlük bayramı olarak kutlandı. Gerçekten de AKP-MHP faşizmine karşı Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü temelinde yürüttüğümüz 'Dem Dema Azadiyê' hamlemiz 2022 Newroz'unda gerçek anlamda bir zirve yaptı. Dünyanın dört bir yanında on milyonlarca insan sokakları ve meydanları doldurarak Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü haykırdı. İmralı duvarları paramparça edilerek Önder Apo'yla halk ve insanlık buluşması en ileri düzeyde gerçekleştirildi. 50. yılın gerçek bir Newroz yılı olarak yaşanacağı bütün bunlar sonucunda açık bir biçimde gözüktü. Gençler ve kadınlar, işçi ve emekçiler sokakları doldurarak aynı şeyi duyan, aynı amacı gerçekleştirmek isteyen yeni bir toplumsallığı, yeni bir yaşam arayışını, alternatif bir dünyanın var olduğunu ortaya koydular ve herkese gösterdiler. Coşku, heyecan, kitlesellik en ileri düzeydeydi, mesajlar son derece net ve somuttu. Tüm eylemler, Newroz kutlamaları İmralı işkence ve tecrit sisteminin parçalanması ve Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüne kavuşması hedefine odaklanmıştı.

Bu inisiyatifli çıkış 4 Nisan Önder Apo'nun doğum günü kutlamalarında da dört parça Kürdistan'da büyük bir kitlesellik halinde yaşandı. Yeni özgür doğuşu başta kadınlar olmak üzere gençlik ve tüm halkımız, işçi ve emekçiler, dostlarımız hissettiler ve yaşadılar. Şimdi aynı ruh, örgütlülük ve coşkuyla 1 Mayıs Dünya İşçi ve Emekçi Bayramını kutlamaya yürüyoruz. Daha şimdiden görülüyor ki 8 Mart ve Newroz'un sonuçları 1 Mayıs'a güçlü bir biçimde yansıyor, tüm zamanların en güçlü ve görkemli 1 Mayıs'larından biri yaşanacak. 8 Mart ve Newroz ile başlayan 50. Yıl Hamlemiz 1 Mayıs kutlamalarında yeni bir zirve yapacak. Kuşkusuz bunu 18 Mayıs şehitler günümüz, mayıs

şehitler ayımız boyunca kahraman şehitler gerçeğimizi anma, anlama, şehitler çizgisinde eleştiri ve özeleştiriyle kendini değiştirip düzeltme ve böylece devrimci ve yurtseverlik çizgisinde çok daha derinleşip kararlaştırma çalışmalarını tamamlayacaktır. 1 Mayıs'ın ardından şehitler çizgisinde kendini değiştirip dönüştürme, daha kararlı bir hale getirme, daha güçlü fedailerme süreci yaşanacak. Bütün bunlar da önümüzdeki yaz ve güz döneminde Apocu Hareketin 50. Yıl Zafer Hamlesi'ni her gün yeni zaferler kazanma temelinde büyük başarılarla yaşanmasını sağlayacak.

İşte bunları görerek, hissederek 50. Önderlik ve Parti yılının daha güçlü mücadele ve daha büyük bir zafer yılı olacağını ilan ettik. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü hedefi temelinde özgür Kürdistan ve Demokratik Türkiye ve Ortadoğu mücadelesinin bu yılda en yaygın ve güçlü bir biçimde gelişeceğini söyledik. Bunun için yıla güçlü bir hamle temelinde girmeyi öngördük. Elbette böyle bir hamlesel çıkışın temelinde geçen kış sürecinde başta PKK Merkez Komitesi olmak üzere KCK, HPG, Kadın ve gençlik örgütlerimiz çerçevesinde yürüttüğümüz merkezi yönetim toplantılarının sonuçları rol oynadı. Her düzeyde yaptığımız merkezi yönetim toplantılarıyla büyük mücadele yılı olan 2021 yılının mücadele tecrübesini çok yönlü olarak değerlendirip derslerini yeni mücadele yılına başarıyla taşımayı öngördük. Bu temelde 2022 yılını daha hazırlıklı, planlı ve örgütlü karşılamayı esas aldık. Yapılan örgütsel çalışmaların, gerçekleştirdiğimiz toplantıların anlamsız olmadığı, parti öncülüğümüzü, kahraman gerilla güçlerimizi, gençlik ve kadın örgütlerimizi, tüm halkımızı harekete geçirme gücüne sahip olduğu kahramanlık ayımız olan Mart ayında yaşadığımız hamlesel çıkışla net bir biçimde görüldü. Elbette 50. Önderlik ve Parti yılına böyle bir hamle temelinde girmeyi öngördük, kararlaştırdık, planladık, 8 Mart ve Newroz temelinde gelişen güçlü örgütsel ve eylemsel çıkış da bunlar temelinde oldu. Bu da yaptığımız çalışmaların, aldığımız kararların boşa gitmediğini, anlamsız ol-

tadır. Özellikle yönetim düzeyimiz yaşanan bütün olay ve gelişmelerden olumlu-olumsuz yanlarıyla kendini sorumlu görüp Önderlik ve şehitler çizgisinde gerçekleştirdiği derin bir eleştiri-özeleştiriyle hata ve eksiklikleri nedenleriyle birlikte bulup gideren, dolayısıyla halkımızın Newroz meydanlarında verdiği mesaja laik olacak ve sürecin gerektirdiği parti ve gerilla öncülüğünü başarıyla gerçekleştirecek bir örgütlü öncülüğü ortaya çıkartmak konusunda son derece ka-

lu, doğruları ortaya çıkartma çerçevesinde cevap verebiliriz. Söz konusu sorulara verilecek üç yönlü cevap bizi doğruya ulaştırıp başarılı bir pratiğe götürebilir.

Birincisi, siyasi-askeri mücadelede daha yaratıcı çok yönlü ve hamleci olabilmektir. Yani doğru bir tarz ve taktik geliştirebilmektir. Aslında pratiğe bakılırsa mücadele için potansiyel gücümüz az, imkanlarımız zayıf değildir. Öyle düşmanın gücünü, saldırılarını da çok abartmamak gerekiyor.

bir yaklaşım var. Bu da imkân ve fırsatların heder olmasına, zamanında gerekli pratik adımların atılamamasına, siyasi tutumun, askeri eylemliliğin yeterince geliştirilememesine yol açıyor. İşte bu durumu aşmamız lazım. Bütün çalışma alanlarında Apocu tarzı, üslubu ve tempoyu hayata geçirebilmeliyiz. Her alandaki kadro ve komiteler Apocu tarza, üsluba, tempoya ulaşabilmeliler. Özellikle siyasi ve askeri mücadelede yaratıcı, girişken, hamleci, değişime

yan, ona ters düşen duruşlar, tutumlar, tarzlar, taktikler kesinlikle strateji dışıdır, dolayısıyla parti dışıdır, hareket dışıdır. O halde direnişte tarz, üslup, tempoda, taktikte yenilik, yaratıcılık, zenginlik gerektiği gibi bir de topyekûn direniş gerekiyor. Tüm hareketin ve halkın Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü hedefleyen 'Dem Dema Azadiyê' hamlesinin başarısına katılması, tüm gücünü böyle bir strateji temelinde mücadeleye sevk etmesi gerekiyor. Bizde bu çerçevede iki temel hata yaşanıyor. **Birincisi**; Yürütülen çalışmalar stratejinin gereklerine göre düzenlenmiyor, kendini strateji dışı görme yaşanıyor. **İkincisi**; Az mücadele etme, kendini sınırlandırma, dar kalma durumu yaşanıyor. Oysa içinde bulunduğumuz dönemde bu tür duruşlar devrimci ve yurtsever görev ve sorumluluklar karşısında bir yetersizliği ifade eder. Kesinlikle bunu yeterli bir devrimcilik ve yurtseverlik duruşu olarak göremeyiz.

O halde 50. Yıl Hamlemizi kalıcı zaferler kazanan büyük bir zafer pratiğine dönüştürebilmemiz için tarz, tempo, taktikte düzeltme gerektiği gibi, mücadelede de topyekûnluk gerekiyor. Yani herkesin Devrimci Halk Savaşı Stratejisine göre yeterli mücadele etmesi, doğru mücadele etmesi gerekiyor. Doğru ve yeterli mücadele demek, stratejik çizginin gereklerine göre tarz ve taktikte yaratıcı bir temelde mücadele etmek demektir. O halde tarz ve taktikte yaratıcı ve zengin olacağız, bir de topyekûn mücadele edeceğiz, herkes mücadeleye katılacak. Hiçbir alan Devrimci Halk Savaşı mücadelesinin dışında kalmayacak. İdeolojik alan, toplumsal alan, siyasi alan, askeri alan; dört parça Kürdistan, yurtdışı; dağ, ova, şehir; gerilla, gençlik örgütlülüğü, kadın hareketi; hepsi topyekûn Devrimci Halk Savaşı direnişinin içinde yer alacak, kendisini bu direnişin zaferine göre planlayacak, kararlaştıracak, örgütleyecek ve pratikleştirecek.

İdeolojik-örgütsel çizgi duruşu mücadelenin esasıdır, belirleyicisidir

Bu anlamda kendini strateji dışı görmeler var. Devrimci Halk Savaşı'nı sadece askeri bir çalışma olarak gören, gerillaya bırakan ya da gençliğe bırakan yaklaşımlar çoktur. Halbuki adı üzerinde 'Devrimci Halk Savaşı' diyoruz. Yani halk savaşıyor, toplumun tümü savaşmak durumundadır. Her yöntemle savaşmak gerekiyor. Herkesin savaşması lazım. Her türlü düşman hedefine, faşist soykırımcı zihniyet ve siyasetin tümüne yönelik bir mücadele yürütmek gerekiyor. Hedefte, eylem zenginliğinde topyekûnluk, gücü harekete geçirmede topyekûnluk lazım. Bir de bütünlüklü mücadele gereklidir, mücadele parçalı olmamalıdır. Biri mücadele ederken diğeri seyirci kalmamalıdır. Eş zamanlı mücadele, birlikte mücadele, bütünlüklü mücadele, seferberlik düzeyinde mücadele hayati önem taşıyor. İşte bizim şimdi Ellinci Yıl hamlesini zafer taşıyabilmek için böyle topyekûn ve bütünlüklü bir mücadele gücü haline gelmemize büyük ihtiyaç var. Hareket olarak ve halk olarak bunu mutlaka yapabilmeliyiz.

Üçüncü ve esas olan ise bu süreçte yürütmeye başladığımız ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin doğru anlaşılması ve başarıyla yürütülmesidir. Gerçekten de Devrimci Halk Savaşı Stra-

tejisinin başarısı için topyekûn mücadele etmeye ihtiyaç var. Doğru tarz ve taktik haline gelmeye ihtiyaç var. Ama siyasi-askeri mücadelede başarı kazanabilmek için de her şeyden önce ve esas olarak doğru bir ideolojik ve örgütsel çizgi duruşuna ve mücadelesine ihtiyaç var. İdeolojik-örgütsel çizgi duruşu mücadelenin esasıdır, belirleyicisidir. Siyasi-askeri olarak doğru pratikleşmeyi, amaca uygun pratikleşmeyi, yaratıcı pratikleşmeyi de ortaya çıkartır. Dolayısıyla başarının garantisidir. Ne kadar ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi, o kadar askeri ve siyasi mücadele pratiği ortaya çıkar. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesine dayanmayan hiçbir askeri ve siyasi mücadele sonuca gidemez, zafer kazanamaz, kesin başarı elde edemez. Çünkü doğru yürümez, amaçtan kopar, dar kalır, sınırlı kalır. Siyasi-askeri mücadelede yaşadığımız bütün darlıkların, yüzeyselliğin, tutuculuğun altında aslında ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesindeki yetersizlikler vardır.

Pratikte esas almamız gereken en doğru formül, Önder Apo'nun her zaman ifade ettiği 'ne kadar eğitim, o kadar örgüt ve eylemdir' biçimindeki formüldür. Demek ki eğitim yapmadan, kendini eğitmeden, hazırlamadan örgütlenip eylem yapamazsın. O halde kendimizi eğitmek, örgüt ve eylem haline gelmenin belirleyici unsurudur. Peki, kendimizi neyle eğiteceğiz? Çok açık ki zihniyet devrimi yaşayarak eğiteceğiz. İdeolojik devrim yaşayarak eğiteceğiz. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürüterek eğiteceğiz. Kendini eğitmek demek doğru ve zengin bir düşünce yapısı kazanmak, ilkel, ölçülü bir ideolojik duruşa ulaşmak demektir. Dolayısıyla mücadelenin esası ideolojik ve örgütseldir. Bunu iyi bilmek lazım.

Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yürütülen mücadelenin de esası ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesidir. Bazılarımız esas olarak siyasi ve askeri mücadeleyi görüyorlar, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesine dayanmadan siyasi ve askeri mücadele yürüteceklerini ve zafer kazanacaklarını sanıyorlar. Kuşkusuz bu büyük bir yanıltır ve yanılgıdır. Pratikte öyle bir şey kesinlikle yoktur. Siyasi ve askeri mücadele hiçbir zaman belirleyen olamaz. Sonucu ortaya çıkartır ama öyle bir sonucun ortaya çıkmasını da ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesi sağlar. O halde her zaman belirleyici olan ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesidir. Siyasi ve askeri mücadeleyi, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin esaslarına tabi kılmaktır. Amacını, tarzını, planlamasını, yöntemini kesinlikle ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin gereklerine, amaçlarına göre yürütmeyi ister. Bu konuda hiçbir biçimde hata yapmamak gerekir.

Temel güç kaynağımız Önder Apo'nun geliştirdiği ideolojik çizgidir

Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız: Yürüttüğümüz özgürlük mücadelesinin, yine Devrimci Halk Savaşı Stratejisinin yüzde seksen, seksen beş mücadelesi ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesidir. Siyasi ve askeri boyut ancak yüzde on beş ya da yirmiyi içerir. Dolayısıyla mücadeleyi belirleyen, sonucu garantileyen siyasi-askeri mücadele değildir, ideolojik ve örgütsel çizgi mücadelesidir. Bunun bu biçimde bilinmesi kesinlikle gereklidir. Önderlik hareket olarak

Tarz ve taktikte yaratıcı ve zengin olacağız, bir de topyekûn mücadele edeceğiz, herkes mücadeleye katılacak. Hiçbir alan Devrimci Halk Savaşı mücadelesinin dışında kalmayacak. İdeolojik alan, toplumsal alan, siyasi alan, askeri alan; dört parça Kürdistan, yurtdışı; dağ, ova, şehir; gerilla, gençlik örgütlülüğü, kadın hareketi; hepsi topyekûn Devrimci Halk Savaşı direnişinin içinde yer alacak, kendisini bu direnişin zaferine göre planlayacak, kararlaştıracak, örgütleyecek ve pratikleştirecek.

rarlı, istekli ve ciddidir. Bunu kış toplanlarında ortaya koyduk. O toplanların ortaya çıkardığı kararları 50. yıla görkemli giriş pratiği içerisinde de somut bir biçimde pratik uygulamaya dönüştürdük.

Şu ortaya çıktı: Yönetim düzeyimiz sorumlu yaklaşırsa, olumlu-olumsuz yanları kendinde görüp doğru bir eleştiri-özeleştiri tutumuyla kendini her an yenilirse ve böyle bir çizgiyi tüm partiye, gerillaya, kadın ve gençlik hareketine, tüm yurtsever halk hareketimize yayıp onları da eğiterek harekete geçirebilirse yürütemeyeceği mücadele, yenemeyeceği düşman, aşamayacağı engel, başaramayacağı görev kesinlikle yoktur. Geçen süreç gerçeğin böyle olduğunu net bir biçimde kanıtlamıştır. Bu anlamda Newroz'da verilen mesajları değerlendirmek ve 50. yılın tarihi görevlerini başarmak üzere ne yapmak gerektiği sorusuna da yönetimimiz kendi düzeyinde somut, açık ve uygulanabilir cevaplar vermiştir. Yani sorduğumuz soruları kendisine sormuş yüksek bir sorumluluk bilinciyle bunlara cevap arayarak çok yönlü, tüm hareketi ve halkı en etkin bir biçimde pratiğe sevk edecek yeni bir kararlama ve planlama düzeyini ortaya çıkartmıştır. Bunun da bu biçimde bilinmesinde yarar vardır.

Peki yönetim düzeyimizin de gözümlemiş olduğu söz konusu sorulara önümüzdeki mücadele pratiği açısından hangi doğru cevapları verebiliriz. Bizce konu birçok yönüyle ele alınabilir. Ayrıntıda çok boyutlu olarak değerlendirilebilir. Bütün bunlara açık olma durumu vardır. Fakat bu denli ayrıntıyı bir yana bırakırsak üç boyut-

Düşman, düşmandır ve her zaman saldırı yürütür ve düşmanlığını yapar. Bunu da her türlü kirli ilişki ve ittifak içine girerek, hiçbir ahlaki ve hukuki kural tanımayarak tam bir vahşet çizgisinde sürdürür. Bu, dün de böyleydi, öncesinde de böyleydi, şimdi de böyledir. Bu anlamda faşist sömürgeci-soykırımcı düşman gerçeğinde onun saldırganlığında herhangi bir değişiklik yoktur. Dolayısıyla sanki her şey orada değişiyormuş gibi algılamak doğru değildir.

Peki o zaman sorun nedir? Böyle bir düşmanca saldırı karşısında bizim nasıl bir tarz, üslup ve tempoyla mücadele ettiğimizdir. Ne denli taktik, tarz ve yaratıcılık geliştirip geliştiremediğimizdir. Pratiğe baktığımızda taktik ve tarz boyutuyla siyasi ve askeri mücadelede darlık var, yüzeysellik var, tutuculuk var, düzlük var. Oysa çok daha geniş ufuklu olmak gerekiyor. Stratejik ve taktik ilişkileri daha doğru tanımlamak ve onları ittifak düzeyine getirip mücadeleye sevk edebilmek için çok daha yaratıcı, çok yönlü, hamleci, politik-askeri mücadeleye ihtiyacımız var.

Tarzda gerillalaşmak zorunludur

Pratiğe baktığımızda gerillalaşmakta zayıflık yaşanıyor, tersine brokratiklik var, merkezilik çok fazladır, dıştan bekleme çok yaşanıyor, önündeki imkân ve fırsatları görerek, yüksek bir devrimci sorumluluk duyarak onların gerektirdiği inisiyatif ve iradesiyle pratiğe geçireceği yerde başkasından bekleyen, üstten ve dıştan müdahale edilmesini isteyen

açık, çok yönlü, işleri iç içe yürütebilen bir düzeye kendilerini mutlaka getirebilmeliler. Bu temelde tarz ve taktikte düzeltme yapmaya ihtiyacımız var. Dar, tutucu, bireyci, tek yanlı yaklaşımları aşarak gerilla yaratıcılığına, çok yönlülüğüne, hamleciliğine, girişkenliğine ulaşabilmek lazım. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi ancak böyle bir tarz ve taktikle hayata geçirilirse başarıya gidebilir, stratejik zafer kazanılabilir. Yoksa bu kadar dar, tek yanlı, tutucu, cephe-derin yaklaşan, sadece kendisiyle sınırlayan tarz ve taktik yaklaşımla Devrimci Halk Savaşı Stratejisi başarıyla pratikleştirip zaferle götürülemez. Demek ki Devrimci Halk Savaşı Stratejisinin başarısı doğru tarz ve taktik istiyor. Kendimizi böyle bir tarz ve taktik haline getirebilmemiz gerekiyor. Bu çerçevede yaşanan hataların ve eksikliklerin mutlaka aşılması ve düzeltilmesi gereklidir.

İkinci olarak, hiç kuşku yok ki Devrimci Halk Savaşı Stratejisi her şeyin devrimci savaşa göre planlanıp, örgütlenip yürütülmesini, her kesin Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde görev ve sorumluluklarını doğru anlayan ve başarıyla yürüten bir mücadele gücü haline gelmesini gerektiriyor. Yani strateji bir bütündür. İçinde bulunduğumuz dönemde Özgürlük Hareketimizin mücadele stratejisi Devrimci Halk Savaşı Stratejisidir. O halde ideolojik, siyasi, toplumsal, askeri bütün çalışmalarımız, her alandaki mücadelemiz bu stratejinin gereklerine göre olmak ve onun başarısına hizmet etmek durumundadır. Böyle bir stratejinin gereklerine göre olmayan, onun başarısına bağlanma-

Apocu hareketin baştan beri esası budur. Günümüzde bu esas çok daha öne çıkmış ve belirgin hale gelmiştir. Dolayısıyla Apocu hareketin bu anlamda doğru anlaşılmasına ve pratikleştirilmesine ihtiyaç vardır. Hiçbir zaman yanılmayalım, PKK'nin ve Kürt halkının gücü silahında, parasında, nüfus çokluğunda ya da başka bir şeyde değildir. Dikkat edilirse bütün bu alanlarda aslında güçlülüğü değil zayıflıkları vardır. O kadar parası yoktur olamaz da, o kadar silahı yoktur olamaz da, nüfusu makul düzeydedir daha fazlası olamaz. Peki temel güç kaynağı nedir? Faşist soykırımcı-sömürgeci düşma-

baskı ve sömürüyü ortaya çıkartıyorlar. Oysa biz baskısız, sömürsüz, özgür, farklılıklara dayalı eşit bir yaşamı, demokratik bir yönetim sistemini ortaya çıkartmak istiyoruz.

İdeolojisiz birey ya da toplum kesinlikle yoktur

İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesi ve ideolojik duruş denilince genelde hep parti öncülüğü, parti kadrolarının duruşu aklı geliyor ve öne sürülüyor. Kuşkusuz bir yönüyle bu yaklaşımın haklılık payı vardır. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesini en ileri düzeyde yürüten parti öncülüğüdür. Böyle bir

ortaya çıkartma, eğitme, çoğaltma ve parti öncülüğünü örgütlü hale getirmek için destek sunan çalışmalar oluyordu. Bu bakımdan da esas kimlik parti kimliğiydi. Temel örgütsel çalışma parti örgütlülüğüydü. O halde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin esası da parti içerisinde yaşanan mücadeleydi. İdeolojik ilke ve ölçüler parti kadrolarında aranıyordu. İdeolojik-örgütsel yaşam parti içi yaşam olarak somutlaştırılıyordu.

İkinci dönemde 12 Eylül faşizmine karşı 15 Ağustos Atılımı temelinde geliştirdiğimiz gerilla mücadelesi döneminde kuşkusuz partileşme, partiyi büyüme, parti öncülüğünü ideolojik-

için eğitsel-örgütsel çalışmalarımızı kapsamlı bir biçimde yürütüyoruz. Bunları durdurmak, zayıflatmak, azaltmak mümkün değil ama artık bunlarla yetinmiyoruz. Bunlara bir yeni ideolojik-örgütsel mücadele alanı ekleniyor. Bu da demokratik toplum örgütlenmesi, Demokratik Ulusun inşası oluyor. Çünkü dönem partileşme ya da gerillalaşma döneme değil, demokratik uluslaşma dönemidir. Bunun içinde parti ve gerilla kuşkusuz öncü olarak var ama parti ve gerillayla yetinerek ikinci dönemde kalmış oluruz. Üçüncü partileşme dönemine girememiş oluruz. Üçüncü partileşme dönemine girebilmemiz için ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini toplum içinde yürütmemiz, ideolojik ölçüler, ilkeleri demokratik topluma uygulamamız, dolayısıyla örgütlenme çalışmalarımızı toplum düzeyinde yapmamız gerekiyor. Toplumu sadece destekleyen, sempatican olan, örgütsüz eyleme kalkan bir güç olmaktan çıkartarak örgütlü demokratik toplum haline getirmemiz gerekiyor. Buna da KCK dedik. Böyle bir örgütlü demokratik toplumu KCK olarak tanımladık. Onun siyasi yapılanması, yönetimi kendini KCK olarak isimlendirdi. Dönem KCK'nin örgütlenmesi dönemidir. Yani demokratik toplumun, demokratik ulusun örgütlenmesi dönemidir. Böyle bir dönemde ideolojik-örgütsel mücadeleyi sadece parti ve gerillayla sınırlı tutamayız. Öyle yaparsak o zaman toplumu örgütleyemeyiz. KCK'yi

dönemindeyiz. Toplumu örgütlü ve eylemli kılabilmek için de bir ideolojik ilke ve ölçüye göre eğitmemiz ve örgütlememiz gerekir. Başka türlü toplumun örgütlenmesi, örgütlü demokratik toplumun ortaya çıkartılması, dolayısıyla örgütlü topluma dayalı olarak eylemin geliştirilmesi kesinlikle mümkün olmaz.

Somutta bu noktada ciddi hata ve eksiklik yaşıyoruz. Üçüncü döneme girememiz, paradigma değişimini gerçekleştirilememiz, demokratik modernite paradigmasını doğru ve yeterli bir biçimde anlayarak onun gerektirdiği ideolojik-örgütsel faaliyet yürütememe durumu yaşıyoruz. Tersine ikinci dönemde kalınıyor. Örgütlenme sadece parti ve gerilla için gerekli görülüyor. İdeolojik mücadele parti ve gerilla içerisinde yaşıyor. Toplum içerisinde ideolojik mücadele yürütülüyor. Dolayısıyla toplum örgütlenmiyor. Toplum neye göre örgütlenecek? İdeolojik duruş, ideolojik ilke ve ölçüler toplum içerisinde gerçekleştirilmiyor ki o toplum örgütlenebilsin. Kısaca ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesiz bir demokratik toplum ve özgürlük mücadelesini örgütlemeye ve yürütmeye çalışıyoruz. Siyasi ve askeri mücadeleye adım atmak istiyoruz ama bu da dönemin görevleri için yeterli olmuyor. Bizi istene ne götürmüyor, başarıya götürmüyor. Ne kadar bu biçimde mücadele edersek edelim, sonuçta yetersiz kalıyoruz, imkân ve fırsatları yeterince değerlen-

Dönem partileşme ya da gerillalaşma dönemi değil, demokratik uluslaşma dönemidir.

Bunun içinde parti ve gerilla kuşkusuz öncü olarak var ama parti ve gerillayla yetinmeyiz. Toplumu sadece destekleyen, sempatican olan, örgütsüz eyleme kalkan bir güç olmaktan çıkartarak örgütlü demokratik toplum haline getirmemiz gerekiyor.

nı neyle yenecek? Özgürlüğünü neyle kazanacak ve sürdürecektir, koruyacak ve sürekli kılacak? Hiç kuşku yok ki ideolojisiyle bunu yapacak. Dolayısıyla gücümüz ideolojimizdir. Temel güç kaynağımız Önder Apo'nun geliştirdiği ideolojik çizgidir, demokratik modernite çizgisi, demokratik sosyalizm çizgisidir. Bunu hiçbir zaman unutmamak ve yanlış anlamamak gerekir. Dolayısıyla temel güç kaynağını görmeyen, temel güç kaynağını işletmeyen bir devrimcilik ve yurtseverlik hiçbir zaman başarılı olamaz, zafer kazanamaz. Dikkat edelim elli yıldır bu büyük mücadele esas itibarıyla ideolojik duruşa, ideolojik çizgiye dayanarak yürüdü. Yoksa büyük ordular kurduk, düşman üstüne düşman yendik, şu kadar paraya sahip olduk, şöyle maddi şeyler yarattık! Hiçbirimiz bunlarla yarattık diyemeyiz. Neyle kazandık? İdeolojik gücümüzle kazandık.

2021 yılında Garê'de, Metîna'da, Zap'ta, Avaşîn'de kahraman gerilla güçlerimiz, HPG ve YJA-STAR komuta ve savaşçıları neye dayanarak savaştilar? Apocu fedai ruha dayandılar. İşte ideoloji budur. Apocu fedailik ideolojik duruşumuzun özüdür. Elli yıldır bu böyle oluyor ve her türlü düşman saldırısını fedai ideolojik çizgideki duruşumuzla ve mücadelemizle yenilgiye uğratıyoruz. Örgütü, eylemi, ulusal diriliş devrimini, kadın devrimini kısacası bütün kazanımları ideolojimizin gücüyle yaratıyoruz. Önder Apo'nun geliştirdiği ideoloji beş bin yıllık iktidar ve devlet sistemini aşip yenilgiye uğrattığı gibi, beş yüz yıllık kapitalist modernite ideolojisini, onun liberalizmini de yenilgiye uğratarak aşmış, insan ve toplum gerçeğine uygun bir yaşam tarzını, ideolojik ilke ve ölçülerini ortaya çıkartmıştır.

Kaldı ki şunları da ifade etmekte yarar vardır: Para gücümüz, silah gücümüz, benzer güçlerimizin olmasını istemiyoruz da, çünkü o güçle ancak iktidar ve devlet kurulur. O güçle özgür yaşam ve demokratik toplum kurulamaz. Ancak iktidar ve devlet sisteminin baskı ve sömürü düzeni ortaya çıkar. Bireycilik ve maddiyatçılık gelişir. Özgür birey ve demokratik komün yaşamı ortaya çıkmaz. Oysa Önder Apo'nun geliştirdiği ideoloji her türlü maddiyatçılığa ve bireyciliğe karşı komünal yaşamı ve kolektif çalışmayı ortaya çıkartmaktadır. Beş bin yıllık erkek egemen iktidar ve devlet düzeninin ideolojik alternatifini toplumsal gerçekliğe uygun olarak bu biçimde ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle biz para, silah vb güç kaynaklarına sahip olmak istemiyoruz. Onlar iktidar ve devleti,

mücadele en güçlü bir biçimde parti içerisinde yürür, parti kadrolarının nezdinde yürür, parti öncülüğünde somutlaşır, giderek bizde parti-gerilla iç içeliği temelinde gerilla gerçeğinde somutlaşmıştır. Bu temelde şimdiye kadar hep ideolojik-örgütsel çizgi ölçülerini parti kadrolarında aranmıştır. İdeolojik-örgütsel mücadele parti içerisinde yürütülmüş, kadrolar nezdinde ve parti içerisinde esas alınmıştır. Şimdi de böyle öngörülüp bu biçimde yürütme istemi vardır, fakat günümüzde bu bir yanıyla doğru olsa da

örgütsel çizgi mücadelesi temelinde daha güçlü geliştirip öncülük görevlerini daha başarılı bir biçimde yürütür hale getirme temel bir görev olarak devam etti. Ama ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin yaşandığı ikinci bir alan gündeme geldi. O da gerilla alanı oluyordu, çünkü dönem gerillalaşma dönemi idi. Örgütsel çalışmalarımızın esası parti öncülüğüyle birlikte gerillayı örgütlemek de oluyordu. En yaygın büyük olan örgütlenme gerilla örgütlenmesiydi. Dolayısıyla eğitim

ciddi bir biçimde yetersizlik arz ettiğini bilmemiz gerekiyor. İdeolojik ilke ve ölçüler sadece parti için geçerli değildir, sadece parti kadrolarına uygulanmaz, toplum için de geçerlidir. Her birereye uygulanır. İdeolojisiz toplum ya da birey kesinlikle yoktur. İdeolojisizlik vaateden kapitalist modernitenin bin bir suratlı liberalizmidir ki, aslında başkalarını ideolojisiz kılarak kendi ideolojisini hakim kılmaya çalışan bir kurnazlığın sahibidir.

Bu konuyu tarihsel olarak da netleştirmemiz gerekiyor. 1970'li yıllarda partileşmenin **birinci dönemi** olarak tanımladığımız süreçte örgütsel çalışmamızın esası partiydi. Süreç partileşme süreciydi. Öncü parti ortaya çıkartılıyordu. Kitle çalışmaları yapılsa da onlar parti kadrolarını

ve örgütlenme faaliyetini gerillayı geliştirme temelinde yürütüyorduk. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesi gerilla içerisinde yürütülüyordu. Komutan ve savaşçıları ideolojik ilke ve ölçüler aranıyordu. İdeolojik-örgütsel çizgi yaşamı gerilla içerisinde de somutlaştırılıyordu. Buna ters düşen ideolojik ilke ve ölçülerini aşındıran, bozan tutumlara karşı yoğun bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi gerilla içerisinde de yürütülüyordu.

Üçüncü dönemde biz sadece parti öncülüğünü ve gerillayı örgütlemekle yetinmiyoruz. Kuşkusuz parti öncülüğünü örgütlenme çalışmaları devam ediyor. Yine gerillayı onun öncülüğünde öz savunmayı örgütleme, Demokratik Modernite çizgisini savunma, sistemini etkili bir biçimde geliştirmek

örgütleyip ortaya çıkartamayız.

Bu temelde açıkça görülüyor ki, üçüncü dönemde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi sadece parti ve gerilla için geçerli değildir, aynı zamanda demokratik toplum için de geçerlidir, yurtsever halk, kadrolar için de geçerlidir. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesini, çizgi gerekliliklerini, ideolojik ilke ve ölçülerini sadece kadrolar ve gerilla için geçerli görmeyeceğiz, aynı zamanda yurtseverler için de geçerli göreceğiz. Demokratik Ulus bireyleri için de geçerli göreceğiz. İdeolojik mücadeleyi sadece parti ve gerilla için değil, esas olarak Demokratik Ulus içerisinde de yurtsever düzeyinde de sürecek. Çünkü şimdi partiyi örgütleme, gerillayı örgütleme aynı zamanda toplumu örgütleme

diren, devrimci yurtsever potansiyeli aktif bir biçimde harekete geçiren bir düzey ortaya çıkmıyor. Dar kalma, yetersiz kalma, fazlasıyla hata yapma durumu yaşıyoruz. Bunun yaşanmasının temel nedeni dönemin görevlerini üçüncü dönem partileşmesinin temel görevini doğru anlayamamak ve onun gerektirdiği bir devrimci çalışma ve mücadele içine girememektir. O da ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini toplum içerisinde yürütememektir. Toplum içerisinde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütülemeyince de örgütlü toplum ortaya çıkmıyor, savaşan halk gerçekliğine ulaşamıyor, toplumsal örgütlülük olmuyor, toplum başka ideolojileri yaşar durumda kalıyor, onun kadro üzerinde, gerilla üzerinde olumsuz etkisi ortaya çıkıyor.

İdeolojik ilkeler temelinde daha eğitilmiş halk öncülüğüne ihtiyacımız var

Eğer parti ve gerilla düzeyinde ideolojik-örgütsel çizgi sorunları bu kadar çok yaşıyorsa, kuşkusuz bunun önemli bir nedeni eğitim eksikliğidir, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesinin zayıflığıdır, yönetimin yeterince ilgilenmemesidir. Toplum iktidar ve devlet sistemini, kapitalist modernite ölçülerini yaşarsa böyle bir toplumu örgütlemek için toplumun içerisine giren kadrolar bundan olumsuz etkileniyorlar. Kadroda bu kadar ideolojik savrulma, liberalize olma, oportünizm, bireycilik, maddiyatçılık böyle ortaya çıkıyor. Bireyciliği ve maddiyatçılığı dikkat edilirse parti ve gerilla içerisinde aşamıyoruz, ortadan kaldıramıyoruz, çok yoğun bir biçimde parti ve gerilla ortamını etkiliyor. Anlayış ve davranışta sapmalar ortaya çıkıyor. Parti ve gerilla kadroları düzeyinde savrulmalar yaşıyor. Parti dışlıklar, yozlaşma, liberalize olma ortaya çıkıyor. Bunun önemli bir nedeni eğitim eksikliği, parti içinde ideolojik-örgütsel mücadele zayıflığı olsa da bir diğeri de dönemin gerektirdiği toplumsal eğitimi, örgütlenmeyi, toplum içinde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütememeyi, kısaca toplumu parti ve gerilla öncülüğünün yaşadığı ideolojik ilke ve ölçüler temelinde yaşar hale getirememeye de bunda son derece etkili rol oynuyor. Tüm bu olumsuzlukların gelişmesine yol açıyor. Demokratik Ulus inşasını, toplumun eğitim ve örgütlenmesini geliştiriyoruz. Birey ve toplumsal düzeyde çok ağır bir biçimde iktidar ve devlet sisteminin ideolojik etkileri yaşıyor, kapitalist modernite ilke ve ölçülerini yaşıyor ve onları aşamıyoruz.

Diğer yandan toplumun bu durumu parti ve gerilla ortamını olumsuz etkileyerek orada da bireyciliği, maddiyatçılığı, kısaca liberal etkiler altında kalmayı geliştiriyor. O halde şunu net ifade etmeliyiz: Evet, bu dönemde de parti ve gerilla örgütlülüğü gereklidir, dolayısıyla parti ve gerilla düzeyinde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi gereklidir, bunsuz olmaz. Parti ve gerilla öncülüğü ideolojik derinlik kazanmaz, örgütsel olarak büyümeyi ve güçlenmezse toplumu eğitime, örgütlemeye, Demokratik Ulus inşasını gerçekleştirme görevlerini de yapamaz. Onun için daha güçlü ideolojik ilkeler temelinde daha eğitilmiş ve örgütlü bir partiye ihtiyacımız var. Yine daha güçlü ve eğitilmiş örgütlü bir gerilla öncülüğüne ihtiyacımız var.

Fakat aynı biçimde bir de demokratik toplumun ideolojik-örgütsel çizgide eğitilip örgütlenmesine de ihtiyacımız var. Demokratik Ulus inşası bunu ifade ediyor. Bunu gerçekleştirdiğimiz ölçüde KCK'nin örgütlenmesinden, gelişiminden, savaşımlarından, başarılarından, devrimci Halk Savaşını bütünlüklü olarak yürütür bir güç haline gelmekten söz edebiliriz. Öyle bir düzey kazanamazsak toplum içinde de ideolojik mücadele yürütemezsek kesinlikle böyle bir gelişme düzeyini ortaya çıkartamayız. Pratikteki duruş zaten bunu net bir biçimde kanıtıyor. O kadar çalışıyoruz, mücadele ediyoruz, kendi içimizde tartışıyoruz. Bakur'da denedik, Rojava'da deniyoruz, Maxmûr var, yurtdışı faaliyetlerimiz var, kitle örgütlenmesinden bu kadar söz ediyoruz ama bir arpa boyu yol almıyoruz. Yeterli bir toplum örgütlülüğünü oluşturamadık. Bazı bürokratik kurulumların ötesinde örgütlü bir

topluma ulaşamadık. Neden? İdeolojik-örgütsel mücadeleyi toplum içinde yürütmediğimiz için ulaşamadık. İdeolojik-örgütsel mücadeleyi sadece parti ve gerilla için geçerli görüp ama toplum için geçerli görmememizden dolayı ulaşamadık.

İdeolojik-örgütsel mücadele olmazsa, ideolojik-örgütsel ilke ve ölçüler ortaya konmazsa toplumu neye göre örgütleyeceğiz? Bir yurtseverin ilkesi, ölçüsü ne olacak? KCK kadrosunun ilkesi, ölçüsü ne olacak? Yurtseverin ölçüsü yok mudur? KCK kadrosuna yurtsever kadro ya da yerel kadro diyoruz. PKK ve PAJK kadrosuna da profesyonel kadro diyoruz. İkisi de kadrodur ama aralarındaki fark, partinin kadrosu profesyoneldir, KCK'nin kadrosu ise yereldir, yerel ölçülerle kalıyor ama onun da bir kadro ölçüleri vardır, o ölçüleri de belirleyen bir ideolojisi vardır.

İdeolojisiz Demokratik Ulus inşası olmaz

İdeolojisiz demokratik toplum örgütlenilemez. İdeolojisiz KCK ortaya çıkartılamaz. Önder Apo, Demokratik Ulus inşasının birinci boyutu olarak 'Özgür Birey ve Demokratik Komün' koydu. Neye göre demokratik toplumu örgütleyeceğiz? Sadece ekonomik, siyasi, sosyal, askeri boyutlara göre olmaz, bunlar aşırı düzeyde maddi yapıyı ifade ediyorlar. Evet, bütün bu alanlarda örgütleyelim ama bunların ideolojik ilke ve ölçüleri ne olacak, hangi ideolojik çizgiye göre ekonomiyi, siyaseti, sosyal yapıyı, kültürü, savunmayı örgütleyeceğiz? 'İdeolojisiz örgütte olmaz' diyoruz ama ideolojisiz örgüt kurmaya kalkıyoruz. İdeolojik boyutu görmüyoruz. Oysa ideolojik boyut ortadan kaldırıldı mı toplumu örgütlü hale getiremezsin. Esas sağlam örgütlülük ideolojik örgütlülüktür. Yoksa siyasi örgütlülük bir bürokratik örgütlülüktür. Bir yerde maddiyatı çağırıştırır, oraya dayanır. Kalıcı olan, sağlam olan, toplumsal olan örgütlülük ise ideolojik örgütlülüktür. İdeolojik örgütlülüğü yapmazsak, demokratik toplumu nasıl örgütlü kılacağız, nasıl ayakta tutacağız? Örgütlülük, özgür birey ve demokratik komün ideolojisine göre olmazsa başka bir ideolojiyi esas alır. Kapitalist liberalizmin maddiyatçı, bireyci ilke ve ölçülerini esas alır, oradan da kapitalist modernitenin inşası ortaya çıkar, usul-devlet çıkar. Oradan ne Demokratik Ulus inşası ne de Demokratik Konfederalizmin örgütlülüğü çıkmaz. Bu gerçekleri çok net ve iyi bir biçimde görmemiz gerekiyor.

Mevcut durumda ne yapacağız? Çok açık ki köklü bir biçimde bir anla-

yış ve tarz düzeltmesi yaşayacağız. Devrimcilik ve yurtseverlik ölçülerini Önder Apo'nun öngördüğü biçimde yükselteceğiz. Kuşkusuz profesyonel devrimciler için fedai militan ölçüleri esas alacağız ve hep yüksekte tutacağız. Onu düşüren, sağa ya da sola çeken anlayış ve tutumlara karşı yoğun bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürüteceğiz. Apocu fedai ölçüleri doğru ve yeterli özümsemiş bir profesyonel devrimci militanlığı her zaman önde tutacağız, yükselteceğiz. Öncü değer olarak göreceğiz. Fakat aynı zamanda yurtseverlik ölçülerini de yükselteceğiz. Cesaret, fedakârlık ve fedailik ölçüleri sadece profesyonel devrimciler için geçerli değildir, yurtseverler için de geçerlidir. Önder Apo'nun geliştirdiği yurtseverlik ölçüleri de Apocu fedailiğe dayanıyor. Yine özgür birey ve demokratik komünalizmi esas alıyor. Biz sadece sosyalizmi, demokratik komünalizmi partide ve gerillada uygulamayacağız, toplumda da uygulayacağız. Demokratik modernite inşası, özgür birey ve demokratik komüne dayalı bir inşadır. Dolayısıyla özgür birey ve demokratik komün ölçülerini sadece parti ve ge-

bir topluma ulaşabiliriz. Ancak böyle yaparsak yurtseverlik ölçülerini özgür birey ve demokratik komün çizgisinde yeniden şekillendirmiş bir zihniyet ve ideolojik devrimi birey ve toplum düzeyinde gerçekleştirmiş oluruz.

Toplumsal maddiyatçı ve bireyci yapısına karşı mücadele edilmeli

Bundan önceki iki partileşme döneminde parti ve gerilla için özgür ve demokratik komün çizgisinde ideolojik-örgütsel duruşu esas almadık. Bu anlamda devrimci militanlığın ölçüleri yükselmişti, fedailik en üst düzeye çıkmıştı. Yoğun bir ideolojik-örgütsel mücadele vardı ve bu ideolojik ilke ve ölçüler en üst düzeyde yaşıyordu. Topluma da aynı çizgiyi yansıtır bu temelde özgür birey ve demokratik komün ideolojisi temelinde eğitim örgütleyerek parti ve gerilla öncülüğüne yaklaştıracakken, dikkat edilirse biz pratikte hep tersini yaptık. Topluma yönelince orada ideolojik-örgütsel mücadeleyi bir yana bıraktık. İdeolojik ilke ve ölçülerden tümüyle koptuk. Özellikle de partinin ideolojik ilke ve ölçülerinden koptuk. Var olanı esas

Erkek egemen zihniyet ve siyaset kadını bu özgür birey ve demokratik komün ilke ve ölçülerinden uzaklaştırdı, bireyci maddiyatçı kıldı ve egemenlik altına alarak köleleştirdi. Üzerinde her türlü baskı sömürü uygulanır hale getirdi. Şimdi özgür kadın mücadelesi her şeyden önce kadını bu biçimde köleleştiren zihniyeti, yaşam tarzını, ideolojik ilke ve ölçülerini değiştirmekle olur.

rilla için değil aynı zamanda demokratik toplum, Demokratik Ulus için de geçerli göreceğiz. O halde demokratik toplum yaşamını özgür birey ve demokratik komün ideolojisine göre yeniden şekillendireceğiz. Yurtseverlik ölçülerini özgür birey ve demokratik komün ölçülerine çıkartacağız. Toplumu bu temelde eğiteceğiz. Demokratik Ulus örgütlülüğünü bu ilke ve ölçüler temelinde yapacağız. Yani kapitalist modernitenin faşist sömürgeci-soykırımcı sistemin verdiği maddiyatçılığı ve bireyciliği aşırının yerine komünalizmi ve kolektivistliği geçireceğiz. Her türlü maddiyatçılığın yerini komünalizm alacak. Her türlü bireyciliğin yerine kolektivistliği geliştireceğiz. Ters olan maddiyatçılığı, bireyciliği esas alan zihniyet ve ideolojik yapıları değiştireceğiz, düzelteceğiz, onlara karşı mücadele edeceğiz. Maddiyatçılığı ve bireyciliği yıka-
cağız yerine komünalizmi ve kolektivistliği geçireceğiz. Demokratik modernite çizgisini doğru uygulamak böyle olur. Demokratik modernite çizgisine uyumlu olmayan ideolojik duruşları, ilkeleri kesinlikle değiştireceğiz. Ancak böyle yaparsak demokratik modernite çizgisinde eğitilmiş ve örgütlenmiş

alan kapitalist modernitenin maddiyatçı ve bireyci ideolojisini esas alan bir toplumsal duruşu kabul ettik. Toplumun maddiyatçı ve bireyci yapısına karşı mücadele edemedik. Dolayısıyla bir toplumsal devrim, toplumda bir ideolojik devrim, kültürel devrim yapamadık. Siyasi boyuttaki gelişmeyle yetindik ama onu bir zihniyet devrimine, ideolojik devrime, kültür devrimine dönüştüremedik, toplumsal devrim haline getiremedik. Toplum, devrimci değişim ve dönüşümü yaşayamadı. Devrime bu temelde sahip çıkamadı. Bu anlamda özgür birey ve demokratik komün ölçüleri birey ve toplumda hakim hale gelmedi. Şimdi bu yaklaşım ve tutumu kesinlikle değiştirmemiz ve düzeltmemiz gerekiyor. Bunu düzeltmedikçe yapacağımız çalışmaların demokratik modernite inşası olmayacağı, devrimi derinleştirmeyeceği, devrimi savunup kalıcı hale getirmeyeceği kesindir. Ancak böyle bir ideolojik devrim düzeltmesi yaparsak o zaman toplumsal eğitim ve örgütlülük güçlenir, işte o zaman örgütlü topluma ulaşırız ve Devrimci Halk Savaşı Stratejisini siyasi ve askeri alanda başarıyla uygulayabiliriz. Sadece gerilla ve parti savaşımları, halk savaşı, kadın

savaşı, gençlik savaşı, işçi ve emekçiler savaşı, bütün toplum Devrimci Halk Savaşı temelinde örgütlü mücadeleye katılır. O halde parti ve gerilla öncülüğünde ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesini zayıflatmamak, özgür birey ve demokratik komün ölçülerinin gerisine düşmemek, demokratik komünalizmi en ileri düzeyde yaşamak gerekiyor.

Bu ölçülerini benzer bir biçimde toplumsal eğitim ve örgütlenmenin, Demokratik Ulus inşasının örgütsel öncülüğünü yapan kadın ve gençlik hareketimizde örgütlülüğümüzde de aynı şekilde geliştirmeliyiz. Özellikle kadın hareketinin ideolojik ilkeleri gözetmesi son derece gereklidir. Kadının toplumsallığından uzaklaştırılarak, örgütlülüğü dağıtılarak bireyci-leştirilerek biraz da maddiyata eğimli kılınarak özgürlükten uzaklaştırıldı, köleleştirildi, aile sistemi içerisinde erkek egemen zihniyet ve siyasetin kölesi haline getirildi. Dolayısıyla söz konusu bireycilik ve maddiyatçı duygu, düşünce ve ruh hali ilke ve ölçüler değiştirilmeden kadın kölelikten kurtulamaz. Özgür birey haline gelemeyen, demokratik toplumsallığa ulaşamaz. Tersine her türlü maddiyatçılık ve bireycilik yıkılarak yaşamda komünalizm, çalışmada kolektivistizm geliştirildiği ölçüde kadın her türlü bireyciliği, maddiyatçılığı aşarak köleliği yıkarak özgür birey haline gelir, toplumsallaşır, demokratik toplumun öncülüğünü yapan özgür kadın duruşunu ortaya çıkarır. Kadının doğasında esas olarak bu var. Neolitik devrim, kadının toplumsallığını ve öncülüğünü bu esas üzerinde yaratmıştır. Erkek egemen zihniyet ve siyaset kadını bu özgür birey ve demokratik komün ilke ve ölçülerinden uzaklaştırdı, bireyci maddiyatçı kıldı ve egemenlik altına alarak köleleştirdi. Üzerinde her türlü baskı sömürü uygulanır hale getirdi. Şimdi özgür kadın mücadelesi her şeyden önce kadını bu biçimde köleleştiren zihniyeti, yaşam tarzını, ideolojik ilke

ve ölçülerini değiştirmekle olur. Esas itibarıyla de bütün bu alanlarda her türlü maddiyatçı ve bireyci duygu, düşünce, ruh halini kırarak onların yerine komünalizmi ve kolektivistliği geçirmekle sağlanır.

Gençlik hareketi için de böyle bir ideolojik duruşa, değişime dönüşüme devrime ihtiyaç var. Gençliğin de dayanışmacı, örgütlenmeye açık, sosyalitesi güçlü, yenilik arayan yaklaşımları aslında özgür birey ve demokratik komün ideolojisiyle uyumludur. Komünalizmi ve kolektivistliği içerir. Maddiyatçılık ve bireycilikle çelişir. Mevcut iktidar ve devlet sistemleri gençliği eğitmek için neden bu kadar gayret harcıyorlar. Ondaki komünalist ve kolektivist zihniyeti, duyguyu, düşünceyi kırarak bireyci, maddiyatçı zihniyet ve duyguyu, düşünceyi hakim kılmak için yapıyorlar. Gençlik ölçülerini, duygularını, gerçeğini öldürüp bireyci, maddiyatçı bir kişilik kazandırılarak kapitalist modernitenin ulus devletin bir kölesi, ücretli işçisi, hamalı, üzerinde her türlü iktidarı ve sömürüyü gerçekleştirdiği bir araç haline getirmek için yapıyorlar. Yoksa başka herhangi bir şey için değildir. Dolayısıyla bunlara karşı çıkılır ve

gençlik doğasının içerdiği komünalizm ve kolektivizm temelinde gençlik eğitimi geliştirilirse gençliğin özgür birey ve demokratik komün çizgisinde eğitimi ve örgütlenmesi en ileri düzeye kesinlikle çıkartılır.

Benzer bir biçimde toplumun diğer kesimleri de tüm işçi ve emekçiler, tüm ezilenler için de böyle bir ideolojik mücadeleye, ideolojik devrime, onu sağlayacak zihniyet devrimine ihtiyaç var. Eğitimi bu temelde geliştirmek gerekiyor. Beş bin yıllık iktidar ve devlet sisteminin, beş yüz yıllık kapitalist modernite düzeninin verdiği bireyci, maddiatçı anlayışı, zihniyeti, tutumu kırabilmek, yıkabilmek, onların yerine komünalizmi ve kolektivizmi geçirebilmek için çok güçlü bir eğitimin yapılması, ideolojik mücadelenin yürütülmesi şarttır. Bireycilik ve maddiatçılık kırılmadan, kapitalist modernite ölçüleri aşılmadan, demokratik modernite çizgisinde birey ve toplum yeniden eğitilmeden biz Demokratik Ulus inşasını gerçekleştiremeyiz. Örgütlü demokratik topluma kesinlikle ulaşamayız. O halde örgütlenme çizgimizi, kitle çalışması çizgimizi demokratik modernite ideolojisi temelinde düzeltmemiz, değişime uğratmamız, bir düzeltme hareketini bu alanda kesinlikle geliştirmemiz gerekir.

Ücret ve maaş sistemiyle özgür birey ve demokratik komün toplumu kurulamaz

Maddiatçılıktan kastımız ücretli, maaşlı çalışan birey olmaktır. Bireycilik her türlü kolektif çalışmadan uzak, 'ben yaparım, ben bilirim, ben ben...' diyerek sadece kendi gücüyle çalışır duruma düşmektir. Bunları kırmamız gerekiyor. Ücretli ya da maaşlı çalışmak işçi ya da memur olmaktır. Bunu aslında ilk öğelerini iktidar ve devlet sistemi yarattı ve adım adım geliştirdi şimdi de kapitalist modernite düzeninde ücretli ve maaşlı çalışma zirve yaptı. Bütün toplum, ulus devletin işçisi ve memuru haline getiriliyor. Firavun sosyalizmi gibi en alt düzeyde bir ücretle maaş veriliyor ve 'sana veriyorum, senin oldu' denilerek insanlar aldatılıyor ama onun üzerinden ulus-devlet sistemi, kapitalist tekelcilik azami vurgun vuruyor, kâr üstüne kâr katıyor ama birey sadece aldığı ücreti benimdir diyerek benimsiyor ama kendisine verilen o ücretle aslında sömürdüğü, sömürenlerin bundan neler kazandığını göremiyor. Dolayısıyla bu durumu ortadan kaldırmak gerekiyor. Ücretli ve maaşlı çalışma yani işçi ve memur olma iktidar ve devlet sistemine aittir. İşçinin patronu, memurun amiri olur.

Eğer bir yerde işçi varsa patron da vardır. Memur varsa amir de vardır. Patron ve amir düzeni iktidar ve devlet düzenidir.

O halde ücret ve maaş sistemiyle özgür birey ve demokratik komün toplumu kurulamaz. Demokratik toplum inşa edilemez. İşçi ve memur düzenini değil kooperatif mülkiyete dayalı komünal düzeni geliştirmek gerekiyor. Komünal düzenin özü nedir? Kooperatif mülkiyet temelinde bütün gücünü ve yeteneklerini işletecek kadar üretime katılmak, çalışmak, ihtiyaç duyduğu kadar üretilenden pay almak, üretimi kendisinin olarak görmektir. Bir patronun ya da amirin kurumunda, fabrikasında işçi ve memur olarak çalışan değil de aslında çalıştığı yerin sahibi olan, kooperatif mülkiyet temelinde aslında kendi işini yaptığını bilen, öngören, kendi işini yapar gibi çalışan ve sadece kapitalist modernite düzeninde yapılmış pazarlığa göre emeğin karşılığıdır denilerek verilen ücret ya da maaş alan değil de ihtiyacı neye varsa onu alan, ihtiyacını karşılayarak imkanlar dahilinde her türlü ihtiyacını karşılamayı bilmiş olarak yaşayan bir düzeye ulaşmak esastır. O halde mevcut örgütlerimizde ve Demokratik Ulus inşa faaliyetlerimizde ücretli, paralı, maaşlı sistemi kökten gözden geçirmek, değişim ve dönüşüme uğratmak kesinlikle gereklidir.

Devrimci yurtsever çalışma kesinlikle parayla olmaz. PKK'de bu hiçbir zaman olmadı. Önder Apo'nun örgütlediği parti ve halk, kadro ve yurtseverlik hiçbir zaman devrimci yurtsever çalışmayı ücretle, maaşla, para karşılığında yapmadı, tersine fedakârlık olarak yaptı, fedailik olarak yaptı, bir hizmet olarak gördü ve yaptı. Hiçbir zaman kadroyu, yurtseveri Önder Apo parayla çalıştırmadı. Devrimci yurtseverlik görevi olarak ortaya koydu ve onun gereklerinin yerine getirilmesi biçiminde ele alarak bu temelde çalıştırdı. Şimdi bizde her tarafta parti örgütleri parayla çalışıyor, kadrolar 'fon' diye para istiyor, yurtseverler işçi ya da memur statüsünde çalışıyorlar, ideolojik alan çalışmaları böyledir, toplumsal çalışmalar böyle, her türlü göreve ya da işe gitmek ücret ve para karşılığında oluyor. Devrimciliğin, yurtseverliğin gerekleri olarak onun yüklediği görev ve sorumluluğun gereği olarak yapılan bir çalışma değil de ücret karşılığında paralı bir çalışma ortaya çıkıyor. Eğer bu düzeltilmezse ve böyle derinleşirse PKK'nin KDP'den bir farkı kalmaz. Paralı çalışma sistemi düzen örgütlerinin, kapitalist modernite örgütlerinin, ulus-devlet sisteminin çalışma tarzıdır, örgütlenme tarzıdır. Biz de KDP'cileriz. Eğer öyle olursak

set olduğu açık bir gerçektir. Bunu herkes biliyor, hepimiz biliyoruz. Böyle olduğunu da kabul ediyoruz. Ama bu kabul sadece düşünce düzeyinde olmamalı, ezbere olmamalıdır. Kapitalizmin pratikteki somutlaşmasını görüp ona da karşı çıkarak, pratikte kapitalizmi aşma temelinde bir özgür birey ve demokratik komün mücadelesini, ideolojik mücadeleyi yürütmeliyiz. İdeolojik devrimimizin zihniyet ve ideolojik boyutunu bu temelde geliştirmeliyiz.

Hakikat devrimi bir zihniyet ve yaşam tarzı devrimidir

Böyle bir zihniyet edinmek, bu tarzda çalışır hale gelmek zor değildir. Önder Apo çok güçlü ve etkili bir biçimde bunları yarattı, geliştirdi. Toplumda böyle değişiklikler yapmak, yeni birey ve toplum yaratmak zor mudur? Elbette çaba ister ama kesinlikle olmayacak bir durum değildir. İdeoloji olarak iktidar ve devlet sistemi, kapitalist modernite düzeni toplumda, bireyde savrulmalar, yanlışlar yaratmıştır, etki altına almıştır ama bunlar somut olarak gösterilirse, kapsamlı ve bütünlüklü anlaşılır bir ideolojik-örgütsel mücadele yürütülürse, birey ve toplum demokratik modernite çizgisinde özgür birey ve demokratik ko-

der Apo'nun fiziki özgürlüğü temelinde büyük bir zafer yılı haline getirilebilmesi için Devrimci Halk Savaşı Stratejisinin gerektirdiği tarz, taktik düzeltmeleri, yine her türlü parçallığı aşan topyekûn mücadele durumunu geliştirdiğimiz gibi onun ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi boyutlarını da demokratik modernite inşası temelinde doğru anlayıp başarıyla geliştirmemiz gerekir. Bunu yaptığımız ölçüde parti örgütlülüğümüz, gerilla örgütlülüğümüz, demokratik toplum örgütlülüğümüz gelişir ve güçlenir. Böyle bir örgütsel güçlenme sağladıkça da her günü Newroz yapan, her yeri antifaşist direniş alanı haline getiren topyekûn büyük bir devrimci mücadeleyi ortaya çıkarırız. Bu da bizi başarıdan başarıya götürür, zaferden zaferle koşturur. O halde zaferin yaratıcısı, kesinlikle ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi ve özgür birey demokratik komün ideolojisi temelinde bütün eğitim ve örgütlenme çalışmalarını yapmaktır. Partiyi, gerillayı, toplumu bu temelde eğitip örgütlemektir. Bu hem başarının yaratıcısı hem de garantisidir. Böyle bir ideolojik çizgi temelinde yürütülecek eğitimin ortaya çıkartacağı örgüt ve eylem hem tarihi zaferler kazanır hem de kazandığı zaferleri korur, güçlü bir biçimde savunur. Çünkü onu sürekli yayar ve derinleştirir.

Devrimci yurtsever çalışma kesinlikle parayla olmaz. PKK'de bu hiçbir zaman olmadı. Önder Apo'nun örgütlediği parti ve halk, kadro ve yurtseverlik hiçbir zaman devrimci yurtsever çalışmayı ücretle, maaşla, para karşılığında yapmadı, tersine fedakârlık olarak yaptı, fedailik olarak yaptı, bir hizmet olarak gördü ve yaptı. Hiçbir zaman kadroyu, yurtseveri Önder Apo parayla çalıştırmadı. Devrimci yurtseverlik görevi olarak ortaya koydu ve onun gereklerinin yerine getirilmesi biçiminde ele alarak bu temelde çalıştırdı.

kesinlikle gözden geçirilmesi ve düzeltilmesi gerekiyor.

Önder Apo'nun geliştirdiği devrimci ve yurtseverlik ilke ve ölçülerine ulaşmak gereklidir. Onun için de devrimci ve yurtseverliğin ölçülerini özgür birey ve demokratik komün çizgisinde, komünalizm ve kolektivizm çizgisinde yükseltmek gerekiyor. Dolayısıyla her türlü maddiatçı ve bireyci eğilim ve anlayışa karşı mücadele etmek lazımdır. Maddiatçılık ve bireycilikle Demokratik Ulus inşa edemeyiz, özgür birey yaratamayız, demokratik komün oluşturamayız. Oradan kesinlikle kapitalist modernite sistemi çıkar, az ücret alır ya da çok alır ama özü kapitalizm olur. Kapitalizmin de baskı ve kölelik getirdiği bir soykırım ve toplum kırımı düzeni olduğu, Kürt düşmanı, toplum düşmanı bir zihniyet ve siya-

mün ideolojisinde eğitilirse insanları değiştirmek, toplumu değiştirip-dönüştürmek zor olmaz. Zaten PKK devriminin özü de budur. Apocu devrimin özü budur. Hakikat devriminin özü budur. Hakikat devrimi bir zihniyet ve yaşam tarzı devrimidir. Yani düşünce ve ideoloji devrimidir. Bireyi ve toplumu düşünsel ve ideolojik ilke ve ölçüler temelinde komünalizm ve kolektivizm temelinde değişime ve dönüşüme uğratmaktır. Zaten buna devrim diyoruz. Bu, birey ve toplumda değişiklik yaratıyor, gelişme ortaya çıkartıyor. Birey ve toplum bu temelde değiştirildikçe kalıcı bir devrimci değişim ve dönüşüm ortaya çıkmış oluyor.

O halde 50. Önderlik ve Parti yılının topyekûn Devrimci Halk Savaşı çizgisi temelinde görev ve sorumlulukları başarıyla yerine getirerek Ön-

rir, zenginleştirir. O da her türlü saldırı karşısında kendini korumaya götürür.

Bunlar temelinde 50. yıl görevlerimizi doğru anlayacağız. Bunlar temelinde 50. yıl görevlerimizi Önderlik ve şehitler çizgisinde doğru anlayacağız ve başarılı uygulayacağız. Bu da bizi 50. yılın büyük zaferine kesinlikle ulaştıracaktır. Bu zaferi de **'Her gün Newroz, her yer direniş!'** sloganıyla yürüteceğimiz büyük mücadeleyle kazanacağız. Ellinci mücadele yılına Kürdistan Özgürlük Hareketi ve Kürt halkı olarak böyle bir temelde hazırlıklı, iddialı ve kararlı bir biçimde girdik. 50. yılı büyük bir hamleyle karşıladık, aynı düzeyde mücadeleyi geliştirerek yıl boyu sürdüreceğiz ve mutlaka kazanacağız.

16 Mayıs 1997 tarihinde KDP güçleri tarafından Hewlêr Hastanesinde katledilen PKK gerillaları

DİRENENLER KAZANACAKTIR

1992'de Washington'da dönemin ABD dış ilişkileri bakanlığı nezaretinde Mesut Barzani ve Mam Celal PKK'nin Başur'dan çıkarılması protokolünü imzalayarak PKK'nin Başûrê Kurdistan'dan çıkarılması karşılığında ilk işbirlikçi parlamento ve hükümetinin kuruluşuna gitmişlerdir. ABD, TC, İsrail ve ihanetçi güçler birleşerek 92' Güney Savaşı'nı 2 Ekim 1992 parlamento kararı haline getirerek 4 Ekim'de başlatmışlardır. Bununla yetinmeyen Barzani hanedanlığı 1992-95-97 Güney savaşlarında TC rejiminin emir erleri ve tetikçileri gibi hareket etmişlerdir. Tarihin yüz karası olan 1997 Hewlêr katliamıyla silahsız savunmasız 70'in üzerinde PKK'li ve PKK sempatzanı yaralı ve hasta insanları katletmiştir.

Nedim Seven

Nisan ayına girmiş bulunuyoruz. Başta 1 Nisan 1997'de düşmanla Besta'da girdikleri çatışmada şehit düşen Önder Apo'nun melek kişiliği olarak nitelediği Nuda Karker, büyük devrimci sanatçı Xelil Dağ ve komutan Ferhat Dersim yoldaşlar şahsında tüm Kürdistan şehitlerini ve bir Newroz partisi ve Newroz halkı olarak yaratılan özgürlük hareketimizin 50. yılında tüm Newroz şehitlerini Mazlum ve Agit yoldaşlar şahsında saygı ve minnetle anarak özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelemizde öncü komutan ve her zaman aydınlık yaratacakları inancıyla anıları önünde eğiliyoruz tüm şehitlerimizin amaç ve hayallerini gerçekleştirmek için her türlü çaba ve emeği zafere kadar yerine getirmek için mücadele içinde olacağımızı bir kere daha vurgulamak istiyoruz.

Önder Apo, Şehitler, Kürdistan Gerillası ve Yurtsever Kürdistan halkı tarihselleşmiş kutsal değerlerimiz olarak bir bütünlük halindedir. Bu değerlere karşı ideolojik, politik, savaştal ve yaşamın diğer alanlarındaki her türlü saldırıya karşı top yekün öz savunma bilinci ve yaşamı içinde olacağımızı belirterek bir kere daha her türlü ihaneti lanetliyoruz.

Bilindiği gibi 9 Ekim 1998'de Önder Apo'nun uluslararası bir komplo ile ortadoğudan çıkarılması ve 15 Şubat 1999'da tarihin en çirkin, korsan ve vahşi yöntemlerle büyük komplo sonucu Kenya'dan alınıp TC rejimine teslim edilmesi ve İmralı işkence sistemine alınması mücadele tarihimiz açısından halkımıza, hareketimize ve mücadele değerlerimize karşı en kapsamlı saldırı olmaktadır. Önder Apo, Kürdistan gerillası ve Kürt halkının geliştirdiği tarihi öz savunma direnişiyle uluslararası büyük komplo boşa düşürülmüştür.

Önder Apo'nun uluslararası komplo ile fiziki imhası hedeflenmiş dönemin

stratejik güç ittifakları ABD, İngiltere ve İsrail üçlüsü koordinesinde gelişen bu komplo PKK'ye 6 ay ömür süresi biçmiştir. 6 ayda PKK'nin dağılması ve tasfiye olması hedeflenmişti. Komploya karşı Önder Apo'nun tarihi yoğunlaşmaları ile Kapitalist Moderniteye karşı geliştirdiği Demokratik Modernite kuramı çizgisinde tarihsel düşünceler ve sistemleştirdiği paradigmasal strateji ile taktik süreçleri de karşılayan 'Savunmalar' adı verilen Demokratik Uygarlık Manifestosunu uluslararası komplo da yer alan güçleri ve onun jandarmalığını yapan faşist TC rejimini boşa çıkarmıştır. Yine Kürdistan halkının ve Kürdistan gerillasının 'Güneşimizi Karartamazsınız' sloganı etrafında kenetlenen Bakur, Rojava, Rojhilat, Başûr ve dünyanın geniş coğrafyalarında yaşamak zorunda bırakılan Kürtlerin ihanete ve uluslararası komploculara karşı geliştirdiği ortak direniş ve Önder Apo'yu sahiplenilen kitlesel eylemlerle komplo-nun zemini zayıflatılmış Şehit Zilan çizgisinde geliştirilen fedai eylemlerle gerilla, halk ve Önderlik bir bütünlük ve birlik göstererek komplo-nun amaçlarını deşifre etmiştir. Hatta kısa bir sürede dönemin stratejik üçlü ittifakının ABD Dış İlişkileri bakanının M. Olbraide itirafta bulunarak 6 ayda PKK'yi bitiremeyeceklerinin gerçeğini 'Biz PKK'nin bu kadar organize olduğunu tahmin edemedik' sitesinde bulunmuştur. Ne ilginçtir ki komplo-nun başını çeken kişilerden olan bu şahıs Mesut Barzani ve Mam Celal'in kendi huzurunda Washington'da PKK'ye karşı imzalanan anlaşmanın baş aktörüydü. Geçenlerde basına bu ismini belirttiğimiz M. Olbraide'in ölümü yansıdı. Tarihin bir ironisi olarak ona ve ailesine ilk baş sağlığı dileyen N. Barzani'ydü.

Önder Apo şahsında devrimimize karşı geliştirilen bu komplo-nun kısa, tarihsel süreçleri göz önüne alındığında 1999'dan 2022 yılları sürecin-

de direniş çizgisinde birleşen gerilla, halk, devrimci demokratlar büyük bedeller vererek tüm mücadele cephelelerinde özgürlük, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dalgalandırarak devrim içinde devrimler yaratmayı başarmışlardır. 1982 Newroz'unda Mazlum Doğan'la başlayan 'Berxwedan Jiyanê' 17-18 Mayıs 1982'de 4'lerle devam eden 'Teslimiyet İhanete Direniş Zafere götürür' çizgisinin özüne uygun 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişçilerinin kazandırdığı onur savaşçılığı çizgisi her türlü imha, komplo, entrika, hile ve düşmanla girilen kirliliğin iş birliği ve ittifak cephesinin faşist soykırımcı, işgalci saldırgan politikaları kirliliğe özel savaş konseptleri yenilgiye uğratılmıştır. 2022 Önderlik Newrozunda milyonlar Önder Apo ve PKK'yi meydanlarda sahiplenerek ihanetçilere ve komploculara sürecin nasıl gelişeceğini pratikte göstermişlerdir.

Bu kısa tarihsel gelişmeler ışığında bakıldığında sömürgeci faşist cephe son 20 yıldır kendisini TC somutunda AKP-MHP faşist ittifakı olarak örgütleyip özellikle de 2015'ten itibaren soykırım, kültür kırım ve fiziksel imha ile PKK'yi dolayısıyla Kürt halkının yarattığı değerleri yok etmek isteyen bu saldırı ve imha konseptinin başarı şansının olmadığı aksine; direniş cephesi karşısında yenilgi üstüne yenilgi aldıklarını-alacaklarını tespit etmek gerekiyor.

Uluslararası Komplo'nun işbirlikçi hain ayağını Barzanîler oluşturuyor

Bilindiği gibi uluslararası komplocu güçlerin işbirlikçi hain ayağının Kürdistan'daki temsilcileri Barzanî Hanedanlığı oluyor. Barzanî Hanedanlığı'nın Kürdistan tarihinde ihanet pratiğiyle tescillendiği binlerce bilgi ve belge vardır. Örnek açısından birkaç tanesini hatırlamakta fayda görüyoruz.

1946'larda Qazî Muhammed öncülüğünde Mahabad sürecine ihanet edilerek Qazî ve arkadaşları yalnız bırakılmışlardır. Yine 1970'lerde Sait Kırılmazoprak ve Sait Elçi öncülüğünde Bakur'da geliştirilmek istenen Demokrasi ve özgürlük mücadelesine karşı komplo-kurarak ve bizzat T-KDP'nin öncü kadrolarını katlederek ihanet etmişlerdir. Yine Rojhilatê Kurdistan'da Kürtler adına geliştirilen ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesine karşı Barzanî hanedanlığı İranla işbirliğine girerek adeta set oluşturmuş Rojhilatlı örgütlerin önemli bölümünün tasfiye edilmesinde rol oynamış geriye kalan birkaç aileden oluşan grupları da Başûrê Kurdistan'da mültecileştirmiş mücadele edemez hale getirmişlerdir.

Ulusal kurtuluş ve sosyalizm adına gelişen neredeyse tüm örgütleri İran, TC ve ulus devlet rejim yönetimleriyle işbirliğine giren Barzanî hanedanlığı Kürtler adına örgütlenip geliştirilen bu hareketleri ya yok edilmelerini ya da ihanetçi çizgide entegre olmalarında Barzanî Hanedanlığının rolü başat ve belirleyicidir. 1975-77 arası radikal sosyalist Ali Asker ve arkadaşlarını da sadece Behdinanda örgütlenmesinler diye Barzanî hanedanlığı TC rejimiyle işbirliğine girip yerel aşiretçi işbirlikçilerle beraber 500'ün üzerinde peşmergeyi katletmişlerdi. 'Karesata Hakkari' olarak Başûr tarihinde bilinen bu ihanet esas olarak Barzanî Hanedanlığının Ali Asker ve yoldaşlarına savaş açması neticesinde gelişmiştir. Yine değişik tarihlerde sırf kendi iktidarları ve aile çıkarları için YNK ile çok sayıda çatışmaya girmişlerdir. Yine Apocu hareket daha oluşum aşamasındayken Haki Karer'in 1977'de Stêrka Sor tarafından katledilmesi MİT, KDP ve Stêrka Sor işbirliği temelinde gelişmiştir. Sonraki mücadele süreçlerinde de her türlü ihaneti derinleştirerek PKK'nin TC rejimine karşı mücadelesi karşısında TC ile işbirliğine girmiş mücadelenin önünde set oluştur-

maya çalışmış ortaya çıkan sonuçlarından nemalanmıştır. PKK kadrolarına dönük 1985'ten günümüze kadar sayısız komplo-kurarak düzenleyerek adeta TC'nin Başûr'daki tetikçisi rolünü oynayan Barzanî hanedanlığı olmuştur.

Barzanî hanedanlığı AKP'nin iktidar sürecinde de ihanetçi politikasından vazgeçmemiştir

1992'de Washington'da dönemin ABD dış ilişkileri bakanlığı nezaretinde Mesut Barzani ve Mam Celal PKK'nin Başûr'dan çıkarılması protokolünü imzalayarak tescillenmiş bir belge ile PKK'nin Başûrê Kurdistan'dan çıkarılması karşılığında ilk işbirlikçi parlamento ve hükümetinin kuruluşuna gitmişlerdir. ABD, TC, İsrail ve ihanetçi güçler birleşerek 92' Güney Savaşı'nı 2 Ekim 1992 parlamento kararı haline getirerek 4 Ekim'de başlatmışlardır. Bununla yetinmeyen Barzanî hanedanlığı 1992-95-97 Güney savaşlarında TC rejiminin emir erleri ve tetikçileri gibi hareket etmişlerdir. Tarihin yüz karası olan 1997 Hewlêr katliamıyla silahsız savunmasız 70'in üzerinde PKK'li ve PKK sempatzanı yaralı ve hasta insanları katletmiştir.

Barzanî hanedanlığı AKP'nin iktidar sürecinde de bu ihanetçi-işbirlikçi politikasından vazgeçmemiş daha in-ce yöntemlerle Kürtlere ve Kürdistan halkına karşı yürüttükleri bu ihaneti katmerleştirmişlerdir.

Özellikle de 5 Nisan 2015'te AKP-MHP faşist rejiminin Önder Apo'ya karşı İmralı ikence sisteminde yeniden başlattığı tecrit ile birlikte 7 Haziran 2015 seçiminde yaşadığı yenilgiye karşı 24 Temmuz 2015'te kendi resmi açıklamalarıyla 400'ün üzerinde sorti yaparak onlarca uçak ile binlerce bombayı Medya Savunma Alanlarındaki gerilla mevzilerine dönük imha amaçlı saldırılar yanında, Gever, Şemzînan, Çelê, Qileban ve Elkê hattı boyunca Başûrê Kurdistan

derinliklerine işgal saldırıları gerçekleştirmiştir. Yine Sur, Şirnex, Geve, Silopî, Bağlar ve Hezex gibi direniş mevzilerine karşı 2015-16'daki öz-yönetim direnişlerinde yaptığı sivil katliamların yanı sıra, 2017'den itibaren de Başûr'da; Xakurkê, Bradost, Heftanîn hattına yönelik ve Rojavada; Efrîn, Serêkaniyê, Grê Spî alanlarına dönük işgal ve sömürgeci saldırılar gerçekleştirmiştir. Maxmur ve Şengale dönük hava saldırıları ile bir bütünün Ekim 2014'te TC MGK'da kararlaştırdığı 'Çöktürme Planı'nı hayata geçirmek istemiştir. Başûr, Bakur ve Rojava alanlarını işgal etmeyi hedefleyen tüm saldırılarda KDP'nin çeşitli yöntem ve örgütlemelerle genelde gizli, yer yer de açık olarak Barzanî hanedanlığı bu saldırıların içinde yer almıştır. Bu süreçlerin tümünde KDP'nin Barzanî hanedanlığının tutumu ihanetçi çizgidedir. Bir de unutmamak gerekir ki IŞİD'in Şengal ve Maxmûr'a saldırısında da hiç savaşımadan Ezîdî halkına ihanet etmiştir.

2021 yılında da ilk geliştirdikleri 10-14 şubat saldırısının Garê Gerilla Zaferiyle sonuçlanması ve sonrası 23 Nisan 2021'de Zap, Avaşin ve Metîna alanlarına kimyasal silahların dahi kullanıldığı Mam Reşo, Werxelê, Tepê Sor ve Zendura direnişlerinde

amaçlarına ulaşamayan TC güçlerine KDP her türlü desteği vermiş, bu konseptin içerisinde yer alarak gerilla alanlarını kuşatarak, yer yer gerilla ile çatışmalara girmiştir. Ve bunu Türkiye adına yapmıştır. 2021'de de Xelîfan alanında da 2 gerilla grubunu pusuya düşürerek imha eden KDP güçleri olmuştur. Barzanî hanedanlığı kendi aile ve kabile çıkarları için düşmanla her türlü iş birliğine girerek Kürdistan'ın her türlü işgal ve ilhak politikalarına ortak olmaktadır.

TC'nin 2023'te Lozan Antlaşmasının yüzüncü yılında yeni Osmanlıcı hayali

AKP-MHP faşist iktidarının takviminde 2023'te Lozan Antlaşmasının yüzüncü yılında Misaki Mili sınırları boyunca Başûr, Rojava ve Bakurê Kurdistanı'nı işgal etme ve yüzüncü yılda siyasi ve diplomatik kartlarını güçlendirerek uluslararası konumunu güçlendirip yeni Osmanlıcı hayallerini gerçekleştirme istek ve çabası içerisinde.

Rojava'dan Halep dahil tüm Kobanê ve Cizreyi, Başûr'da da Musil ve Kerkük'ü de içine alan Hewlêr, Dihok, Silêmaniyê dahil TC sömürgecine almak istiyor,

Ukrayna-Rusya savaşını da fırsat bilerek ve bu durumdan faydalanarak bir taraftan NATO-Ukrayna diğer taraftan Rusya ile paslaşarak iki eğilimden de nemalanıp esasta iç ve dış siyasette Erdoğan-Bahçeli iktidarlarını sağlamlaştırmak istiyorlar. Bunu yaparken de özgür Kürdün imhası temelinde Türk milliyetçiliğine ve ırkçı politikalara sarılıyor. Bunun yöntemi de en kolay yol olarak tüm toplumsal muhalefeti PKK'lı ya da PKK yandaşı haline getirerek uluslararası destek oluşturup yeni saldırılar yapmayı planladığı netleşmiştir.

NATO'dan destek alacak, Rusya'ya sessizliğe itecek, KDP'yi tamamen her yönüyle kendisine bağlayacak, Irak'lada zaman zaman ortaklaşacak ABD'nin de ticaret ve silah alma karşılığında itiraz etmeyeceği yeni bir sal-

**2022'nin 1 Şubat'ında
Maxmûr, Şengal ve Rojava
Dêrikte TC'nin yaptığı hava
saldırıların ertesi günü
Nêçîrvan Barzanî'nin Ankarada
Tayyip Erdoğan'la Türk Bayrağı
altında kamuoyuna görüntü
vermesi yine Almanya'da
yapılan NATO zirvesinde
Mesrur Barzanîlerin ayrı ayrı
kamuoyuna fotoğraf vermeleri
ve görüşmeleri Başûrê
Kurdistan Bölgesinin adeta
TC'nin bir sömürge valiliği
konumuna getirdikleri
anlaşılmaktadır. Bu görüşme
ve diplomasi trafiğinden her
tür türlü askeri saldırıyı ve
operasyonu beklemek gerekiyor.
PKK gerekçe gösterilerek esasta
Şengal'in statüsü dağıtılmak
Maxmûr'un mevcut konumunu
parçalamak Rojava'daki
kazanımları da tasfiye etme
hedefinden vazgeçmedikleri
anlaşılmaktadır.**

dırı planını hem Önder Apo'ya hem Gerillaya hem de demokratik siyaset alanına karşı top yekûn bir saldırı çabası içerisinde. Nêçîrvan, Mesrur ve Mesut Barzanîlerin sık sık Türk heyetleriyle görüşmesi hiçbir diplomatik usul ve edebe uymayan 'Gel dedi mi gelen, git dedi mi giden' adeta bir emireri gibi Barzanîleri kullanan bu ucube Türklük anlayışı soykırım politikalarını devam ettirmektedir.

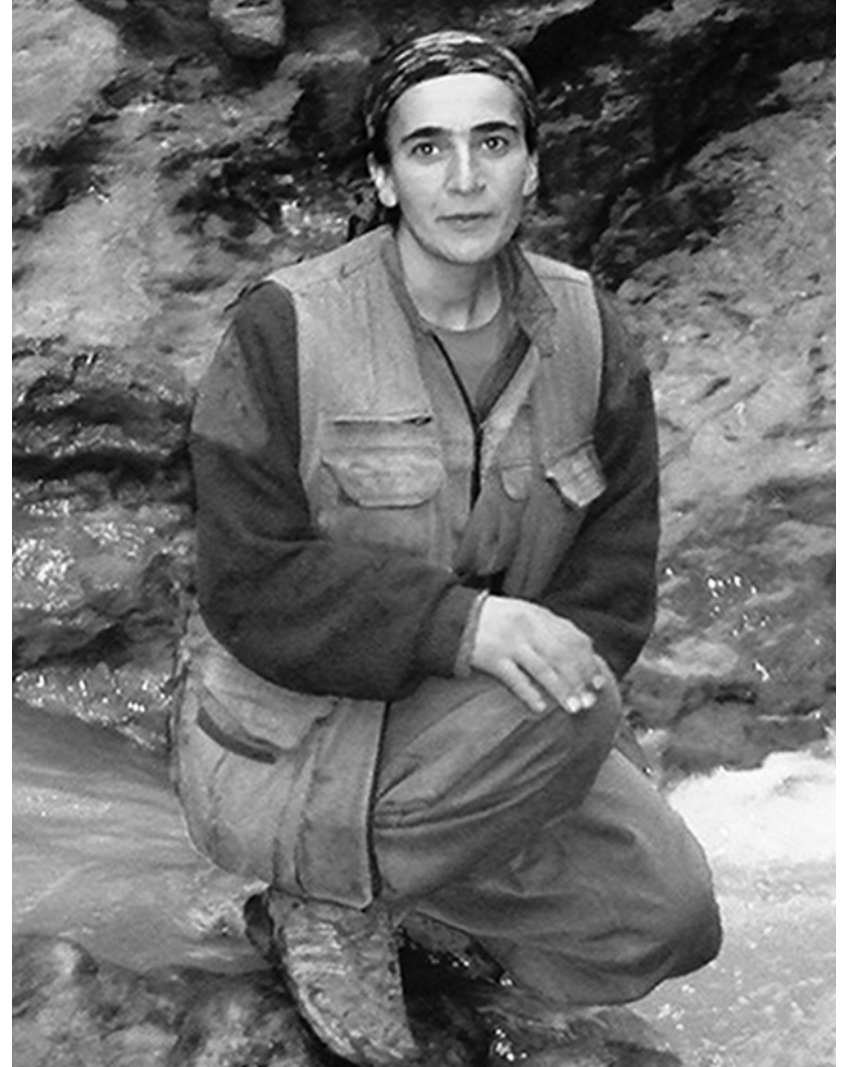
KDP, Güney Kürdistan'da Türk devletinin sömürge valisi

Dolayısıyla Barzanî Hanedanlığı tarihte kendilerine misyon olarak biçilmiş rollerine uygun şekilde ihanetçi çizgide katmerleşerek her türlü zararı Kürt ve Kürdistan davasına ve halkına karşı vermektedirler. 2022'nin 1 Şubatında Maxmûr, Şengal ve Rojava Dêrikte TC'nin yaptığı hava saldırılarının ertesi günü Nêçîrvan Barzanî'nin Ankarada Tayyip Erdoğan'la Türk Bayrağı altında kamuoyuna görüntü vermesi yine Almanya'da yapılan NATO zirvesinde Amerikancı general Hulusi Akar ile Nêçîrvan ve Mesrur Barzanîlerin ayrı ayrı kamuoyuna fotoğraf vermeleri ve görüşmeleri, yine

Hulusi Akar, Hakan Fidan, İbrahim Kalın ve TC Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanıyla görüntü vermeleri ve görüşmeleri Başûrê Kürdistan'da TC'nin ticari, ekonomik, kültürel, finansal çıkarlarını her türlü destekleme Kürdistan Bölgesinin adeta TC'nin bir sömürge valiliği konumuna getirdikleri anlaşılmaktadır. Bu görüşme ve diplomasi trafiğinden her türlü askeri saldırıyı ve operasyonu beklemek gerekiyor. PKK gerekçe gösterilerek esasta Şengal'in statüsü dağıtılmak Maxmûr'un mevcut konumunu parçalamak Rojava'daki kazanımları da tasfiye etme hedefinden vazgeçmedikleri anlaşılmaktadır.

Şüphesiz ne siyasi konjunktür ne Orta Doğu ve dünyadaki siyasal ve toplumsal gelişmeler en önemlisi de PKK ve Kürdistan halkı böyle bir saldırı konseptinin geliştirilmesine izin vermeyecektir. AKP-MHP faşist ittifakı Türkiye'yi her açıdan krizlerle ya-

ve kimi uluslararası güçlerin Irak ile ilgili çıkarlarından kaynaklanıyor. Kurulmak istenen Şii-Sadr, Sünni-Halbusi ve KDP ittifakı TC desteklidir. Bu ittifak İran çıkarlarına karşıdır. Yine ticaret, petrol, gaz ve enerji alanlarında Irak hükümeti ve Başûrê Kurdistan-KDP merkezli hükümet çelişkili durumlar. Onun için yakın süreçte Irak ve Başûrê Kürdistan'da istikrar beklemek olası görülüyor. TC AKP-MHP rejimi bu durumlardan faydalanarak Irak'ın iradesiz temsilini de gözeterek Başûr'da özellikle Maxmûr, Şengal alanlarının kendi çıkarlarına uygun dağıtılması için çeşitli saldırılar yapabilir. Yine TC'nin coğrafi işgalini kalıcılaştırmak için YNK'yi de baskılayarak Medya Savunma Alanları'na çeşitli açılardan hava saldırıları yapabilir. Güney derinliklerinde stratejik coğrafyalara da 2023 planlamasını gerçekleştirmek için özellikle Türkiye sınırlarından derinliklere doğ-

şanan bir duruma getirmiştir. Ekonomik olarak AKP rejiminin politikaları çökmüş durumdadır. Siyasal ve toplumsal olarak Türkiye ve Kürdistan halkları AKP-MHP faşist rejiminden giderek önemli oranda uzaklaşmakta rejim çökme noktasına gelmiştir. Türkiye içi muhalefet, adalet, sosyal politikalar, çevre politikaları ve en önemlisi de uluslararası ilişkiler konusunda rejim her gün yeni yeni şoklarla karşılaşmaktadır. Şiddet, ayrımcı ve ayrıştırıcı politikalar toplumsal muhalefeti gün geçtikçe daha diri hale getirmektedir. Dolayısıyla AKP-MHP rejiminin yıllardır tekrarladığı ve sonuç almadığı işgal-saldırı politikaları 'Topyekun Direniş' çizgisi karşısında yenilmeye mahkumdur. TC rejimini seçim değil demokrasi ve devrimci cephe ittifakının örgütlü mücadelesi ve kararlı pratiği yenilgiye uğratılacaktır.

Irak açısından bakıldığında Irak ve Güney Kürdistan Bölgesi yönetimleri ciddi krizlerle karşı karşıyalar. 10 Ekim 2021'de yapılan Irak genel seçimlerinde sandıklara giden seçmenin oranı yüzde 30 civarlarındadır. Yüzde 70 civarında ne Irak hükümetinden ne de Başûrê Kurdistan hükümetinden razı olmayan bir halk gerçeği vardır. Onun için yaklaşık 5 aydır Irak'ta hala cumhurbaşkanı seçilememiştir. Hükümet oluşturulmamıştır. Bu, esasta TC, İran, ABD'nin

ru yeni işgal saldırıları yapabilir. Buna karşı Türkiye-KDP işbirliğini boşa çıkarmak ve yenilgiye uğratmak için Kürdistan halkı 8 Martta, Newrozda milyonlar alanlara çıkarak Önder Apo'yu ve PKK'yi sahiplenerek bir tutum sergilemiştir. Gelişecek her türlü saldırı ve işgal hareketine karşı kendisine yurtseverim, demokratim, devrimciyim diyen herkesin sokaklara çıkarak, Newroz Halkı olarak tarihselleşen çizgide yek vücud olmaları ve yine her türlü ihanetçi-işbirlikçi duruşa karşı cesaretle ve açık tutum sahibi olmaları gerekir. Düşüncesiyle, yazılarıyla, eylemleriyle adeta fikir, zikir ve eylem birliğini yaratarak direniş cephesinde yer alan bir duruşun sahibi olmak bütün halklara kazandıracaktır. Gerilla cephesi kamuoyuna yaptığı açıklamalarla kendi duruşunu net ve açık olarak ifade etmiştir. Kürdistan halkını ve dostalarının tutumunun da bu paralelde olacağını öngörmek gerekir. Bu sürecin sonunda da kaybedecek olan faşist, sömürgeci, işgalci politikalar; kazananlar da tüm cephelerden direnerek yaşama anlam kazandıranlar olacaklardır.

KÜLTÜR-SANAT SAVAŞINI ÖZGÜRLÜK RUHUyla KAZANACAĞIZ

Şiyar Amed

Genelde kapitalizmin, özelde 3. Dünya Savaşı'nın en büyük saldırı hedefi toplumsal kültürdür. Buna karşılık Önder Apo toplumsal kültürü esas alan yeni paradigmayı geliştirmiştir. Paradigmamız tamamen öz savunmaya dayalı olarak özgür birey ve demokratik komün yaşamını esas almaktadır. Bu bir ahlaki-ideolojik ilkedir. Kültürel soykırım sistemine karşı toplumsal özgürlük ilkesidir. Diğer her şey ancak bu ilkeye bağlı gelişebilir. İdeolojimizin temelleri bu şekilde sağlamlaştırılmıştır.

Önder Apo'nun dünya devrim deneyimlerinden çıkardığı en önemli sonuç özgürlüğün devlet eliyle sağlanamayacağıdır. Devlet odaklı demokrasi karşıtlığı yeni paradigmanın özünü oluşturmaktadır. Bunun tarihsel temelleri kapsamlı açıklanmış ve felsefesi oluşturulmuştur. Diğer her bilgi bu süzgeçten geçirildiğinde kolektif bilincimiz ve ortak ruh oluşur. Önderlik çizgisine bağlı olanlar, amacında net olanlar gözünü-kulağını başka yere dikmez.

Bir savaşta niçin savaştığını bilmeyenlerin yenilmeye mahkûm olduğu söylenir. Kültür-sanat alanı için aynı olgu geçerlidir. Çünkü her şey amaca göre şekillenir. Önder Apo, "eğer amacınız güneş kadar netse başarmak için sebep yok" der.

Başarının sırrı, amaç netliği ve amaca bağlılıktır

Kültür devrimini geliştirmekten sorumlu olan bir alanda amacını bilmeden çalışmak tüm sorunların kaynağıdır. Amaca göre olmayan her şey sadece özel savaşın malzemesi haline gelir. Özgürlük amacına sonsuz bağlılıkla gerilla saflarında açığa çıkan fedai ruha hepimiz, her şeyimizi borluyuz. Bu fedai çizgiyi kendimize ölçü yaparak yurtseverleşmek, devrimcileşmek ve bu temelde çözüm üretmek gerekiyor. Onlar bencilliğe-bireyciliğe, mülkiyetçiliğe, yakınmacılığa, gerekçeciliğe ve aynı zamanda işbirlikçiliğe-ihanete tarihi bir darbe vurdular. Orada direnen Önderlik çizgisiydi. Açık ve net olarak görüyoruz ki bu çizgi tüm dünyada kapitalizme karşı çözümün yolunu gösteriyor. Kültür-sanat alanına niye göstermesin ki?

Dünya kapitalist sistemi son birkaç yıldır topluma karşı tarihin en kapsamlı saldırılarını yöneltmektedir. Savaşlar bu saldırının en kaba ve en acımasız görünen yüzüdür. Fakat saldırıların boyutu kültürel anlamda çok daha geniş ve derindir. 2019 sonundan beri korona virüs denilen biyolojik saldırıyla toplumsal çaresizlik duygusunun küresel düzeyde planlı ve sistematik şekilde geliştirildiği görüldü. Buna sanal medya eliyle yapılan saldırılar da eklenebilir.

Saldırıların şekli ve içeriği ne olursa olsun hepsine karşı en büyük savunma toplumsal kültürün korunma-

sından geçer. Toplumsal kültür öz savunma başta olmak üzere inanç sistemiyle, ana dille, gelenekle-folklorik değerlerle ve sanatla korunur. Aleviliğin, Yarsaniliğin, Êzidiliğin tüm soykırım saldırılarına karşı ayakta kalabilmesi içsel inanç sistemlerinin taşıdığı toplumsal karakter sayesinde olmuştur. Toplumsal kültürü zayıflayan inanç ve hareketler ise kaybetmiş, neticede ya iktidarla birleşmiş ve erimiş ya da yok olup gitmiştir.

İnanç sisteminden dil ve edebiyata, mimariden ekonomiye, aile içi ilişkilerden komşuluk ilişkilerine, üslup-hitabetten davranış biçimine, yeme içme alışkanlıklarından giyim-kuşama dek yaşamın her alanında kendimize ait olanı savunmalıyız. Paradigmayla köklü temelde değişen bakış açımıza ve toplumsal kültürümüze uygun olanı geliştirmeliyiz. Ancak bunu yaparken başkasını ötekileştirmeyen bütünlüyci bir dil kullanmalıyız. Zıtlıklara dayalı keskin ayrımlar yaptığımızda toplumsal parçalanmanın önüne geçemeyiz. Özellikle de inanç alanında çok kapsayıcı olmak gerekiyor. Dar grupçu yaklaşımlarda olduğu gibi mezhepçi yaklaşımlar, mezhepler içinde de kendini merkez yapan yaklaşımlar, iktidarın oyunlarına açık hale gelmesine yol açar.

Kendi rengimizi kaybetmeden bütünlüyci bir dil geliştirmeye ihtiyaç vardır. İnanç alanına kesinlikle araçsal temelde yaklaşılabilir. İktidarcı her yaklaşım çatışmacıdır ve toplumsal kültüre darbedir. Ortadoğu savaşlarında mezhep çatışmalarının yıkıcı sonuçları açıkça görülmektedir. O halde kendi alternatifimizi demokratik modernite zihniyetiyle demokratik

ulus projesi temelinde ete-kemiğe büründürmek zorundayız.

Ulus-devlet etkileriyle şekillenen her inanç örgütlenmesi, sistem içinde kalmaya mahkumdur. Bu etkileri sınırlı da olsa yaşayan hiçbir düşünce ve inanç kategorisi, demokratikleşmeye ihtiyacının olmadığını iddia edecek durumda değildir. Dinsel inanç Ortadoğu halkları açısından günümüzde bile kültürün en belirleyici ögesi durumundadır. Bu alanda yaşanacak demokratikleşme tüm toplumsal ve siyasal yaşamın yönünü tayin edecek kadar derinlikli etkide bulunur. Bu temelde kurulan kültür ve inanç akademileri demokratik bilincin gelişmesine önyak olabilir ve bütünlüyci, birleştirici rol oynayabilir.

Sanat alanı da demokratik kültürün gelişmesinde en az akademik çalışmalar kadar rol oynayabilir. Bunu ifade ederken sanatın basit bir araç olarak ele alınmayacağını da belirtmek gerekiyor. Kaldı ki birçok kültür ve inanç sistemi sanatla iç içedir. Bu temelde kültür-sanat alanının demokratik zihniyet konusunda ne denli derinleştiği sorgulanmalıdır. Dar-tutucu, mülkleştirici, liberal, bencil yaklaşımlar demokratik bilincin zayıflığını göstermektedir. Bunlar toplumsal kültürü kemiren kapitalizm hastalıklarıdır. Yapılan toplantı ve tartışmalarda da açığa çıkmıştır ki kültür-sanat alanının toplumsal kültür karşısında büyük sorumluluğu vardır ve bu kültürün güçlenmesinden de zayıflamasından da sorumludur.

Büyük deneyim ve birikimlerimiz kadar yaşadığımız süreç de sorumluluklarımızı artırmış ve başarılı olmamız için gerekli motivasyonu sağlamıştır. Bu temelde halen başarı önün-

de engel olan sorunlarımızı gözden geçirirken öncelikle toplumsal kültürün gücünü göz önüne getirerek, her değerlendirmemizde bunu temel kıstas yapmalıyız.

Sanatın yeşerdiği toprak toplumsal kültürdür

Toplum ve kültür tanımı arasında varoluşsal temelde sıkı bir bağ vardır. Kültür en geniş anlamda toplumun maddi ve manevi değerlerinin toplamıdır. Birey tek başına kültürel herhangi bir değer üretmez. Günümüzde bu konuda ileri sürülen tersi iddialar tamamen liberalizmin çarpıtmalarından kaynaklanmaktadır. Özellikle sanat alanında bireyin oynadığı rol ileri sürülerek toplum inkarcılığı için sahte teoriler üretilmektedir.

Sanat yaratımlarının bireysel çaba ve yetenek gerektirdiği bilinmektedir. Buna dayanarak geliştirilen suiistimaller sadece sanatın endüstri alanı haline getirilmesinde değil bencilliğin meşrulaştırılıp savunulmasında da çok ileri düzeydedir.

Sanatta bireyin rolü vardır ancak bu bireyin dayandığı toplumsal hakikat bir yana itildiğinde geriye bir ticaret ve endüstri makinası olan "sanat(çı)" çıkmaktadır. Sanat bir ruh ve zihniyet isidir; dolayısıyla maddi yaşama nasıl yaklaşılması gerektiğini de belirler.

Kültürün sanat daha çok manevi-yatla ilgili olmakla beraber maddi yaşamın yönünü de tayin eder. Yaşam açısından bu kadar belirleyici olan sanat alanına ne denli bilinçli yaklaşmıştığımız ve eylemlerimizin sonuçlarını bu temelde ne kadar sorguladığımız

tartışmalı bir konudur. Örneğin her televizyon kanalında birkaç tane sanat programı olduğu halde hiçbirinde içe dönük sanat eleştirisi yapılmaması bize bir gerçeği göstermektedir: Eleştirmekten çekiniyoruz çünkü özeleştiri yapmıyoruz! Özeleştirmeden uzaklaşmanın sonuçları yeterince görülmüştür. Özeleştirmede derinleşmeden yürütülen tartışmalar, alınan kararlar hep havada kalır. Bir de biraz hassas bir alan haline getirilmiş. Bu da yanlışlıktır. Eleştirinin en çok olması gereken alanların başında sanat alanı geliyor. Çünkü toplumu her şeyden daha çok etkiliyor. Yine sanatın toplumsal, tarihsel, felsefi temelleri yeterince tartışılmamaktadır. Sadece kimi dergi ve makalelerde kısmi eleştirilere rastlanmaktadır ancak bunlar da ya sürekli değildir ya da somut değildir. Somutluk ülkeyle, ülkede ise süreçle kurulan bağ oranında sağlanabilir.

Sanatın çağları aşan özelliği vardır. Evet bu doğrudur. O halde bizi tüm çağlardan ve gelecekte koparmak, yeryüzünden silmek isteyen soykırım sistemine, tam da sanatın yenilmez özelliğiyle karşı çıkmak için kesinlikle mücadele somutunu yakalamak gerekir. Çağları aşmak demek mücadeleden kopmak değildir. Devrimci halk savaşı yürütüyoruz. Çeşitli stratejik aşamalar yaşıyoruz. Onun içinde de güncel gelişmeler ve değişimler söz konusu oluyor. Bunlara göre olmayan yaklaşımlar aşırı soyut kalmaya, süreçten kopuk kalmaya yol açıyor ve mücadeleye güç katmıyor. Bunun dışında da olunabilir, böyle de sanat yapılabilir diyenlerin bu mücadeleyle bağı yoktur demek-

tir. Öyle değilse o halde özeleştiriyi yapmak, yapılan özeleştirilere sahip çıkmak ve somut duruma, sürece göre pratikleştirmek gerekir.

Eleştiri-özeleştiriyi kendini yeni-den var eden ve gelişme diyalektiğini bunun üzerine kuran bir toplumsal mücadelenin sanat alanının bundan kaçması, devrimden kaçış olarak yorumlanabilir. Sadece sonuçlardan hareketle değerlendirmiyoruz. Baştan itibaren, bu alana henüz adım atılır-

lar temelinde eşitlikçi, demokratik ve ahlaki karakterde olması sanatın etik-estetik karakterini belirler.

Bugüne dek sergilenen pratik, sanat alanındaki farkımızı belirgin şekilde ortaya çıkarmıştır. Çok değerli çabalarla, büyük emeklerle bu fark yaratılmıştır. Olumlu örnekler çoktur. Bu farkı yaratan devrimci sanatçılar yaşamalarını özgürlük ahlakı ve ilkelerine göre oluşturmuş ve bu temelde mücadeleyi esas almışlardır. Halen bu

Sanatın karşı karşıya olduğu en büyük tehlike iktidar alanı dışında soluk aldirılmayarak özünden boşaltılması ve toplum karşıtlığı temelinde kullanılmasıdır. İktidar kendini merkez yapar ve her alanda olduğu gibi sanat alanında da kendi inisiyatifini dışındaki gelişmelere fırsat vermez. Her şeyi kendine uydurmaya çalışır. Kafa karışıklığı yaratarak toplumu şaşkına çevirir. Böylece toplumu önemsiz şeyler etrafında oyalır. Algı ve ilgileri yönlendirir. Toplum, kendisine ait olmayı kendisininmiş gibi sahiplenmeye başlar. Sanat "ihtiyaçlar" üretilerek tüketim ve gösteri toplumu oluşturulur. Böylece sanat adına vahşi bir maddi yarış alır başını giderken toplumun öz sanatı dejenere edilir, ölüm masasına yatırılır. Bunun farkında olmayan sanat çevreleri ölünün yıkanması için su taşır. Ancak musalla taşında yatanın kendi ruhu olduğunu anlayan dek iş işten geçer. Sanatın ve sanat ruhunun ölümü fiziki bir son olsa toplumu bu kadar olumsuz etkilemezdi, ama söz konusu olan bir negatif dönüşümdür ve toplumun tümüne topluca eroin vermek gibi düşünsel-duyusal felce yol açan tehlikeli bir sonucu doğurur. Toplumsal düşünce ve duyguların felç edilmesi, yerine sahtesinin inşa edilmesi gibi bir süreç söz konusudur.

Toplum-kırım karşısında tutarlı bir sanat duruşunun nasıl olması gerektiği de böylece ortaya çıkıyor: Toplum için eğitici-öğretici olmalı, direngen kılmalı, ruh ve can vermelidir. Bunun için eleştirel olmalı ve her daim eleştiriye açık olmalıdır.

Bu anlamda son dönemlerde en fazla sorun teşkil eden husus nedir denilirse açıkça liberalizmden kaynaklı alan "bireycilik-bencillik" demek gerekiyor. Bunu yeterince kavramadan ve kapsamlı bir ideolojik mücadeleyle aşmadan, çok güçlü çıkışlar beklenemez. Bu konu çok zorlayıcı olduğu halde maalesef kendini ikna etme azdır. Bu nedenle de ideolojik mücadeleyi gerekli görmeyen eğilimler çok ciddi düzeyde sanat alanını daraltmış; dünyada pek az örgüte nasip olmuş olanaklara rağmen parçacı ve dağınık hale gelmesine yol açmıştır.

Örnek alacağımız büyük değerler vardır. Şehit Mizgin yoldaşın ideolojik tavır ve tutumları sadece gerilla sahasında değil en başta sanat alanında olmuştur. Şimdi ise 'mücadele olanaklarından yararlanacağız ama onun çizgisini değil kendimizi esas alacağız!' Bunu yapanlar açısından açık bir tutarsızlık söz konusudur. Önderlik bu yaklaşımın kendi değerlerinin çalınması olarak ele almıştır. Yurtsever, devrimci, demokrat sanatkarlar arasında kolay kolay gelişmesi gerekiyor ama çeşitli etkilenelemlerle, çeşitli şekillerde ortaya çıkan bireyci-bencil anlayışlar sanatın hiç de hak etmediği noktada durmasına yol açmaktadır. Sorunu hep başka yerlerde arayanlar bugüne dek yanıltmış ve en küçük bir çözüm üretememişlerdir. Başka sorunlar yok değildir ancak diğer tüm sorunlar bununla bağlantılı olarak çözülebilir.

Sanatı ideolojik temelde ele almayan her yaklaşım değerleri tüketmektedir

Hiç düşünsel yoğunluk geliştirilmesin, zihniyete yüklenilmesin, eğitim yapılmasın, değişim-dönüşüm sadece yapısalılıklarda, şekli ve maddi hususlarda veya salt pratik yapmada aran-sın o zaman çağın sanat anlayışına

ulaşmak yerine sadece sermayeden tüketilir. Sanatı ideolojik temelde ele almayan her yaklaşımın sonu budur; değerleri de kendini de tüketir!

Liberalizmin çağırısı ideolojiden koparıyor. Önderlik liberalizmin insanı aptallaştırdığını söylüyor. O halde neyi niçin savunduğumuzu ve sonuçlarını derinlikli anlamak, bilmek ve bu temelde çözümü ideolojik mücadelede aramak zorundayız. İdeolojik mücadele vermeden sadece pratik işlere yönelerek sonuç alacağının sanan anlayışın yol açtığı sonuçlar liberalizmi adeta normalleştirmiş, onun bireyci-bencil anlayışları kendini sonuna dek dayatır hale gelmiştir. Kişinin sadece kendi konumunu, yaşam tarzını, bireysel ihtiyaçlarını esas alarak fikir, teori, ilke belirlemeye kalkması kadar kötü bir şey olamaz. Bu kadar pragmatizm insanı iki yüzlü, hatta çok yüzlü olmaya götürür. Sanatta, yenilik tartışmalarında bu durum çok fazla görülüyor.

Nerede bireyci-bencil anlayışlar gelişmişse orada öz kültürden kopma ve yenilik adına "tanımsız" konulara düşme yaşanabilmektedir. Oysa Önder Apo kültür devrimini **"ÖZE DÖNÜŞ DEVRİMİ"** olarak tanımlamıştır. Bunun tersi yaklaşımlar ya dar-tutucu olmakta ya da yabancılaşmayı derinleştirecek kadar sapmaktadır.

Konu kapsamlı da olsa "yenilik" daha çok yeni nesil açısından yoğunluklu tartışılmaktadır. Öz kültürden uzaklaşan, şekilci ve taklitçi olan eğilimler belli oranda etkili olsa da genelde yeni nesil arasında da bu durum eleştiri konusu olmakta; köklerden kopmadan

kendine sınır koymayan, kendini kaybetmeyen, bencil-bireyci davranmayan, bu nedenle halk arasında sevilen, saygınlığını koruyan örnekler vardır. Onlar sayesinde halen devrimci sanat çizgisi korunmaktadır ve her türlü saygıyı hak etmektedirler. Ancak bu öncülük misyonu mutlak değildir; tamama ermiş, olmuş-bitmiş değildir. Mutlak doğru veya yanlış tarzında yaklaşımlar ne sanat sosyolojisinde ne de genelde kabul görebilir. Hatta en iyi durumda olanlar bile bunu günümüzün sanat sorunlarına cevap olacak kadar ilerletemeyince eleştirilerin odağında yer almaları da kaçınılmaz olmaktadır. Bu tür eleştirilere rağmen bir sanatçının sevilmesi, her şeyden önce toplumsal kültüre bağlılığıyla ilgilidir.

Sanatçının gücü toplumsal kültürden kaynaklandığı halde bunu hiçe sayan bireyci yaklaşımlar en güçlü toplantı, konferans zeminleri dahil sanat üzerine yapılan tüm tartışma ve kararlaşmaları boşa çıkarıyor. Örneğin "alanın karakteri bireysel yetenekler nedeniyle biraz bireyselliğe, biraz da popülerliğe açıktır; sanatçının da hassas bir ruhu vardır, dolayısıyla biraz bireyci-bencil olması hoş görülmelidir" diyerek eleştirileri tam anlamıyla sulandıran tutumlarla karşılaşılıyor. Bu yaklaşımlar sanata ve sanatçıya gerçekten hakaret anlamına gelir. Çünkü sanatçının ruh ve duygu dünyası büyüktür, güçlüdür, bu nedenle sanatçıdır ve bu nedenle de toplum tarafından sevilmektedir.

Bencil insan sadece sanat alanında değil nerede olursa olsun, ne iş yapar-

ken bilinmektedir ki, sanat alanı bir devrim alanıdır. Sanatı devrimci karakteriyle ele almayan her yaklaşım karşı-devrim potansiyelini çok güçlü taşımaktadır. Bu durum sadece düşman saldırılarıyla ilgili değildir, sanatın toplumsal kültürle çok canlı olan bağları nedeniyle böyledir.

"İnsan toplumsal bir varlıktır" sözü klişe haline getirilip sonra da buna ters bir yaşam sürdürülemez. Toplumsal kültüre en çok düşmanlık yapan ve bireyciliği şahlandıran akımlar bile teorik olarak insanın sosyal-toplumsal bir varlık olduğunu inkâr edememektedir.

Genelde kültür özelde sanat, tarihsel-toplumsal yaratımlardır. En bariz şekilde bireysel çabayla üretilen değerler bile bireysel değildir, sadece bireye ait değildir, çünkü insanın kendisi toplumsaldır, en azından onun dayandığı bir insanlık birikimi vardır. Bundan saptığı zaman insan devleti de iktidarı da icat etmiş, bencillik-bireycilik ve bu temelde de egemenlik savaşları gelişmiş ve yayılmıştır. Tüm bunlar insanın özüne dair tanımları değiştirememiş olsa da o toplumsallık işlevli olmadığında, ona gereken değer verilmediğinde inkâr edilmesi ve yerine bireyci-bencil bir anlayışın geçirilmesi hiç de zor olmamaktadır.

Toplumsal kültür, birikim ve deneyim inkâr edilirse aşırı egoların sürüklediği kapitalist modernitenin sularında kulaç atan bir emek hırsızının ötesine geçilemez.

Tarihsel toplum çözümlemesi yapmak yerine, sanat ve sanatkarın yeri sadece bireye dayalı olarak tarif edildiğinde sapmalar kaçınılmaz olur. "Biz zaten sanatın toplum için olduğunu biliyoruz" deyip geçebiliriz ama o zaman yaşanan bunca bencillik neden diye sormak gerekiyor. Demek ki bildiklerimizin tarihsel-toplumsal temelini sağlam olması, bunun teorik sistematigi ve felsefi anlamının farkına varılması ve bir yaklaşıma dönüştürülmesi gerekiyor. Yaşadığımız sorunlara başka türlü anlam verilmesi ve köklü çözümler üretilmesi mümkün değildir.

Bu temelde demokratik modernitenin sanatı nasıl olmalıdır diye sordüğümüzda ilk cevabımız toplumsal kültüre bağlı olmasıdır. Bununla birlikte demokratik toplum inşasına öncülük yapan, direnişçi, özgürlükçü, farklılık-

değerlere sahip çıkan ve çoğaltmaya-büyütmeye, çağın en ileri seviyelerine taşımaya çalışan bir kültür-sanat mücadelesi verilmektedir. Bunlar inkâr edilemez. Bu mücadelede sonuç alıcı olmak için, çok kısa da olsa, esas alınması gereken yaşam tarzından bahsedebiliriz.

Sanatçı özgürlük ahlakına göre yaşayan insandır

"Büyük yaşamayanlar sanat üretmezler!" (Önder Apo)

Toplumsal ahlakın diğer adı özgürlük ahlakıdır. Toplumsal irade ve vicdandır. Kapitalizmde herhangi bir ahlaktan bahsetmek mümkün değildir. Tek geçerli kanun kâr olduğundan geriye kalan her şey ona hizmet ettiği oranda kabul görmüştür.

Günümüzde ahlak adı altında topluma dayatılan değerler toplumun öz değerleri olmaktan çıkmış, ulus-devlet ve küresel kapitalizmin iktidar aracıyla çizdiği sınırlarla belirlenmiştir. Öte yandan geleneksel toplumun iktidar eliyle şekillendirilmiş katı dinsel dayatmaları da özgür demokratik toplum gelişimini sekteye uğratmaktadır.

Toplumun öz değerlerini ve temel ahlaki niteliğini canlandırmak hem dinin iktidar elinden kurtarılıp demokratikleştirilmesini hem de sanat yoluyla ruhlardaki kir ve pasın temizlenmesini gerektirir. Özgürlük ahlakı budur. Zihniyet devriminin yolu bu şekilde döşenmiştir. Buna göre de demokratik ulusun kültür ve sanatı tanımlanmıştır.

Demokratik ulus ilkesine göre "herkes hem kendi toplumsallığını yaşamak hem de evrensel olmak zorundadır!" Ulus-devletçi mantıkta esneklik yoktur. Yeniliğe, renkliliğe kapalıdır. Ancak iktidar uğruna geleneği fedat etmekten çekinmez. Özgürlükçü toplumsal ahlakın esas aldığı mücadele çizgisi kültür-sanat mücadelesinin doğrultusunu da belirlemektedir. Bunun için ulus-devlet kalıplarını kırmaya, duygu ve zihniyetle başlar; milliyetçi, cinsiyetçi, aileci, maddiyatçı ölçülerle savaşı derinleştirerek özgür birey ve demokratik toplum gerçekliğini inşa eder ve öz savunmayla korur. Özgürlük sanatı da budur.

"değişim ve süreklilik" diyalektiğiyle yenilik arayışına cevap olmaya çalışan eğilim daha fazla ağırlık kazanmaktadır. Bu da olumlu bir durumdur ve daha fazla geliştirilmesi gerekiyor. Eğitimle, tartışmayla, eleştiriyle ve daha çok da pratik örnek oluşturmayla yenilik arayışına doğru yön verilebilir. Bu tür örnekler de az değildir ve daha da geliştirilebilir.

Bulunduğu zemin neresi olursa olsun, ne kadar üretir ve tanınırsa tanın-sın o zaman çağın sanat anlayışına

sa yapsın toplum tarafından sevilmez. Gerillanın halkımızca bu kadar çok sevilmesinin en önemli nedenlerinden biri bencil ve bireyci olmamasıdır.

Bireycilik, kapitalizmin yarattığı sahte bir dindir; içi boş-teneke bir inançtır. Putçuluk veya fanatizm de denilebilir. Anti toplumcudur. En de-ğersiz durumu en büyük değer olarak görmeye yol açmaktadır. Ruhunu satıp bedenini ve küçük hayallerini gerçekleştiren küçük insan profili böyle yaratılmaktadır. Sanat böyle

bir toplumsal düşüşe dur deme hareketidir, dolayısıyla bireyci-bencil duruşları kabul etmez. Nietzsche'nin deyişle bu kaos ortamında "İnsan, bir an önce kargaşasını, kendine anlam veren bir düzene çevirmesse, yıldız doğurtmazsa, karanlığında yok olacaktır." Yıldız doğurtacak insan metaforuyla Nietzsche Zerdüşt kültürüne göndermede bulunulmaktadır. Bu da tarihsel-toplumsal kültürümüzün özünde bulunmaktadır. Toplumsal ahlak ve iradenin en üst düzey temsili için böylesine büyük avantajlarımız vardır.

Dünyanın en kadim toplumsallığına dayanmak yerine "Batı" taklitçiliğine yönelen oryantalist eğilimler yüzünden Ortadoğu'da halen sanat büyük çıkışı yapabilmiş değildir. Oysa 50 yıllık PKK direnişle yaratılan değerler yeri-göğü Nietzsche'nin bahsettiği yıldızla doldurmuş durumdadır.

Demokratik modernitenin sanatsal ifadesine yönelmek yerine halen Kürt, Türk, Arap, Fars ve diğer bölge halklarının sanatında "Batı"ya yönelişin olması bizim bu değerleri yeterince tanıtmamamız ve özellikle de sanatın edebiyatını güçlü geliştirmemiş olmamızla ilgilidir. Tarihsel-toplumsal başka sebepler de vardır kuşkusuz. Ancak maddi dünyanın yarattığı kafa karışıklıkları en çok sorgulanması gereken durumdur. İnsanlık yönünü Doğuya dönerken Doğunun ise Batıya meyletmesi çok manidardır ve hangi kafa karışıklıklarından kaynaklandığının derin sorgulanması gerekiyor.

Sanata kurulan maddiyat tuzağı ve örgütsüzlük gerçeği

Kapitalizmin aldatıcı ölçülerine, bin türlü detayla kuşatılmış ve kamufle edilmiş sahte sanat anlayışına prim veren ve bu temelde kafa karışıklılığıyla kendi ufkunu daraltan, umudunu karartan, çareyi kapitalist sistemle uzlaşmakta arayan eğilimler neredeyse her parçada ve her ülkede ortaya çıkıyor. Her türlü sanatın sonunda sistemle uzlaşmayı öğütleyen, çözümü orada arayan anlayış kendini tamamen maddiyatçılığa mahkûm etmiş olduğundan alternatif olması mümkün değildir. Maddiyatçı anlayışlar kendiliğinden değil küresel kapitalizmin planlı çabalarıyla oluşturulmuştur. Önder Apo son savunmasında konformizm ve neo-konformizmden bahsederken bu gerçekliğe dikkat çekmektedir.

Bu tanımlardan biri modernite sosyolojisinde konformizmin en uysal kişiliği haline getirilen kadın kimliği için ifade edilmiştir. Diğerinde ise, finans kapitalin hegemon güç haline gelmesiyle aynı döneme denk gelen 1970-1990 arası yıllarda Margaret Thatcher, Ronald Reagan ve Mihail Gorbaçov neo-konformizminin Fransa ve Rusya'nın 2 yüz yıllık büyük devrim miraslarının tasfiyesini ifade ettiğini belirtmiştir. Yani "uymacılık" olarak tanımlanan "konformizm" neo-liberalizm ile eş anlamlı olmakta, bin türlü kılıfla, kapitalist dünyanın gidişatına uymayı salık vermektedir.

Çağın ve toplumun gerçekliğini göz ardı etmemek, dolayısıyla somutu yakalayabilmek önemlidir ama devrimci duruş "gerçekliği" gözetirken ona boyun eğmez, teslim olmaz. Bazı tutumlarda açıkça görülmektedir ki gerçekçi olmak adına özgürlük düşle-ri bir yana bırakılmaktadır.

Gereğesi ne olursa olsun maddiyatçılığın ve mülkiyetçiliğin her türlü-sü devrim değerlerini tüketmek anlamına gelmektedir. 50 yıllık mücadele

birikimlerinin yerle yeksan edilmesi anlamını taşıyan maddiyatçı-mülkiyetçi anlayışa tavır almadan sanat alanında istenen çıkış yapılamaz. Bir de sonuç alıcılık açısından bu tavrın örgütlü geliştirilmesi gerekir.

Kurumsal olsun bireysel olsun tüm girişimlerin maddi dünyaya meydan okuyabilmesi için kesinlikle örgütlü ve bilinçli geliştirilmesi gerekiyor.

Sanatsal alanda kurumsal çabalara büyük değer vermek gerekiyor.

Bireysel ve grup çabaları bir yana itilemez ancak özgür sanat alanlarını geliştirecek akademiler başta olmak üzere çeşitli kurumsal örgütlenmelere hiç eğilmeyip bireysel projeler için aşırı çabalamak daralmaya yol açıyor. Akademi düzeni gelişmeyince sadece sanatsal yeterlilik değil alanın kendi kadrosunu yetiştirme durumu da ortaya çıkmıyor. Kendi kadrosunu yaratmayan sanat kurumlarında çok ciddi yanılgı vardır. Demek ki eğitim yapmıyor, örgütlemiyor, işin kolayına kaçıyor. Hazırı bekleme temel anlayış haline gelmiş. Kimisi ise hiçbir kuruma katkı sunmuyor, ilgi bile duymuyor, sadece prestijinden ve olanaklarından yararlanıyor. Bu adil bir durum değildir. Kurumları sahiplenmeyen, uğrama gereği bile duymayan, eğitimlerine ve çalışmalarına katılmayan ama buna rağmen kendini kurumdan sayan yaklaşımlar ciddi bir aşınmaya işaret etmektedir. Bu gidişatın düzeltilmesi gerektiği açıktır. Her şey sadece kurumsal yapı altında geliştirilebilir demek her zaman ve her durumda geçerli değildir ama kurumu önemsememek de kabul edilemez. Bireysel çalışmalara önem verelim derken örgütlü çalışmalar geri plana düşürülmemelidir. Bu konularda işlevselliği esas almak ve örgütlü davranmak kaydıyla ikisini iç içe geliştirmek ön açıcı olabilir. İşin örgütlenme kısmıyla gerektiği gibi ilgilenilirse bir yerine bin eser, bir ilişki yerine binlerce ilişki yaratılır.

Bir film yapmak önemlidir ama yüz-ikiyüz kişiyle yılda bir film belki yapabiliriz, bunu açacak bir durumu- muz yoktur. Karşımızdaki güçlerin her biri en az kırk-elli bin kişiyle çalışıyor ve neredeyse her güne birkaç film düşecek kadar fabrika gibi üretiyor. O halde sadece kendini esas almamak,

üretimde bulunacak her kesimi örgütlemek, birlikte hareket etmek, onlarla birlikte yapmak daha önemli oluyor.

Bir müzik, bir resim yapmak çok önemli ama onun eğitim sistemi de olursa binlerce gencin eğitimini sağlayabilir. Sınırlı bazı uygulamalar bile bunun ne kadar değerli bir çalış- ma olduğunu göstermiştir. Örneğin Koma Berxwedan direniş tarihimizde ulusal diriliş sürecinin hem sanat şahıkası hem de yiğitlik efsanesidir.

Bu mirasa sahip çıkılması ve yenilenmesi yönündeki tartışma ve girişimler anlamlıdır.

Tiyatroyu yenebilecek herhangi bir egemen güç yeryüzünde yoktur ama halen gerektiği gibi desteklemekten uzaktayız. Böyle olunca var olanı da eleştirmek neredeyse imkânsız hale geliyor. Oysa günceli ne kadar yakaladığı ve geleceğimize ne kadar etki- de bulunduğu hep sorgulanmalıdır. Bunun bir niyet meselesi olmadığını belirtmeye gerek yok. İşler ne kadar örgütlü ve süreçlere uygun yürütülürse o kadar sonuç alınır. Kürdistan'da başka türlü nefes bile alınamayacağı yeterince kanıtlanmıştır. O halde akademiler başta olmak üzere örgütlü çalışmaların daha güçlü temellerde geliştirilmesi gerekir.

Metalaşmaya karşı sanat akademileri ve örgütlü çalışmalar esas alınmalıdır

Metalaşmaya karşı akademiler sanatın hem derinleştirildiği hem de değerinin yükseltildiği alanlar olmaktadır. Eğitici yani tartışmasızdır. Bu durumda sanat akademilerini yaygınlaştırmak sanat alanının sorunlarının çözümü için vazgeçilmez olarak görülmeli ve maddi olanakların bu alana seferber edilmesi bir "masraf" olarak ele alınmalıdır. Bireysel çaba ve inisiyatiflerin de örgütlü tarzda desteklenmesi, iktidar baskıları karşısında sanat ve sanatkara sahip çıkılması gerekir.

Sanat kurumları ve sanatkarın her durumda maddiyatçılık tuzağına karşı mücadele ederek kendine yol açması bir ilke olmalıdır. Bunun için öz güven gerekiyor. Sanat ve sanatkarın toplumsal kültür zeminine ve tarihsel birikime dayanması öz güvenin daha sağlıklı temellerde gelişmesini sağlayabilir.

Bireyci yaklaşımlar sorgulanırken her sorunu sanatçıya yüklemek, örgütsel ve yapısal sorunları görmezden gelmek de tıkanma sebeplerindendir. Kurumsal ve örgütsel sorumlulukları olanların da sorunları kendi bünyesinde aramak yerine başka yere havale etmesi, anti-demokratik, bastırmacı ya da yakınmacı konumda kalması zerre kadar çözümleyici olmadığı gibi yeni bazı maddiyatçı, kolaycı anlayış ve tarzların gelişmesine yol açmıştır.

Doğru bir örgütlenme ve anlayış geliştirilmeyince sanat alanında en son olarak, tüm manevi değerlerimizin inkârı anlamına gelen korkunç bir olay olan işçi-patron tarzıyla karşılaşmıştır. Maaşla iş yapma alışkanlığı nerede, nasıl içimize bulaştıysa sorgulanması gerekiyor ve buna karşı keskin bir ideolojik ve örgütsel mücadele verilmesi gerekiyor. Bu konuda tartışma aşamaları geçilmiş, şimdi net olarak tutum alma ve düzeltme sürecine girilmiştir.

Sanat komünleri ve kolektiflerini örgütlemek yerine, maaş sistemini

Kapitalizmin aldatıcı ölçülerine, bin türlü detayla kuşatılmış ve kamufle edilmiş sahte sanat anlayışına prim veren ve bu temelde kafa karışıklılığıyla kendi ufkunu daraltan, umudunu karartan, çareyi kapitalist sistemle uzlaşmakta arayan eğilimler neredeyse her parçada ve her ülkede ortaya çıkıyor. Her türlü sanatın sonunda sistemle uzlaşmayı öğütleyen, çözümü orada arayan anlayış kendini tamamen maddiyatçılığa mahkûm etmiş olduğundan alternatif olması mümkün değildir. Maddiyatçı anlayışlar kendiliğinden değil küresel kapitalizmin planlı çabalarıyla oluşturulmuştur. Önder Apo son savunmasında konformizm ve neo-konformizmden bahsederken bu gerçekliğe dikkat çekmektedir.

benimsemek kapitalizme teslim olma- tır. Bu farkı halen ideolojik düzeyde net anlamayanlar sanatın "patron- larını" ve "işçilerini" oluşturmakta, sadece yasal durumlar için oluşturulan şirket tarzını tüm sanat çalışmalarına taşımak suretiyle alanı tasfiyeyle yüz yüze bırakmaktadır. Sanatın maaşla bu tarzda ilişkilendirilmesi sanatı endüstri aracı haline getirmektedir, metalaştırmaktadır. Bu anlamda kültür-sanat başta olmak üzere propaganda ve eğitim çalışmalarının daha bilinçli, örgütlü ve işlevsel olacak tarzda komünler etrafında örgütlenmesi en değerli ahlaki çabadır ve sonuç alıcı olacak kadar ısrar edilmesi dışında hiçbir seçenekten bahsedilemez. "İhtiyaçların karşılanma biçimi kapitalist yolla olmak zorunda değildir" biçiminde bir sözü kullanmak bile

inancımızdan şüpheye düşmek gibi bir nedene dayanıyor. Kapitalizm toplum için bir seçenek olamaz ki bu tür tartışmalar yavalımsın! Ya da "biraz ondan biraz bundan olsun da iş yürüsün denilemez." Bunların yol açacağı sınıflaşma ve maddiyatçı karakter hesaba katılmak zorundadır. Öyle ol- caksa bunca mücadele bedeli niçin veriliyor? Hiç bunları sorgulamadan, işin ucu nereye gidiyor diye bakma- dan rastgele, ilkesiz, pragmatik şekilde tartışma yapılamaz. Bu eğilimi tasfiyeci bir eğilim olarak görmeyip normalleştirilen yaklaşımlara karşı ideolojik bir savaş açılmıştır. Bunun herkes tarafından bilinmesi ve anlaşılması, en çok da halkımızın bu temelde kurumlarına sahip çıkması gerekiyor.

Kendini başka alanlarla kıyaslayıp "oralarda da maaş var" diyerek bunu meşrulaştırma girişimleri de vardır ancak hiç tereddütsüz mahkûm edilmiş bir anlayıştır. Çünkü kültür, sanat, basın, siyaset, toplum veya askeri alan olsun nerede bu maaşlı işçi-patron sistemi varsa hepsi çizgi dışıdır. Buna karşı yurtseverliğin fedai özüne geri dönüşmesi ve demokratik komünal sistemin inşa edilmesi net olarak hedeflenmiştir. Bu doğrultu yeni belirlenmemiştir. Sadece yanlışların normalleştirilmesine karşı yeniden bir kararlaştırma sağlanmış ve bu temelde mücadele iddiası pekiştirilmiştir.

Komün, toplumun ortak ruh ve düşünce kazandığı ahlaki ve ideolojik örgütlenme birimidir

Maddiyatçılığı temel ayırt edici ideolojik fark olarak ele almak ve bu şekilde ciddiyetle mücadele etmek gerekiyor. Çünkü amaçlanan yaşam tarzına dair sistemli düşünceler ve değer yargılarının toplamı ideoloji oluyor. İdeoloji dışında herhangi bir yaşam tarzından bahsedilemez. O halde ekonomik yaşam ilkimizin de, benimsediğimiz ideolojiyle uygun olması gerekir. Sistemin içinde yaşıyoruz ve buna mecburuz, onun maddi yöntemlerini uygulamak zorundayız denilemez. O zaman nerede kaldı "sistem içinde ama sisteme karşı mücadele" anlayışı!

Sosyalizmin temel ilkesi "yeteneğine göre katılım, ihtiyacına göre paylaşım"dır." Bu ilkeyi her yerde işletmek mükellefiz. Kürt dostu Murray Bookchin bu ilkenin ihtiyaçlar boyutuyla daha cömertini "Yararlanma Hakkı" biçiminde formüle etmiştir. Farklılıkları gözetken demokratik bir toplumda bunun bir anlamı vardır elbette. Yani kapitalizme mahkûm olmadığımızı anlatmak istemektedir. Kaldı ki komün kaba anlamda sadece maddi ihtiyaçların karşılandığı bir araç değildir. Komün, toplumun ortak ruh ve düşünce kazandığı ahlaki örgütlenme birimidir. Yani komün ideolojik bir birimdir. Buna mukabil meclis politik bir birimdir.

Sanat alanında bu ilkeler geçerli olmayacaksa o sanatın toplumla, toplumsal kültürle nasıl bir alakası olabilir ki? Soruna ilkesel yaklaşan sanatçılar, çözümü sistem içinde arayan herkesin en başta kendi sanatına ihanet ettiğini belirtmişlerdir. Haksız değillerdir. O halde toplumsal değerlerimize ve hayallerimize göre yaşamayı bilmek ve bunun için yaptığımız yanlışlardan dönmek zorundayız. Bunda ısrar edenlerin anlayışıyla da savaşa tutuşmayı değerlere ve çizgiye sahip çıkmanın bir gereği olarak ele almalıyız.

Özgür ve kolektif emeğin üretkenliğinden doğacak sonuç topluma her

türlü "cömertliği" sonuna dek sunabilecekken kapitalist mantığın dar, bencil masasındaki kırıntılara tenezzül eden anlayışlara prim verilmemelidir. Bu konulara kafa yormak yerine işin kolayına kaçılmakta ve maaşlı sistemin ne olduğu bile sorgulanmamaktadır.

Komünal sistem, maaşlı sistem ile kıyaslandığında hangisinin ihtiyaçları hakkaniyet ölçülerıyla karşılayacağı açıktır. Maaş sistemi adil olmadığı gibi beraberinde bürokrasi doğurmaktadır. Örneğin maaşlı olmayanlar her an ekonomik risklerle karşılaşırken maaşla iş yapanlar çalışsın çalışmasın, verimli olsun olmasın maaşını

ve "ölüm cezası"dır. Aslında doğru bir tanımlamadır. Kapitalizme yani ölüme bu kadar ilgi duyulmasının ve kültür-sanat alanına bile sokulmasının sebebi sorgulandığında ilk karşılaşılan olgu toplumsal kültürden uzaklaşmadır. Bu anlamda kültürel mücadelenin öze dönüş mücadelesi olarak tanımlanması aydınlatıcı olmaktadır.

Kopuş gerekiyor, kapitalizmden kopuş! Sorunu başka yerde aramaya gerek yok.

Kapitalizmle hiç alakasının olmaması gereken alanların başında sanat geliyor. Ancak sanata dair her şey toplumsal temelde değil de birey eliyle ya-

kasteden egemenlik düzenlerine karşı başkaldırıdır. Sanat ölüme karşı yaşamı, maddiyata karşı maneviyatı temsil eder.

Sanatın devlet ve iktidar karşısında ahlaki bir duruş olduğu belirtilebilir. Sadece iktidar değil demokratik bir yönetim karşısında bile sanatın belli bir mesafesi vardır, olmak zorundadır. Çünkü sanatın eleştirel ve özgür olması ancak kendisini ideolojik olarak inşa etmesiyle mümkündür. Yönetim olgusuna endeksli olduğunda o yönetimin yanlışlarına da ortak olur. Oysa sanat yanlışların ortağı olmamalı; eleştirel olmalı, düzeltici ol-

maemelesi yapmaya kalktı ki bunları daha düne kadar insanlığın büyük mirası sayıyorlardı. Kimisi toplumsal tepki nedeniyle tavrını geri çektiyse de sanat alanına tamamen iktidar çıkarlarına göre yaklaşıldığı bir kez daha küresel düzeyde gözler önüne serildi. Buna karşı Rus-Ukrayna sanatçıları ortak sanat etkinlikleri düzenleyerek anlamlı bir cevap verdiler. Yine farklı ülkelerden sanatçıların tavrı oldu ve dünya genelinde yankı buldu.

Bu tutum Önder Apo'nun özgürlüğü için de geliştirilebilir. Tutuklu sanatçılara gösterilen ilgide de ortaya çıktı ki sanat dünyası duyarlıdır ancak Kürdistan ve Önder Apo için daha kapsamlı örgütlenmesi gerekiyor. Her zaman birinci gündemimiz Önder Apo'nun özgürlüğü olmalı ve özgürlük zamanı kampanyasını tüm dünyaya daha etkili şekilde taşımamızdır.

Tüm sanatçılardan mücadelemiz için duyarlı yaklaşımlarını, dahası bunu yurtseverliğin-demokratlığın en başta gelen bir görevi olarak benimsemelerini isterken öte yandan baskı gören sanatçıları yalnız bırakmamalıyız. Tutuklu sanatçı Nudem için gösterilen uluslararası dayanışma örneğinde olduğu gibi spesifik kampanyalardan genel kampanyalara birçok etkinlik düzenlenebilir.

Dislayıcı, ezici, yok edici yaklaşım korona virüs bahanesiyle en fazla Türkiye'de faşizm eliyle sanatkarlara karşı işletildi. Koşullar kullanılarak faşizme biat etmeyen sanatkarlar adeta bitirime noktasına getirildi. Yüzlerce intihar vakası yaşandı. Tehdit edilenler, tutuklananlar oldu. Halen direnen kesime karşı Rusya ambargosundan çok daha sıkı bir düşmanlık uygulanmaktadır.

Kürt dili, edebiyatı ve sanatı söz konusu olunca düşmanlık daha bariz ve şiddetli düzeyde, kültürel soykırım şeklinde sistematik olarak uygulanmaktadır. Buna karşı mücadele eden sanat çalışması hem genel direnişe güç vermekte hem de toplumun aydınlanmasında, moral-motivasyon kazanmasında öncü rol oynamaktadır.

Sanat alanında büyük çıkışlara ihtiyaç vardır

Binlerce yıllık kültürel birikime sahip olan Kürt halkının kültürel soykırım kaskasına alınması ve bu temelde köklerinden koparılması süreci kapitalist modernitenin ulus-devlet canavarı eliyle başlamıştır. Son iki yüzyıla dek Kürt halkı kültürel olarak sadece bölgenin değil tüm insanlık aleminin besleyicisi durumundaydı. Soykırım buna büyük bir darbe vurmuş. Ancak son 50 yıllık PKK direnişi bu baş aşağı gidişatı tersine çevirmiştir. Adı ve dili bile reddedilen, hatta kendini inkâr eden bir halktan demokratik modernitenin dünya çapında öncülüğünü yapan direnişçi bir halk gerçekliğine ulaşılması Önderlik hakikatini ve onun açığa çıkardığı toplumsal kültürün gücünü göstermektedir.

Ali Doğan Yıldırım'la başlayan kültür-sanat-edebiyat çalışmalarımız ölümsüz şehitlerimiz Sefkan, Mizgin, Ali, Sarya, Argeş, Serhat, Şilan, Halil, Yekta, Delila, Dağıstan, Zerdeşt, Zannin, Welat, Feride (Arjin), Mazdek, Şoreş, Sait Üçlü, İrfan Güler, Bawer Colemêrg ve Bawer Botan yoldaşların öncülüğünde bugünlere gelmiştir.

Ayrıca 2020 yılında ölüm orucunda şehitler kervanına katılan Grup Yorum üyeleri Hêlîn Bölek ve İbrahim

Gökçek'i de burada saygı ve minnetle anıyoruz. Tek talepleri sanatlarını özgürce yapabilmektir. Faşist rejime karşı sonuna dek kararlı bir direniş sergilediler. Her devrimcinin şehadetiyle bize bıraktığı bir miras vardır. Bu her şeyden önce bir direniş mirasıdır. Anılarını sanat alanından dağ doruklarına dek her yerde sahiplenmek boynumuzun borcudur.

Direniş içinde şekillenmiş kültür-sanat çalışmalarımız şehitlerin canı-kanı pahasına gelişmiştir. Bugünümüzü ve yarınımızı belirleyen en büyük hakikat şehitlerdir. Şehitlerimizi sanat alanında daha doğru ve yetkince yansıtabilmek de en hassas yaklaşılması gereken konuların başında geliyor.

Sanat alanındaki birikim yanında şehitler öncülüğünde gelişen Kürdistan direnişinin tüm insanlık nezdinde kazandığı büyük prestij sayesinde şimdi çok daha büyük çalışmaları yapabilmek koşullarımız oluşturmıştır. Bu büyük değerlerimizi temsil etme iddiasını her daim koruyan Tev-Çand ve Kevana Zêrin öncülüğü ve örgütlülüğü ne kadar derinleştirilir ve yaygınlaştırılırsa kültür ve sanatın o denli gelişip serpileceğinden kuşku yoktur. Bugüne dek yapılan çalışmalar örgütlü olmanın önemini yeterince ortaya koymuştur. Ancak daha güçlüsünü, daha iyisini yapmanın sebebini de kendimizde aramalıyız.

Müzikte, tiyatrodaki, resimde, sinemada, govend ve diğer çalışmalarda istenilen düzeye gelmemenin sebebi hep dışarıda aranır. Herhangi bir değişim yapmak hele ki hasretle beklenen büyük çıkışları gerçekleştirmek mümkün olamaz. Örneğin düzen içerisinde 30 yıldır sinema eğitimi veren hocalar "sinema yapımında gerillacılığı esas almalıyız" diyorlar. Yani bir yönüyle, en az imkânla en büyük sonuçların elde edilmesinden bahsediyorlar. Bizim tarzımız baştan beri zaten gerilla tarzı olmasına rağmen neden yüzlerce detay için dışarıdan yüzlerce eleman tutuyoruz? Bir filmin her şeyini yapacak durumda olmasak bile her detay için ayrı bir eleman temini ne kadar gerçekçidir? Neden her şeyi kendimizle başlatıp kendimizle bitiren tarzı aşmıyoruz? Ufkumuz neden daralmış? Halbuki çok daha kapsamlı çalışmaları yürütebilecek ulusal ve uluslararası düzeyde prodüksiyonları geliştirme olanaklarımız vardır.

Kürt müziği arşivi için tarihi önemde çalışmalar yapıldı. Benzer arşiv çalışmalarına ne kadar önem veriyoruz ve destekliyoruz? Ayrıca halkımız arşiv çalışmasına amatör düzeyde de olsa katılmalıdır. Her evde kayıt altına alınması gereken kültürel değerler vardır. Bunları kayıt altına alıp kültür merkezlerimize ulaştırmak bir yurtseverlik görevi olarak görülmelidir.

Arşiv çalışmalarının sistemli halde geliştirilmesi kadar uluslararası güvence alınması için kurumsal ve hukuki çalışmalar da mutlaka yapılmalıdır. Bu anlamda çeşitli enstitü ve akademilerle ilişkilerin ne durumda olduğu gözden geçirmeli, ulusal ve uluslararası planda ortaklık sağlayabilmelidir.

Dijital platformların ne kadar etkili kullanıldığı sorulduğunda herhalde en son ilgi duyulan ve bu nedenle de birçok karmaşık durumla birlikte sürdürülmeye çalışılan bir alan olduğu söylenebilir. Daha profesyonel yaklaşılması gereken bir alandır. Kişisel rant alanına dönüşmemesi için tüm örgütsel ve yasal tedbirler de alınmalıdır. Tüm kurumsal çalışmalar için bu durum geçerlidir. Devletlerin basın, kültür ve sanat kurumlarına saldırılarını da göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Ancak mesele bundan daha ötedir.

garantilemiştir! Bir memur gibi katılmaktadır. Sorumluluk duyup özgür emeğiyle katılma yoktur. Zamanla birinin statüsünü savunan bürokratik bir kasta dönüşmesi kaçınılmazdır. Verimli olmayan bu emek türü toplumsal yabancılaşmanın da temelidir. Daha birçok sebep ileri sürülebilir ancak çok net olan bir husus vardır ki o da farklı alanlarla kıyaslanamayacak düzeyde ideolojik çalışmaların, özellikle de sanatın maaşlı sistemle yapılamayacağıdır. Maddiyatçılığın işbirlikçiliğine, milliyetçiliğinden cinsiyetçiliğine, taklitçiliğinden biçimine dek her şey kapitalizm kokar.

Milliyetçiliğe tavrı olmayan, adını bile koymaktan imtina eden, cinsiyetçilikle mücadele etmeyen her yaklaşım Kürdistan'da işbirlikçiliği-ihaneti derinleştiriyor. Bu çizgi günümüzde halkın maddi değerlerini kendi iktidarı için sonuna dek kullandığı gibi sanatçıları da maddi olanaklarla çekmeye çalışıyor ve bunu açıkça geliştirip savunuyor. Ancak buna tenezzül edenlerin sanatçılığı kısa sürede sorgulanır hale geliyor. Ortaya çıkan örneklerin çoğu TRT 6 uzantısı olmaktan öteye geçmemiştir. Kapitalist modernite ölçülerinin taklidi had safhada geliştirilirken neo-liberalizmin ileri sürdüğü "herkes liberalizmi yaşayacak, Türk Türk olarak, Kürt Kürt olarak, kimse bundan kaçamayacak!" iddiasını doğrularcasına ölçsüz, şekilsiz, özden yoksun bir kültür-sanat alanı açılmış bulunmaktadır. İleri derecede kokuşmuş cinsiyetçiliğin konuşturulduğu bu maddi zemin küresel güçlerin desteğiyle genişletilerek özgür Kürde karşı kullanılmaktadır.

Sanat doğası gereği kapitalizme karşıdır. Sanat demek özgür yaşamın yolunu açmak demektir. Kapitalizmin İngiliz dilindeki bir anlamı da "ölüm"

ratlıyormuş gibi bir algıyla kapitalizmin emrinde kullanılmak istenmektedir.

Kapitalist merkezlerde verilen sanat tarihi ve felsefesi derslerinde bireyin duygusu her şeyin belirleyicisi olarak sunulmakta ve eleştiri yerine kof bir övgü tarzıyla adeta yarış alanı haline getirilmektedir. Sanatın öncelikle duygu işi olduğu reddedilemez fakat sanatın sadece bireyin estetik duygusundan türediği belirtilip geri kalan her şey önemsiz hale getirilip basitçe geçilemez. Bu yaklaşım, estetik anlayışı insanın bireysel duygularına indirgeyen yanlış anlayıştan kaynaklanmaktadır. Neticede estetiği psikolojik bir durumla izah etmeye kalkmak toplumsal ahlakın reddi anlamına gelir.

Sanat hem başkaldırı hem de yeniden inşadır

Sanatın kaynağı toplumsal ahlakıdır. Güzellik, iyilik, doğruluk ölçülerini belirleyen olgu toplumsal ahlak olduğuna göre inanç sistemlerine ve yaşam tarzlarına bakmak gerekir.

Kendinden menkul bir estetik anlayış olamaz. Estetiği toplumdan koparan anlayışın yaptığı işe kesinlikle sanat denilemez. Yani sanat doğası gereği toplumsaldır. Bu anlamda sanatın kapitalizmle, liberalizmle ve bireycilikle hiçbir bağı olamaz. Bunların sanatı kullanmasından bahsedilebilir ancak buna artık sanat denilemez. Sanat ile egemenlik sistemleri aynı düzlemde buluşamaz. Buluşursa ancak kendini inkâr ve ihanet temelinde olabilir. Sanatın maddiyatla ve mülkiyetçilikle de bağı olamaz. Mülkiyetçi anlayışa dayalı olarak sanat yapılamaz; buna ancak sanat tüccarlığı denilebilir. Sanat, yaşama

malı, doğruya çekici olmalıdır. Sanat bu anlamda dayandığı ideolojik ölçüler dışında sınır tanımaz.

Eleştiri tarzının yapıcı olması gerekir. Her türlü negatif yaklaşım paradigma dışıdır. Burada paradigmanın inşa edici dolayısıyla pozitif eleştiri yönünü hatırlatmak gerekir. Eğer sadece negatif eleştiri esas alınır bu durumda alternatif olma iddiası havada kalır. Theodor Adorno ve arkadaşları sanatın hep toplumu rahatsız etmesi, olumsuzlukları göstermesi gerektiğini ileri sürmüşler, eleştirel kuramlarını bu temelde geliştirmişlerdir. Ancak bu tarzla alternatif oluşturmak mümkün olmamıştır. Trajedileri de buradadır.

Sanat, toplumun reflekslerini öldürmemeli aksine hep diri tutmalıdır. Sadece rahatlamaya yol açan bir anlayış eğlence sektörünün işidir sanatın değil. Ancak sanatın sadece karşı çıkma rolü de olamaz, aynı zamanda inşa edicidir yapıcıdır.

Sanatın iktidarlar elinde bir özel savaş aracı olarak kullanıldığı bilinmektedir. Bazen diplomaside etkili bir araç haline getirilirken bazen savaşın bir parçası olarak değerlendirilir. 2022 Rus-Ukrayna savaşında bu gerçekler küresel düzeyde açığa çıktı. Sanatın evrensel karakterde olduğu iddialarını bir yana bırakan küresel düzen, milliyetçiliği en uç düzeyde hortlatarak ilgili-ilgisiz her sanatkarı hedef haline getirdi. Rusya hükümetine ambargo uygularken sanat ve edebiyatını da bu kapsama aldılar. Rus kökenli her sanat-edebiyat eserine ve sanatkarına her yerde tavır alan, dışlamaya kalkan bir duruş ortaya çıktı. Devletler, şirketler, üniversiteler Rus sanatı ve edebiyatı adına ne varsa hepsine düşman

Uluslararası mekanizmaların yasal ve fiili tüm yöntemlerle işletmek ve bu platformlara girmek gerekir. Böyle olmayınca sömürgeci güçler uluslararası alanda kültür ve sanatımızı kendine mal edebiliyor. Bununla birlikte alternatif platformlar da oluşturabilmeliyiz.

Birçok alanda çalışmaların yeterince desteklenmediği yönünde yakınmalar geliyor. Yakınmak yerine müzik kanalını geliştirmek için neler yapılıyor? Ne kadar sahipleniliyor? Sürekli olanak yetersizliği gündeme geliyor ama çözüm üretilmiyorsa önce dönüp kendimize bakmalıyız. En başta da klibi yayınlanan sanatçılar ve gruplar sahiplenmelidir. Bunun mekanizmalarını oluşturmak mümkündür. Bundan daha önemlisi bu kanalın müzik üzerinden hem otantik kültürün tanıtım ve teşvikini sağlaması hem de eğitim ve örgütlenme rolünü oynamasıdır. Eğer amaç bu temelde net olursa çözüm araçları da geliştirilir, anlayış gücüyle bu işlerin üstüne gidilerek istenen hedeflere ulaşılabilir. Diğer sadece katkı meselesidir ve bunu da sağlamak zor değildir. Fakat anlayış ve sahip çıkma güçlü gelişmezse ne kadar çok maddi imkân sağlansa da fayda sağlamaz.

Anlayış gücü engin olmayan sanatçıların, hiçbir sorunu kendi başına çözemez. Sanat çizgimiz hakkında ne kadar eğitim ve tartışma yapıyoruz ve ne kadar ortaklaşabiliyoruz? Tempomuz nasıldır? Halkla ilişkimiz nasıldır? Toplum eğitimine, örgütlenmesine ve eylemine ne kadar katılıyor? Daha da önemlisi, soykırım saldırılarına karşı devrimci halk savaşı pratiğine nasıl ve ne kadar katılıyor? Dostluk ilişkilerini ve ortak sınıfsal projeleri ne kadar önemsiyor ve geliştiriyoruz? Bunların hepsine en güçlü şekilde yanıt verebilecek tecrübe ve olanaklara sahibiz.

Bilinç, eylem ve sanatımızla Ortadoğu Rönesansı'na öncülük yapan bir hareket olduğumuz biliniyor. Ancak dar, popülist ve egoist yaklaşımlar başta olmak üzere kapitalist modernite hastalıkları, rolümüzü yetkince oynamamız önünde en büyük engel durumundadır.

Yapılan işler küçümsenemez fakat bununla kendimizi sınırlandıramayız. Sovyetler Birliği'nin bir Kızıl Ordu Koro deneyiminin olduğu biliniyor. 2. Dünya Savaşı'nın sürdüğü 1939-45 yılları arasında tüm cepheelerde 5 bine yakın konser vererek direnişe katılmıştır. Bu bir ruh işidir. Bizdeki fedakârlık örnekleri de az değildir ancak bu değerler daha derin ve yaygın hale getirilebilir.

Sanat kurumlarımızın çabasıyla gerilla direnişine önemli destekler sunulmuştur. Özellikle Avrupa'da mücadelemizin ilk örgütlenmesinde kültür-sanat çalışmaları öncülük yapmıştır. Yurtsever halkımız da Avrupa, Rusya gibi hemen hemen tüm yurtdışı alanlarında kültürünü korumayı bilmıştır. Bu yönüyle örnek bir duruş ortaya çıkmıştır. Kendine ait gördüğü her değeri korumayı bilen ve geliştiren bir gerçeklik vardır. Fakat yurtseverliği ve toplumsal ilişkileri zayıflayan kesimler sistem yaşamına kapılabilmektedirler. Bu yönüyle en zor zeminde bulunuluyor ve ülkeyle çok güçlü bir duygu ve düşünce bağı olmadan ayakta kalmak mümkün olmuyor. Benzer durum kurum ve değerlerin korunmasında da görülüyor.

Aidiyet duygusunda zayıflama olduğunda değerler sahiplenilmez ve kaybedilir. Bazı konuları sadece yurtseverlik duygusunu sorgulamakla çözemeyebiliriz fakat sahiplenme

duygusunu çok güçlü geliştirdiği için bunun dışında da değerlendiremeyiz. Örneğin Almanya'da bir sanat akademimiz vardı. Oraya neden sahip çıkılmadığını halkımız da merak ediyor. Oysa vaktiyle çok emek verildi. Diyelim ki neticede başarısız olduğu düşünüldü ve kapatıldı ama öyle mi kalmalıydı? Bunlar tartışılabilir ama o akademinin kapanmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen neden halen ihtiyaca yanıt verebilecek akademilerimiz yoktur? Onlarca merkezde sanat akademisi kurabilmeyken bunun önündeki engelleri aşmak yerine yakınmak hiçbir şeye çare olmamaktadır. Kimse önümüze hazır koymaz. Bunun mücadelesini vermek zorundayız. Başka türlü sonuç alınmaz.

Bu konuda durumumuz biraz da Med TV kanalının kurulduğu döneme benziyor. Önderliğin müdahalesi olmasa belki de kurulamayacaktı. Gerekeceği kadar maddi olanaklar ileri sürülecekti. Benzer sorunlar nasıl aşıldıysa bugün karşılaşılan sorunlar da Önderlik tarzıyla mücadele edilerek aşılmak zorundadır. Ayrıca halkımız nasıl Kürt kültür derneklerine sahip çıkıyorsa sanat akademileri başta olmak üzere her türden sanat kurumlaşması için de gereken desteği sunmaktan kaçınmayacaktır.

Sanat alanının kendi olanaklarını yaratma gibi bir kapasitesi de vardır. Yeter ki somut hedeflerimiz ortaya konulsun ve bunun mücadelesi verilsin o zaman aşılmayacak sorun kalmayacaktır. Bu durum tüm parçalar için geçerlidir. Bugüne dek hiçbir şey hazır elde edilmemiştir. Bundan sonra da her şey emekle, mücadeleyle kazanılacaktır.

Bir sanat veya edebiyat eserinin ortaya çıkarılması kolay değildir. Verilen emeklerin karşılığını bulması için çok kapsamlı projelere ihtiyaç vardır. Bu konudaki sınırlandırıcı ve önemsemeyen yaklaşımlara tavır alınmalıdır. Önderlik tarzının nasıl ön açıcı ve geliştirici, hamlecisi olduğu biliniyor. Bu tarzın takipçisi olmak büyük bir mücadele gerektirir.

Sanat özgür yaşamın hakikatidir

Ortadoğu aydınlanmasında sanat ve edebiyatın rolü belirleyici olacaktır. Ancak kapsamlı bir örgütlenmeyle bu öncülük rolü hakkıyla yerine getirilebilir.

Kültür-sanatın halkları buluşturan ve birleştiren bir ruhu vardır. Ne zindanlar ne de idamlar bu kültürle baş edebilir.

Dersim'den Hewraman'a, Amed'den Silêmaniye'ye dek her yer sanatla birbirine bağlanıyor. İran'ın en doğusundaki Xorasan kendini en fazla sanat yoluyla Kürdistan'a tanıttı ve Kürdistan'ın kültürel parçası haline geldi. Tüm parçalarda ve yurtdışı sahalarında kültür-sanat çalışmalarında birbirini tamamlayan bir anlayış geliştirilirse hem birlik ruhu derinleşir hem de muazzam açılım alanlarına ulaşılır.

Enternasyonal çalışmalar sanat alanında da büyük bir potansiyele sahiptir. Kuşkusuz sanat sınır tanımaz, dünyanın her yerinde ortaklaşma sağlanabilir. Bunu reddetmeden yönümüzü ana kaynağa, ülkeye ve onu çevreleyen kültür deryasına dönmemiz gerekiyor. Bu anlamda Ortadoğu ve Doğu alanlarıyla daha sıkı ilişkilenecek, onun sınıfsal-kültürel değerleriyle buluşmak, ortaklaşmak için çok özel çalışmalar planlanabilir.

İran'a, Afganistan'a, Kafkaslara, Hindistan'a, Çin'e, Vietnam'a uzanan bir kültürel paylaşımın doğuracağı sonuçların demokratik halklar konfederasyonunun zemini olacağı düşünüldürse hem kaynak olarak esas alma hem de bu alanlarla daha fazla paylaşım içinde olmanın ne denli gerekli olduğu görülür.

Mücadeleyle bağını kurmadan da sanat yapılacağını düşünenler tıpkı KDP başta olmak üzere mücadelemizin rantını yiyenlere benziyorlar. PKK mücadelesi olmadan nefes bile alamazlar. Gerçek budur. Binlerce fedainin canıyla yarattığı üzerinden rant elde etmek ne demektir bu da biliniyor. Buna rağmen bazı yanlışlar yaşanıyor.

Nasıl ki siyasette "silahlar gömülse de siyaset yapsak" yaklaşımı varsa sanatta da benzer anlayışlara tanık olunuyor. Bu tür arayışların gerçeklikle hiçbir alakası yoktur. Öyle bir dünyada yaşamıyoruz. Hem savaş sürekli, savaşı bir gün, bir an bile yoktur hem de bu savaş herkesin savaşıdır, sadece gerillanın değil. Kimi şarkı sözlerinde bile filan güç gelecek halkı kurtaracak yaklaşımının olduğu görülüyor. Bu da toplumun öz savunma bilincini zayıflatıyor. Savaşa katılımı olumsuz etkiliyor. Sonuç, savaş dışı kalmadır!

Evet aydınlanma bir kültür, sanat, edebiyat işidir. Bilinç ve duygu işidir. Bunlar kalıcı sonuçlar doğurur fakat bunun da var olmasının tek garantisi öz savunma savaşıdır. Bunun tersi anlayışlar liberalizm ve ulus-devlet propagandasından kaynaklanıyor. İşte, tüm dünyada her türlü silah ve savaş araç-gereci devletlerin elinde olacak, toplum bir taşla bile kendisini savunamayacak! Bu soykırımcı, egemenlikçi, çarpık zihniyetin etkisine girenler kendi savunmasını başkasına bırakma gaffetini yaşar ve bunun anlamının farkında bile olmazlar.

Bir toprağı ekeceksin ama toprak sana ait değil, ekme fırsat verilmiyor. O toprağı özgürleştirmeden ve korumadan ne ekersen ek sömürgeciliğin ayakları altında çiğnenip gider. Fakat toprağı almışsın, koruyorsun ama bakımını yapmamışsın, bir şey ekmemişsin, öylece kalmış, o zaman kuruması kaçınılmazdır. İşin içine maaşı koydun mu kiraya vermişsin demektir, artık sana ait bir değer değildir. "Öz" kavramına uymayan her şey çoraklaştırır o toprağı. Ruhun kuruması neyse aynıdır yani intihardır. Sanat özgür yaşamın hakikatidir, dolayısıyla intihar çizgisine karşıdır.

İntiharlara son verir.

Nerede dar-milliyetçi, bireyci,encil, elit ve cinsiyetçi yaklaşım varsa orada sanat ölür. Halkımız arasında "Sanat Sinê'de doğar, Silêmaniye'de büyür, Hewlêr'de ölür!" sözü boşuna söylenmemiştir. Katıksız bir iktidar ve erkek egemen kültür bu sonuca yol açmaktadır. Başûr'ê Kurdistan'da toplumsal damar tamamen yok edilmek istenmektedir. Buna karşı hem Hewlêr hem de etki sahasında olan Duhok ve diğer kentlerde bağımsız var olmaya çalışan ve direnen sanat alanları bulunmaktadır. Bunların da desteklenmesi demokratik ulusal mücadelenin gereğidir.

Sanatın cinsiyetçilikten arındırılması sağlanmalıdır

Sanat iktidar eliyle veya erkek egemen kültürüyle değil özgür kadın ve özgür erkeklerin eşit yaşadığı toplumun kültürü, ruhu ve aklıyla doğmuştur. Jineoloji bilimiyle her geçen gün bu gerçekliğin tarihi daha fazla açığa çıkarılmaktadır. Jineoloji sadece tarihi gerçekliği açığa çıkarmıyor aynı zamanda doğru yaşam ve buna bağlı olarak doğru sanat nedir sorularına da yanıt oluşturuyor. O halde "sanata jineolojik bakış nasıl olmalıdır?" sorusunu hem kişisel olarak kendimize sormalı hem de akademik zeminlerde araştırmalı, tartışmalıyız. En büyük manevi ve sanatsal çıkışın bu şekilde sağlanacağına dair sezgilerimiz güçlüdür ve tarihsel bilincimiz de bunu söylemektedir. Bu sayede, özgürlük ahlakı ve bilincinde derinleşme sağlanabilir.

Teorik, zihinsel ve pratik boyutlarıyla doğru ve sürekli bir cins mücadelesi verdiğimizde ruhumuzun temizlendiğini, arındığımızı ve adeta kanatlandığımızı hissediyoruz. Sanat işi de bir nevi kanatlanmak değil midir? O halde sanatın hakikatleri dilendirme düzeyinin sürekli cins mücadelesinden geçtiğini belirtebiliriz. Sanatın kendisinin de cinsiyetçilikten arındırılması bu şekilde sağlanabilir.

Görsel alanlarda cinsiyetçilik daha fazla göze batmaktadır. Kürdistan'da farklı televizyon ve sanat platformları vardır ve cinsiyetçilik buralarda aşırı derecededir. Diyaloğa açık olanlarla irtibat kurup eğitici, kavratıcı olmak gerekiyor. Gerektiğinde eleştirilir gerektiğinde teşhiri yapılabilir. Bir sanat-kritik programı olsa, bu tür değerlendirmeler orada

daha kapsamlı, somut örnekler üzerinden yapılabilir ve böyle bir program tüm Kürdistan için akademi rolünü oynayabilir.

Cins mücadelesi her şeyden önce erkek egemen zihniyetinin sorgulanması demektir. Erkek egemen akıl donmuş bir akıldır. Özgürlük ruhunu öldürdüğü halde türlü kurnazlıklarla kendini özgür göstermeye çalışır. Bu nedenle yaptığı sanata mutlaka cinsiyetçi öğeler içerilmiştir. Cins mücadelesi verilmeden sanat yapılamaz ve yapılan da yaşatılamaz.

En büyük maneviyata ve en anlamlı estetik yaklaşıma ancak kadın özgürlük çizgisinde cins mücadelesini derinleştirmek sayesinde ulaşılabilir. Özgür kadın rengini taşıyan toplum eski toplum değildir. Bilinç ve örgütlülük düzeyi demokratik modernite çağının özelliklerini yansıtmaktadır. Önder Apo Demokratik Modernite paradigmasıyla tüm direnenlerin birliğini sağlayacak zihniyeti ve sistemi tanımlamıştır. Önderlik bilinci ve paradigmasını dünya halklarına taşıdığımız oranda Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü yakınlaştırebiliriz.

50. Önderliksel mücadele yılının zaferine kültür-sanat alanından etkili şekilde yanıt vermek bu alandaki herkesin en başta gelen görevidir. Paradigmanın ve mücadelenin sınıfsal ifadesi her alanda kültürel zaferler yaratabilir. Söz ve davranış, öz ve biçim buna göre olmalıdır. 50. yıl aynı zamanda yanlışlardan kurtulma, kendimizi düzeltme yılı olmalıdır. Bu temelde bir kararlaşma ve planlamayla soykırım sistemine karşı kültür-sanat savaşı verilebilir.

Kapitalist sömürü düzenine ve sömürgeci faşizme karşı mücadelede kültür ve sanat alanına rolünü yetkince oynatmanın yol ve yöntemlerini her alanda tartışmak kadar konferans kararlarını takip edip uygulamak da pratik bir yaklaşım olmaktadır. Hep tartışmak ama gereğini yapmamak, kararlar alıp hayata geçirmemek dönemi geride kalmıştır. Yaşadığımız süreç her alanda sonuç alma, kazanma sürecidir. Sanat taşıdığı enerjiyi bile açığa çıkarır, insan ve toplumdakini mi çıkaramayacak? Devrimci sanatın oluşturucu enerjisi ne ve yaratıcı ruhuna güvenelim. Bin yıl önce şair Kudsi Meşhedî'nin dediği gibi "Güneşin bakışı gibi, evrene bir bakış bize yeter!"

ÖLÜMLE YARATILAN YAŞAM

Givara Arkadaşın Anısına

Katılım tarihi: 1992 Gazi Üniversitesi
Şahadet tarihi: 19 Ekim 1996

Yeryüzü, tarih boyunca insanoğlunun yaşamla ölüm mücadelesine sahne olmuştur. Toplumlar, yaşamlarını yaşama hakkına sahipliklerini ve özgürlüklerini büyük bedeller karşılığında elde edebilmişlerdir. Yaratılan yaşamlar hep büyük bedellere mal olmuştur. Gerisinde binlerle anılmayacak sayıda eşsiz güzellikte insanlar, ömürleri boyunca unutulmayacak acılar, kayıplar, talan ve yıkıntılar bırakmıştır. Bu olgu Kürtler açısından ele alındığında daha değişik bir tabloyla karşılaşılır. Kürt tarihi boyunca özgürlük mücadeleleri verilmiştir, büyük acılarda çekilmiştir, ama gerçek “yaşam” olgusuna da kavuşmadıkları tartışma götürmezdir. Ama partimizin ortaya çıkışı bu olguya doğru yürüyüşte atılan ilk büyük adım olmuştur. Bundan sonraki adımlar ise büyük bedeller karşılığında elde edilmiştir. Bu bedeller zindanlarda “Yaşamı, uğruna ölecek kadar seviyoruz”, “Direnmek yaşamaktır”, “Söndürmeyin bu ateşi, gürleştirin” şiarları, dağlarda ise büyük kahramanlıklar gösterip, mermisi bittiğinde ise son kurşununu kendisine sıkabilecek cesaretteki eşsiz insanlarla yaratılmıştır.

Kürt tarihi denildiğinde akla ilk gelen “Keklikler”, yani kendi qewmina düşmanlık, yani ihanet ve işbirlikçiliktir. Parti tarihinde ise, bu hat üst düzeye ulaşmıştır. Partiyeye ve devrime küçümsenmeyecek oranda zarar verdiği gibi, partimiz de ideolojisiyle yarattığı netleşmiş sahasıyla ihanete büyük darbeler indirmenin yanı sıra bir çözölmeyi de beraberinde getirmiştir ve bunun mihenk taşı olmuştur.

Stratejik konumuyla devrim önünde büyük bir tıkaç rolü oynayan Gerdi alanı da bu kesimlerden sadece birisidir. Düşmanın burada kemikleştirdiği koruculaştırma politikası, önüne buralarda tutunmasının yegane dayanağıdır. Bundan dolayı partinin de buraya atfettiği önem de büyüktür. Partimizin “Büyük Gerdi Planı” bunun sonucudur.

Büyük önem arzeden bu alanın düşmanla bağının koparılıp, stratejik yerlerin elimize geçmesi yedi tane köyün kaldırılmasına bağlıydı. Bu iş için ise yedi taburluk gücümüz devreye konulmuştu. Bu plan çerçevesinde taburumuzun önüne kaldırılması için hedef konulur. Paravari köyüne yönelik eylemlerimiz 9 Ekimde başladı. On gün boyunca yoğun hatta bazen günde üç eylem geliştirdi. Bu durum çeteler arasında büyük bir paniğe ve korkuya yol açmıştı. Ancak etkili, sersemleştirici bir darbenin de vurulması kaçınılmaz olmuştur. Bunun için yapılan son eylem çetelerin tuttuğu teppeye yönelik sızma olacaktı. Arkadaşlar çetelere büyük darbeyi vurmanın verdiği zevkle teppeye girdiler. Grup komutanı, geçen yılın Serhat’a müdahale olarak gönderilen, fakat yolda geri dönderilen Givara arkadaştı. İhanete karşı olan öfkesi her zaman büyüktü. Grup tepede yerini aldığını cihazda söyledi tam bu sırada düşman onları farketmiş ve ilk ateşi onlar yapmıştı. Buna rağmen tepe çok kısa bir sürede arkadaşların eline geçti. Hain çeteler, kendilerince namus saydıkları “şaşıklar”larını

bile bırakıp kaçmışlardı. Düşmanın iki ölüsü, dört de yaralı vardı. Bizden ise Givara arkadaş şehit düşmüştü, tam mevziye yürümek isterken göğsünden aldığı mermiyle şehit düşmüştü.

İhanete karşı öfke

Orta boyu, esmer teni ve sıcakkanlılığıyla sürekli sempati toplayan bir arkadaştı Givara. Saflara 92 başlarında Gazi üniversitesinden katılmıştı. Cesaretli, fedakâr, atik ve kafasına koyduğunu yapan kişiliklerdendi. Savaş içinde kaldığı dört yıl boyunca büyük bir savaş kurnazlığına sahip olmuştur. Devrim içinde önemli görevlerde yer alan Givara arkadaş, yapı içerisindeki niteliğinden dolayı sürekli bir ilgi odağı olmuştur. Son Guman eyleminde Hamza arkadaşla tek başına teppeyi nasıl kaldırdıklarını anlatırdı. Ve aynı zevkle çete tepesine çok başarılı sızma eylemi gerçekleştirmişti. Ama köle bir halkın köle ruhları insanları tarafından şehit edilmişti. Mezara gömülen bir halkı ayağa kaldırıp,

uygar halklar arasında adı anılır hale getiren bir hareketin yiğit bir neferi, yine aynı halkın eliyle şehit edilmesi çok büyük bir acı olduğu gibi, tarih boyunca da yargılanacaktır. Gün gelip de yaptıkları ihanetin farkına vardıklarında ise iş işten geçmiş olacak.

Mangasında kaldığım bir yıl boyunca aramızdaki ilişki, komutan-savaşçı ilişkisinden çok çoğu zaman iki kopmaz yoldaşın ilişkisi gibiydi ve çoğu zaman eleştirisi konusu oluyordu. Mangasının ismi “Savaş Mangası” konulmuştu. Çünkü devriye ve tepeciliğimiz sırasında, sanki davetiye vermiş gibi düşman araziye çıkardı. Bu bir tesadüf müydü yoksa onun savaşçılığının bir çekiciliği miydi? Sorusunu sürekli sorardım ona.

Givara yoldaş, belki sen de Jack London’un “Demir ökçesi” gibi tuttuğun günlüğünü bitiremeden şehit düştün. Ama sen her gün bizimle, birlikte yaşayacaksın, buna kuşkun olmasın, GİVARA yoldaş!

Anın, Yolumuzda Rehberimizdir.

Mücadele Arkadaşları Adına Ağt Hacı

